

EDGAR RICE BURROUGHS

Tarzan

și Poveștile Junglei

Burroughs Edgar Rice

Seria TARZAN

V.1.0
V.1.0

TARZAN Și Poveștile Junglei

Sau
Adolescența lui TARZAN

Jungle Tales of Tarzan
1919

Ilustrația copertei:
Neal Adams

CAPITOLUL I - Prima dragoste a lui Tarzan.

Întinsă alene la umbra pădurii tropicale, Tika reprezenta cel mai atrăgător tablou de drăgălășie feminină. În tot cazul, așa credea Tarzan al maimuțelor, care se desfăta privind-o de pe creanga joasă a unui copac din apropiere.

Dar și pe el, să-l fi văzut cocoțat în copacul uriaș secular, pe ramura ce se legăna ușor, cu pielea brună sub reflexul razelor strălucitoare ale unui soare ecuatorial, care pătrundea prin frunzișul de deasupra, cu trupul elegant croit, culcat cu capul puțin întors la o parte, ca absorbit în contemplare, pe când ochii lui vioi devorau visător obiectul adorării sale, l-ai fi luat drept reîncarnarea vreunui semizeu din vechime.

Nimeni nu și-ar fi putut închipui că, pe când era mic de tot, a supt la pieptul păros al unei maimuțe mari și urâte, nici că, de-a lungul existenței sale înmagazinate în memorie (după moartea părinților săi în cabina de pe malul mării, la marginea junglei), el nu a cunoscut alți tovarăși, decât pe maimuțoii feroși și femelele arțăgoase din tribul lui Ciuk, marele antropoid.

Iar, dacă cineva ar fi putut citi gândurile ce treceau prin creierul lui activ și sănătos, dorul, poftele și aspirațiile insuflate la vederea Tikăi, ar fi fost înclinat să nu se încreadă în versiunea adevărată a originii sale. Judecând numai după ceea ce cugeta el, nu ar fi putut întrezări adevărul: el fusese născut de o frumoasă doamnă engleză, iar tatăl său era un nobil englez aparținând uneia din cele mai vechi și onorate familii...

Pierdut era pentru Tarzan adevărul asupra originii sale. Nu avea de unde să știe că el era John Clayton, lord de Greystoke, membru de drept în Camera lorzilor și chiar de ar fi știut, tot nu

ar fi înțelese ce înseamnă asta.

Da, Tika era cu adevărat frumoasă! Bineînțelese că și Kala a fost frumoasă o mamă nu poate fi altfel decât frumoasă – dar Tika avea o frumusețe a ei, irepetabilă, indescritibilă pentru Tarzan, ci numai sesizabilă în mod vag, nelămurit.

Tarzan s-a jucat ani întregi cu Tika și alți pui de maimuță, dar ei au început să devină posaci și arțăgoși; Tika, deși de-o vârstă cu ei, a rămas veselă și a continuat să se joace cu Tarzan. Iar, dacă el s-a gândit mai serios la aceasta, probabil că atașarea lui crescândă față de tânăra femelă a atribuit-o faptului că, dintre toți tovarășii lui de joacă de altădată, ea era singura care mai avea plăcerea să se joace ca înainte.

Azi, însă, cum se uita la ea, a observat că este atras atât de frumusețea corpului, cât și de cea a figurii ei..., fapt pe care niciodată nu l-a constatat până atunci, niciuna din aceste calități neavând vreun amestec în ușurința ei de a alerga prin copaci, nici în putința ei de a se adapta la jocurile pe care creierul lui fecund le inventa. Se scarpină în cap, afundându-și degetele prin bogatul păr negru care-i încadra atât de bine figura drăguță de băiat, se scarpină în ceafă și oftă.

Frumusețea de curând descoperită la Tika era și cauza disperării sale. Invidia blana frumoasă ce acoperea tot corpul ei. Pielea lui netedă, bronzată de arșița soarelui, o detesta, ură provenită din dezgust și dispreț. Cu câțiva ani mai înainte, nutrise speranța vană că va fi odată acoperit peste tot cu păr, ca frații și surorile sale. În timpul din urmă, speranța realizării acestui vis delicios a început să-l părăsească.

Unde mai pui dinții ei mari ca ai băieților, dar destul de puternici și frumoși, pe lângă cei albi și neputincioși ai lui. Dar sprâncenele ei stufoase, dar nasul gros și lătareț! Dar gura ei! Tarzan a încercat de multe ori să-și rotunjească gura într-un cerc mic și apoi, umflându-și obrații, să clipească repede din ochi. Dar niciodată nu a reușit să facă asta atât de drăgălaș și irezistibil ca Tika.

Pe când se uita la ea nedumerit, observă că un tânăr maimuțoi, care până atunci și-a căutat hrana când aici, când dincolo, a început să se dea binișor pe lângă Tika. Celelalte maimuțe din tribul lui Ciuk își vedeau fiecare de treburile lor, unii în căutarea hranei, alții odihnindu-se, întinși alene la umbră.

Din când în când, s-a întâmplat ca unul sau altul să treacă chiar pe lângă Tika, dar Tarzan nu a dat atenție faptului. De ce, așadar și-a încruntat sprâncenele și și-a încordat mușchii în clipa când a văzut că Tug s-a oprit lângă tânăra femelă și s-a așezat alături de ea?

Lui Tarzan i-a plăcut Tug, întotdeauna. Încă din copilărie, Tug a fost unul din tovarășii lui nedespărțiți. Amândoi au făcut tot felul de boroboațe cu Tug; amândoi l-au necăjit pe Numa, leul. Atunci de ce Tarzan a simțit că i se ridică părul de pe ceafă, pentru simplul motiv că Tug s-a așezat lângă Tika? Adevărat, Tug nu mai era un pui jucăuș, ca odinioară. Când își rânjea colții și mârâia, nimeni nu-și mai închipuia că ar fi vrut să se joace, ca pe vremea când se tăvălea pe iarba moale, prefăcându-se că se bate cu Tarzan. Azi, Tug era un maimuțoi enorm, tăcut și impunător, iar cu Tarzan nu se certase niciodată până acum.

Au trecut câteva minute, timp în care Tarzan privea cum Tug se apropie din ce în ce mai mult de Tika. Dar când văzu că maimuțoiul întinde o labă să o mângâie pe Tika pe umăr, Tarzan a sărit ca o pisică din copac și s-a apropiat de ei.

Pe când venea spre ei, buza de sus i s-a zbârcit într-un rânjet de i se vedeau toți dinții, iar din pieptul lui puternic ieșea un mârâit surd și teribil. Tug îl privi nedumerit, dar în privirile Tikăi se citea mirare și plăcere. A ghicit ea, oare, cauza tulburării lui Tarzan? Cine poate ști?! În tot cazul, era de sex feminin, așa că a întins o mână și l-a scărpinat pe Tug după ureche.

Tarzan observă; și din clipa când a văzut, Tika a încetat să mai fie pentru el o simplă tovarășă de joacă, ca acum un ceas-două, ci se metamorfoză într-un lucru minunat – cel mai minunat din lume – pentru deținerea căruia s-ar fi bătut până la

moarte cu Tug și cu oricine altul care ar fi îndrăznit să-i conteste dreptul la posesie.

Aplecat de mijloc, cu mușchii încordați și cu un umăr întors spre maimuțoi, Tarzan merse tot mai aproape. Ochii lui nu i-au părăsit o clipă pe ai lui Tug, iar mârâiturile se înteteau, erau tot mai dese și mai tari. S-a ridicat și Tug în picioare, cu părul zburlit, cu colții rânjiți. A început să dea ocol, țeapăn de picioare și mârâind.

— Tika e a lui Tarzan, a zis viitorul Rege al junglei în guturalele surde, limba marilor antropoizi.

— Tika e a lui Tug, a răspuns maimuțoiul.

Alți maimuțoi, Tac, Nung și Gunt, tulburați de mârâiturile celor doi combatanți, s-au oprit din treburile lor, privind cu interes. Deși le era somn, au mirosit o luptă care promitea să întrerupă monotonia vieții din junglă. Tarzan avea colac pe umăr, funia sa de iarbă, iar în mână cuțitul de vânătoare al tatălui său, mort demult, tată pe care nu l-a cunoscut niciodată. În creierul mic al lui Tug, exista mare respect pentru lucioasa lamă ascuțită mânuită atât de bine de băiat.

Cu această armă l-a ucis el pe Tug, teribilul lui tată vitreg și pe Bolgani, gorila cea mare. Acestea toate le știa bine Tug, așa că se învârtea cu multă băgare de seamă în jurul lui Tarzan, căutând să-l surprindă (pe când acesta, foarte atent din cauza inferiorității armelor lui naturale, urma aceeași tactică).

Câtva timp se părea că altercația lor se va sfârși ca cele mai multe din certurile dintre membrii tribului, adică să-i treacă unuia din combatanți necazul și să plece pentru a-și vedea de alte trebur.

Probabil că și în cazul de față sfârșitul certei ar fi fost același, dacă ar fi fost un *casus belli* de altă natură. Tika, însă, era măgulită de atenția ce i se dăduse și de faptul că flăcăii tribului voiau să se bată pentru ea. Așa ceva nu i se mai întâmplase până acum. Totuși a văzut lupte între maimuțoi, pentru alte femele, mai în vârstă ca ea, așa că, în adâncul inimii sale, a

așteptat ziua când iarba pădurii se va înroși de sângele curs în timpul luptei pe viață și pe moarte, ce s-ar fi dat de hatârul frumuseții sale.

Ședea rezemată într-un șold, insultând imparțial pe ambii admiratori. Îi ațâța, acuzându-i și pe unul și pe altul de lașitate, amenințându-i că-l va chema pe Mung să-i bată cu nuiua...; Mung, care era atât de bătrân, încât nu se mai putea urca în copaci și care se hrănea mai mult cu fructele găsite pe jos. Celelalte maimuțe spectatoare au început să râdă la auzul vorbelor Tikăi, ceea ce l-a înfuriat pe Tug, ce a sărit deodată asupra lui Tarzan; acesta s-a dat la o parte, evitându-i cu ușurință atacul.

Apoi, cu iuțeala unei pisici, a sărit iarăși spre Tug, cu cuțitul ridicat, ținând o lovitură puternică în gâtul acestuia. Tug, însă, s-a ferit la timp, așa că lama ascuțită l-a izbit numai în umăr, făcându-i o rană ușoară. Țâșnirea sângelui a făcut-o pe Tika să dea un țipăt de plăcere. „Iată acum ceva la care merită să te uiți”, gândea ea. După aceea a aruncat o privire mândră, în jurul ei, să se asigure dacă au văzut și alții această dovadă a valorii sale. Nici Elena a Troiei nu a fost mai mândră, cum se simțea Tika în momentul acesta.

Dacă Tika nu ar fi fost atât de cufundată în propria ei vanitate, ar fi observat foșnetul frunzelor de deasupra ei..., foșnet ce nu era pricinuit de vânt, pentru că nu bătea vântul deloc. Iar, dacă s-ar fi uitat în sus, ar fi văzut un corp lung, pitit deasupra ei și o pereche de ochi galbeni răutăcioși, care o priveau cu lăcomie, dar Tika nu se uită în sus..

Văzându-se rănit Tug, a început să se retragă mârâind cumplit. Tarzan s-a ținut după el, amenințându-l cu cuțitul. A pornit și Tika de sub copac, căutând să se țină cât mai aproape de combatanți. Creanga de deasupra Tikăi s-a îndoit și s-a clătinat puțin: fiara care pândea acolo s-a întins de-a lungul ei.

Tug s-a oprit acum și se pregătea de un nou atac. Buzele-i erau pline de spumă, iar de pe fălci îi curgeau bale de furie...

Stătea cu capul aplecat, cu brațele întinse, plănuiind cum să-l înhațe pe potrivnicul său, în carnea moale a căruia, când și-o înfige ghearele, știa bine de partea cui va fi victoria. El considera modul de luptă al lui Tarzan incorect, pentru că acesta nu se încăiera cu el, ci sărea cu ușurință departe de sfera de acțiune a ghearelor și colților antropoidului.

Băiatul nu a mai purtat până atunci o luptă adevărată cu vreun maimuțoi, numai în joacă, așa că nu prea era sigur dacă ar fi fost bine să-și pună mușchii la încercare într-o luptă pe viață și pe moarte.

Nu că-i era frică, pentru că Tarzan nu cunoștea frica, dar instinctul de conservare îl făcea să fie precaut...; atâta tot. El înfrunta primejdia numai când ar fi fost strict necesar, dar atunci nu ezita față de nimic în lume și socotea felul său de luptă ca pe cel mai potrivit mărimii corpului și armelor sale. Dinții lui destul de puternici și ascuțiți, nu erau arme de atac, ci foarte nepotrivite în comparație cu colții puternici ai antropoidului. Sărind deci, în jurul acestuia, la suficientă distanță de ghearele lui, îi putea pricinui mult mai multe răni cu ajutorul lungului și ascuțitului său cuțit de vânătoare și în același timp să scape de rănilor dureroase și primejdioase pe care cu siguranță că le-ar fi căpătat, dacă se încăiera cu maimuțoiul.

Tug s-a repezit la atac, mugind ca un taur, dar Tarzan sărea ușor pe lângă el, ațâțându-l cu insultele din jargonul junglei și înțepându-l, din când în când, cu cuțitul. În cursul luptei, mai aveau și clipe de repaos, când rămâneau amândoi față în față suflând din greu, timp în care se concentrau și-și adunau forțele pentru un nou atac.

S-a întâmplat ca Tug, în timpul uneia din aceste pauze, să-și arunce privirile dincolo de adversarul său. Instantaneu s-a schimbat întreaga atitudine a maimuțoiului. Furia de pe trăsăturile sale a dispărut, făcând loc unei expresii de spaimă nemărginită.

Scoțând un strigăt, pe care fiecare din celelalte maimuțe l-a

recunoscut și l-a înțeles, a întors spatele și a fugit. Ele nu mai aveau nevoie să-l întrebe, nici timp de pierdut pentru aceasta..., strigătul lui de prevenire, vestea că sunt pe cale să fie atacați de un inamic ereditar.

Tarzan a pornit și el să se adăpostească după cum au făcut și ceilalți membrii ai tribului, dar în momentul acela a auzit strigătul de groază al unei pantere amestecat cu strigătul de groază al unei femei din trib. Tug a auzit și el ambele strigăte, dar nu și-a întrerupt fuga, nici măcar să privească înapoi. Dar nu s-a petrecut același lucru cu vlăstarul de viță omenească. El s-a oprit să vadă de nu cumva vreun membru al tribului era încolțit de fiară, iar priveliștea ce i-a întâmpinat privirile l-a făcut să geamă de groază și durere. Tika a fost cea care a strigat înspăimântată, tocmai când străbătea poiana cea mică, în fuga mare, deoarece după ea, venea repede, în sărituri ușoare și elegante, Șita, pantera.

Fiara avea aerul că nu se grăbește deloc. Hrana îi era asigurată, deoarece, chiar dacă maimuța ajungea la copaci înainte de a fi prinsă, tot nu ar fi avut timpul necesar să se urce destul de sus, ca să nu mai poată fi prinsă în ghearele ascuțite ale panterei. Tarzan știa că Tika, va pieri și că numai o minune cerească ar putea-o salva de moartea sigură ce o aștepta.

Atunci îl chemă în ajutorul femelei pe Tug și pe ceilalți maimuțoi, pornind, în același timp, spre fiară, luându-și repede de pe umăr funia de iarbă. Știa el bine de ce erau capabili maimuțoi din trib când se înfuriau. Nu exista nici o fiară în junglă, nici chiar Numa, leul, care să îndrăznească să se măsoare cu ei, iar, dacă numai câți au fost de față atunci ar fi atacat-o pe Șita, aceasta ar fi fugit cu coada între picioare, bucuroasă că scapă cu viață.

Tug a auzit chemarea lui Tarzan, după cum au auzit-o și ceilalți maimuțoi, dar nici unul nu a sărit să-l ajute pe Tarzan la salvarea Tikăi, în timp ce fiara se apropia tot mai mult de prada ei. Tot alergând după panteră, Tarzan a început să strige, cu

gândul de a o abate din drumul ei, sau cel puțin să-i atragă atenția în altă parte, până când tânăra maimuțică va fi destul de sus, pe crengile unui copac, unde Șita nu ar îndrăzni să se urce.

Pentru a-și ajunge scopul, i-a strigat panterei tot felul de cuvinte urâte ce-i treceau prin minte. O provoca să stea și să se bată cu el, un bărbat, nu să alerge după o femelă. Cu toate acestea, Șita părea că nu-l aude și continua să alerge după deliciosul articol alimentar din fața ei, pe care acum aproape că l-a ajuns. Tarzan nu era nici el mult în urmă, dar totuși distanța dintre fiară și femelă era prea mică pentru a spera să mai poată ajunge carnivorul înainte de a o fi sfâșiat pe Tika.

Cu mâna dreaptă și tot fugind, băiatul învârtea pe deasupra capului funia de iarbă. Singurul lucru ce nu l-ar fi voit era ca tocmai atunci să dea greș, de astă dată distanța fiind mult mai mare decât a aruncat el vreodată cu arcanul fie chiar în practica sa zilnică. Dar, cu toate că distanța ce îl despărțea de fiară era tot atât de mare pe cât era și funia de lungă, vedea bine că nu i-a mai rămas altceva de făcut. Nu mai putea să se apropie de fiară înainte ca aceasta s-o fi ajuns pe Tika. Prin urmare, trebuia să arunce cu arcanul chiar de la distanța aceea.

Deci, tocmai când Tika sărea să se agațe de creanga de jos a unui copac uriaș și tocmai când Șita se ridica în spatele ei s-o prindă, arcanul băiatului spintecă aerul ca fulgerul, rămânând o clipă suspendat în linie dreaptă, în timp ce lațul oscila deasupra capului sălbatic cu fălcile gata deschise. Apoi s-a așezat așa de bine pe gâtul galben al fiarei, parcă ar fi fost de când lumea acolo și smucind repede de capătul din mână, a strâns lațul și s-a înțepenit pe picioare, ca să reziste opintirii ce avea să vină când Șita se va azvârli să scape din arcan.

Ghearele carnivorului au bătut aerul în gol, câteva degete mai jos de pulpele maimuței, tocmai în clipa când lațul se strângea de gâtul ei, oprind-o de la săritura ce proiecta s-o facă... și aceasta cu o forță care bufni fiara cu spatele de pământ. Șita s-a ridicat mai repede ca fulgerul..., cu ochii aprinși bătându-și

coastele furios cu coada și fălcile căscate, din care a izbucnit o serie de răcnete hidoase, provocate de furia dezamăgirii.

L-a văzut atunci și pe băiat: cauza rușinii suferite era numai la zece-doisprezece metri de ea și s-a repezit la el. Tika a scăpat. Lui Tarzan i-a fost suficient să se asigure de aceasta, aruncând numai o privire spre copacul în care s-a refugiat ea. Șita, însă s-a repezit acum asupra lui.

Desigur era de prisos să-și riște viața într-o luptă inegală și fără rost, dar cum era să scape ca să nu se bată cu această pisică furioasă? Iar, dacă era nevoit să se lupte cu ea, mai putea spera să rămână cu viață? S-a văzut nevoit să admită că situația sa nu era nicidecum de invidiat. Copacii erau prea departe pentru a spera să-i ajungă la timp, înaintea fiarei. Nu-i mai rămânea nimic de făcut, decât să stea locului și să întâmpine atacul aprig al panterei.

În mână dreaptă ținea strâns cuțitul de vânătoare: o armă într-adevăr zadarnică, un fleac, pe lângă cele două șiruri de colți enormi din fălcile puternice ale Șitei și față de unghiile ei lungi și ascuțite.

Cu toate acestea, tânărul lord Greystoke aștepta atacul fiarei cu aceeași resemnare curajoasă, cu care probabil vreunul din strămoșii lui a mers la o înfrângere și moarte sigură, în lupta de la Senlac Hill pe Hastings.

Din sanctuarele lor de sus, de prin copaci, maimuțele urmăreau scena din poiană, strigând tot felul de insulte panterei și diferite sfaturi lui Tarzan, deoarece premergătorii omului aveau, după cum era și firesc, destule caracteristici omenești. Tika era foarte speriată. Striga întruna către maimuțoi să sară în ajutorul lui Tarzan, dar ei aveau acum altă treabă, să dea povețe și să se strâmbe. În tot cazul, gândeau unii, Tarzan nu era un Mangani de-al lor. Deci, pentru ce și-ar risca ei viețile în apărarea lui?

Șita, în ultima ei săritură, aproape că l-a prins pe băiat..., dar băiatul nu mai era acolo. Rapidă era marea pisică, dar el era și

mai rapid. A sărit la o parte chiar în clipa când ghearele panterei erau să se înfigă în carnea lui moale; și pe când Șita s-a prăbușit bufnindu-se la pământ, Tarzan alerga spre cel mai apropiat copac din marginea poienii.

Pantera își veni în fire instantaneu și răsucindu-se în loc, porni vijelios după prada ei, pe când funia tânărului Tarmangani se târa pe pământ după ea.

În reluarea goanei după Tarzan, Șita trecu pe după un tufiș mic. Era un amănunt fără nici o însemnătate, ce putea întâmpina în drum orice făptură din junglă de mărime și greutatea Șitei..., bineînțeles, dacă nu avea nici o funie atârându-i în urmă.

Șita, avusese norocul acesta și când se repezi din nou după Tarzan al maimuțelor, funia înconjură tufișul, se încurcă bine în el și opri pantera brusc în loc. O clipă după aceea, Tarzan se afla în siguranță, pe crengile cele mai de sus ale unui copac mic, până unde Șita nu-l putea urmări.

Cocoțat acolo, începea să arunce cu crengulițe în fiara înfuriată. Îl imitară și ceilalți membri ai tribului, începând un bombardament în toată regula, cu crengi uscate sau fructe tari, tot ce le cădea la îndemână, până când Șita, turbată de furie și mușcând mereu frânghia de iarbă, a reușit, în cele din urmă, să o rupă în două.

Rămase apoi un moment în nedumerire, uitându-se fioros când la unul când la altul, din cei care o chinuiau, apoi, cu un ultim răcnet de furie, întoarse spatele, dispărând în încălceala frunzișului din junglă. O jumătate de ceas mai târziu, tribul se afla din nou pe jos prin poiană, căutându-și hrana, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Tarzan regăsise cea mai mare parte din funia sa și era foarte ocupat cu împletirea unui laț nou, iar Tika se așezase jos lângă el: dovadă vădită că-și făcuse alegerea. Tug se uita chiorâș la ei. Într-un rând, se apropiase cam mult și Tika își rânjise colții, mârâind, iar Tarzan îl primi cu aceeași atitudine. Tug, însă, nu

căută să provoace altă ceartă. Părea că acceptă, după cum era obiceiul neamului, hotărârea femeiei: aceea că a fost câștigată în lupta pornită pentru favorurile ei.

Ceva mai târziu, în timpul zilei, după ce-și repară funia, Tarzan porni prin copaci, ducându-se la vânătoare. Simțea nevoia de carne cu mult mai mult decât tovarășii săi, așa că, pe când ei se mulțumeau cu fructe, ierburi și nuci pe care le puteau obține fără prea mari eforturi, Tarzan petrecea o bună parte umblând după vânat. Numai carnea acestora putea să îi satisfacă cerințele stomacului și să dea tărie și rezistență enormilor săi mușchi, care creșteau zi cu zi pe sub pielea lui bronzată de arșița soarelui tropical.

Tug îl văzu plecând. După aceea, ca și cum ar fi făcut-o din întâmplare, începu să-și caute hrana tot pe mai aproape de Tika, până ajunse la vreo doi metri de ea. Aruncându-i o privire furișă, o observă că-l cântărește. Din ochi și că nu are nici cea mai mică urmă de mânie în expresia figurii sale.

Își umflă doar enormul său piept și se răsuci pe picioarele lui scurte, scoțând mârâituri ciudate din gât. De asemenea, își rânji buzele, făcând să i se vadă colții.

Ce colți mari și frumoși avea Tug! Nu se putea ca Tika să nu-i bage în seamă. Mai mult, începea chiar să-i admire sprâncenele groase, precum și gâtul lui scurt, gros și puternic. Ce ființă frumoasă era Tug! Iar el, măgulit de admirația vădită din ochii ei, se învârtea pe lângă ea, mândru ca un păun. După puțin, începu a-și face în gând inventarul calităților și se pomeni că le compară cu acelea ale rivalului său.

A mârâit cu dispreț deoarece nu încăpea nici o comparație. Cine putea compara frumoasa lui blană cu urâtenia pielii goale și netede a lui Tarzan? Cine mai putea găsi frumusețe în nasul sărăcăcios al lui Tarmangani, după ce privise o dată nările largi ale lui Tug? Dar ochii lui Tarzan! Ce hidoși, cu alb mult și fără un pic de roșu pe margini! Tug știa că ochii lui injectați de sânge erau frumoși, deoarece îi văzuse reflectați în suprafața lucie a

multor lacuri la care se adăpase.

S-a apropiat și mai mult de Tika și în cele din urmă, se așază lângă ea. Când Tarzan se întoarse de la vânătoare după câțva timp, o văzu pe Tika scărpinând, mulțumită, spinarea lui Tug. Rămase dezgustat.

Nici Tug nici Tika nu-l văzuseră când ieșise dintre copaci, în marginea poienii. Se opri o vreme acolo să-i privească, apoi, cu fața întristată, le întoarse spatele, pierzându-se în frunzișul des din care apăruse câteva clipe mai înainte. Dorea acum să fie cât mai departe de cauza durerii sale sufletești. Suferea de cea dintâi strângere de inimă a unei iubiri neîmpărtășite și nu putea ști exact ce se petrecea cu el. Se gândi că poate era supărat pe Tug, dar atunci nu înțelegea pentru ce fugise, în loc să sară asupra lui și să se bată până la moarte cu distrugătorul fericirii sale.

Mai credea că poate era supărat pe Tika; totuși o avea neîncetat înaintea ochilor, tânără și frumoasă, așa că nu putea s-o vadă decât prin prisma iubirii sale, deci, ca pe obiectul cel mai de dorit din lume. Băiatul era setos de afecțiune. Încă de pe când era mic de tot și până când săgeata otrăvită a lui Long străpunse inima ei sălbatică, Kala a fost pentru acest vlăstar de origine engleză, singura ființă dragăstoasă pe care o cunoscuse vreodată.

Kala își iubise fiul adoptiv așa cum știuse ea, în felul ei sălbatic și furios de a iubi, iar Tarzan îi răsplătise iubirea cu o afecțiune reciprocă, deși nu se manifesta mai mult decât era de așteptat de la oricare din fiarele din junglă.

Numai după ce o pierduse, își dădu seama bietul băiat, cât de adâncă îi fusese dragostea ce nutrise pentru mama lui..., căci așa o considera el pe Kala. Văzuse în Tika, în ultimele câteva ceasuri, o ființă care ar fi putut-o substitui pe Kala..., cineva pentru care să se bată și să vâneze..., cineva pe care să-l mângâie; dar visele lui erau acum zdruncinate din temelie.

Simțea în pieptul lui ceva care-l doare. Își puse mâna pe

inimă, întrebându-se ce i s-a întâmplat. În mod vag, începu să atribuie această durere Tikăi. Cu cât se gândea mai mult la ea, așa cum o văzuse ultima oară mângâindu-l pe Tug, cu atât mai mult îl durea ceea ce avea în piept. Scutură din cap și mârâi, apoi porni înainte și tot înainte prin junglă și cu cât mergea mai departe, cu atât se gândea mai mult la necazurile sale, cu atât tindea mai mult la mizantropie iremediabilă.

Trecuseră două zile de când vâna singur..., îi era urât și se simțea foarte nefericit, dar se hotărâse să nu se mai întoarcă niciodată la tribul său. Nu putea să se împace cu gândul de a-i vedea pe Tug și Tika mereu împreună. Pe când se legăna să sară de pe o creangă mare pe alta, Numa, leul și Sabor, leoaica, trecură pe dedesubtul lui și se făcu că-l mușcă de obraz. Era un fel de mângâiere și asta. Tarzan a oftat adânc și a aruncat în ei cu o nucă.

Mai târziu dădu peste mai mulți războinici negri ai lui Mong. Era pe cale să arunce arcanul de gâtul unuia, care se găsea ceva mai departe de ceilalți, când își încordă atenția și prinse interes pentru a ceea ce făceau sălbaticii.

Construiau o cușcă în mijlocul cărării, acoperind-o cu crenguțele frunzoase. După ce își terminară lucrarea, construcția lor abia se mai putea distinge. Tarzan se miră foarte mult, întrebându-se care va fi fost scopul căruia ar putea servi aceasta, precum și motivul pentru care negrii, după ce terminaseră lucrarea, plecaseră înapoi spre satul lor.

Trecuse mai multă vreme de când Tarzan nu-i mai vizitase pe negri și cam de mult nu mai privise el, din adăpostul copacului înalt care atârna peste gardul satului, la îndeletnicirile dușmanilor săi, printre care fusese și ucigașul Kalei. Cu toate că-i ura, pentru el era o distracție să urmărească activitatea zilnică din sat, sau privind în dans corpurile lor goale, în timpul cât săreau și se suceau într-un simulacru de război.

Gândul de a privi acest spectacol l-a determinat și de data aceasta să-i urmeze pe războinici înapoi spre satul lor, dar se

înșelă în așteptările sale, în seara aceea nefiind dans în sat. Totuși, din ascunzișul său din copac, a văzut mici grupuri de negri așezați în jurul foculețelor din fața colibelor, discutând evenimentele zilei.

A mai observat că în diferite colțuri mai întunecate ale satului s-au retras perechi izolate, vorbind și râzând... și totdeauna perechile erau formate din câte o tânără negresă și din câte un războinic tânăr.

Își aplecă într-o parte capul și rămăsese pe gânduri; mai înainte de a se culca în seara aceea, ghemuit în furca marelui copac de la marginea satului, gândurile sale erau numai la Tika și mai târziu visele sale au fost cu ea..., despre ea și despre tinerii negri glumind și râzând cu fetele din satul lor.

Tug plecase singur la vânătoare și s-a îndepărtat de restul tribului. Mergea încet de-a lungul unei cărări de elefant, când descoperi că e blocată de tufișuri dese.

Ajuns acum la maturitate, Tug era o brută, având o fire extrem de violentă. Când i se punea ceva la cale, nu avea decât un singur gând: să învingă prin forță și tenacitate. Așa și acum: cum văzu că drumul îi este blocat, se năpusti furios asupra piedicii frunzoase din față, iar, după câteva clipe, se trezi într-o viziună ciudată, din care nu mai putu înainta, cu toată strădania lui aprigă.

Mușcând cu colții și izbind cu labele în obstacolul din față sa, ajunsese într-o stare de furie cumplită, vecină cu nebunia, dar totul a fost în zadar și în cele din urmă, s-a convins și el că trebuie să pornească înapoi.

Dar când să facă aceasta, necazul lui nu fu mai mic decât întâia oară, descoperind că un alt obstacol se ridicase în spatele lui, în vremea cât se străduise să-l înlăture pe cel dintâi. Era prins în cursă. S-a zbatut, s-a chinuit și s-a luptat frenetic să-și recapete libertatea, până când a căzut sleit de oboseală; totul fusese zadarnic.

În zori de zi, o ceată de negri porni din satul, lui Mong în

direcția cursei construite cu atâta meșteșug în ziua precedentă, iar printre crengile copacilor, pe deasupra lor, un tânăr uriaș gol, plin de curiozitate îi urma să vadă ce se va întâmpla.

Manu, maimuța cea mică, vocifera, ocărându-l pe Tarzan când trecu prin apropiere și cu toate că nu se temea de băiat, cunoscându-l de multă vreme, strânse instinctiv lângă el și mai mult trupul plăpând al tovarășei vieții sale.

Tarzan începu să râdă la vederea mișcării speriate a lui Manu, dar râsul lui a fost urmat de crisparea feței și de un suspin adânc. Ceva mai încolo, o pasăre cu pene strălucitoare și viu colorate se păuna sub privirile de admirație ale prietenei sale, cu exteriorul mai puțin dotat de natură.

Lui Tarzan i se păru că tot ce există în junglă, complotase a-i aduce aminte că o pierduse pe Tika..., deși în fiecare zi văzuse aceleași tablouri, fără a fi reflectat prea mult asupra lor. Când negrii ajunseră la cursa lor, Tug deveni foarte năbădăios. A apucat de gratiile cuștii cu labelle lui puternice și le zgudui îngrozitor, mârâind teribil și scoțând răcnete ce ar fi înghețat sângele în venele negrilor, dacă nu s-ar fi știut în siguranță.

Negrii erau încântați, pentru că, deși nu construiseră cursa pentru acest om păros din copaci, totuși captura era dintre cele mai bune. Tarzan ciuli urechile la auzul vocii maimuțoiului și făcu numaidecât un ocol până ajunse în josul vântului dinspre cușcă, adulmecând aerul în căutarea dărei de miros a prizonierului.

Nu a trecut decât de două-trei ori și nările lui sensibile descoperiră mirosul cunoscut care-i arată identitatea captivului cu aceeași siguranță cu care-l văzu pe Tug cu ochii. Da, era Tug și numai el singur fusese prins. Tarzan rânji când se apropie de cursă, pentru a observa ceea ce vor face negrii prizonierului lor. Fără îndoială că-l vor ucide pe loc. Rânji din nou mulțumit. De acum înainte o va avea pe Tika numai pentru el și nimeni nu-i va contesta dreptul asupra tinerei femele.

Și, cum sta și îi privea pe războinicii negri, îi văzu dând la o

parte acoperișul de crengi frunzoase de pe cușcă, legând-o cu funii și începând s-o târască pe cărare în jos, spre satul lor.

Îi urmări până ce se pierdură din vedere atât negrii, cât și cușca în care se afla rivalul său zguduind gratiile închisorii sale și răcnind furios tot felul de amenințări la adresa negrilor, cu toate că ei nu-l înțelegeau. După aceea, tânărul sălbăticit se întoarse și porni repede prin copaci, în căutarea tribului său și a Tikăi.

La un moment dat, în timpul drumului, a surprins-o pe Șita cu familia ei într-un tufiș dintr-o poiană în miniatură. Pisica cea mare stătea întinsă pe pământ, pe când tovarășa ei cu o labă pe fața stăpânului ei sălbatic îi lungea părul moale de la gât.

Tarzan și-a mărit pasul, așa că acum aproape zbura prin codru și nu a trecut mult până a găsit peste tribul antroipoizilor printre care crescuse.

I-a văzut cu mult mai înainte ca ei să-l poată zări.

Pentru că, dintre toate ființele din junglă, nimeni nu umbla mai silențios decât Tarzan al maimuțelor. I-a zărit pe Kama și pe soțul ei căutându-și împreună de-ale mâncării, trupurile lor păroase aproape frecându-se unul de altul. A văzut-o pe Tika singurică, dar, de acum încolo, gândi Tarzan, fata nu va mai avea nevoie să-și caute singură hrana. Dintr-o singură săritură, apăru în mijlocul lor.

Apariția lui provocă un cor de mârâituri furioase și de spaimă, deoarece îi luase prin surprindere, dar nu era numai atât: trebuia să mai fi fost și altceva, care să explice cauza pentru care maimuțoii rămaseră cu părul zburlit încă multă vreme după ce descoperiră identitatea noului venit.

Tarzan a observat faptul, după cum îl observase de multe ori în trecut: venirea lui bruscă printre ei îi puneă întotdeauna în stare de agitație și neliniște un timp destul de mare și că simțeau nevoia, cu toții, ca să-l miroasă de câteva ori spre a se încredința că e într-adevăr Tarzan, ca să se liniștească.

Trecând printre ei, se îndreptă spre Tika, dar tânăra femelă se

dete înapoi, la apropierea lui.

— Tika, zise el, eu sunt Tarzan. Tu aparții lui Tarzan. Am venit după tine.

Maimuța s-a apropiat puțin de el, examinându-l cu atenție și în cele din urmă, mirosindu-l ca și cum ar fi vrut să-și întărească impresia.

— Unde-i Tug? întrebă ea.

— L-au prins Gomanganii, îi răspunse Tarzan. Au să-l omoare.

La aceste cuvinte, văzu în ochii femeiei o mare părere de rău. Tika părea a fi foarte tristă de soarta lui Tug, totuși veni la Tarzan și se lipi de el, iar tânărul lord de Greystoke își trecu un braț pe după mijlocul ei.

În clipa când făcu aceasta, observă tresărind marea nepotrivire dintre brațul său neted bronzat de arșița soarelui și blana neagră a ființei iubite. Își aminti, tot în clipa aceea, de laba tovarășei Șita, pe gâtul soțului..., nu exista nici o nepotrivire acolo.

S-a mai gândit la micul Manu, strângându-și lângă el femeiușcă..., o pereche atât de potrivită, parcă aparținuseră de când lumea unul altuia. Până și mândrul păsăroi cu pene strălucitoare avea o mare asemănare cu tovarășa sa mai puțin gătită ca el. Iar Numa, dacă nu ar fi fost coama lui stufoasă, ar fi semănat leit cu Sabor, leoaica.

Adevărat, era o diferență oarecare între fiarele masculine și feminine de aceeași speță, dar nu o deosebire atât de mare ca aceea care exista între Tarzan și Tika. Tânărul nostru era foarte nedumerit. Trebuie să fi fost undeva o greșeală. Brațul lui a căzut de pe umărul Tikăi. Se trase încet, încet la o parte. Ea se uită la el curioasă, cu capul aplecat puțin într-o parte. Tarzan se ridică în toată înălțimea corpului său și se bătu cu pumnul în piept. Ridică și capul spre cer și deschise gura. Din adâncul pieptului său s-a înălțat strigătul ciudat și fioros al maimuțoiului victorios.

Tribul întreg își întoarse privirile spre el. El nu ucisese nimic și

nici nu era pe acolo vreun adversar pe care l-ar fi putut provoca cu strigătul său sălbatic.

De fapt, nu era nici un motiv anume pentru ceea ce făcuse Tarzan, așa că ei își reluară fiecare treburile, dar îl pândeau cu coada ochiului, ca să nu fie surprinși de o nebunie a lui subită. Și cum maimuțoii îi pândeau fiecare mișcare, l-au văzut sărind într-un copac din apropiere și dispărând din ochii lor. După aceea au uitat de el cu toții, până și Tika.

Ostașii negri ai lui Mong, gâfâind și plini de sudoare din cauza muncii lor și oprindu-se adeseori pentru a se odihni, înaintau foarte încet spre satul lor. De câte ori erau în mișcare, fiara sălbatică din cușca primitivă, urla și răcnea, izbind și scuturând de gratii, până ce făcea spume la gură. Zgomotul său era din cele mai hidoase.

În sfârșit, negrii aproape terminaseră drumul, făcând ultimul popas înainte de a porni mai departe, pentru a nu se opri decât în poiana din jurul satului lor. Nu lipseau decât doar câteva minute până să iasă din pădure și fără îndoială că, atunci, nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat.

O formă omenească trecu fără zgomot prin copaci, pe deasupra lor. O pereche de ochi ageri scrută cușca și numără războinicii. O minte atentă și îndrăzneță calcula șansele de reușită ale unui plan oarecare, dacă ar fi fost pus în execuție.

Tarzan îi privea pe negrii care stăteau întinși la umbră, îi văzu sleiți de oboseală; mulți din ei adormiseră. El se apropie și mai mult de ei fără să foșnească nici o frunză în trecerea lui printre crengi. Așteptă apoi, cu răbdarea infinită a fiarei de pradă. Nu trecu mult și numai doi războinici mai rămaseră să nu doarmă și unul din ei moțăia.

Tarzan se încordă să sară, dar în clipa aceea negrul, care nu dormea, s-a ridicat și a ocolit cușca, până în spatele ei. Tarzan îl urmă prin copaci. Tug pândeau mișcările războinicului, scoțând mârâituri surde. Lui Tarzan îi era teamă ca nu cumva antropoidul să-i trezească cu mârâiturile sale pe cei care

dormeau. Și atunci, într-o șoaptă pe care urechile negrului nu o putea distinge, Tarzan șopti numele lui Tug, atenționându-l să păstreze tăcerea. Mârâiturile lui Tug încetară.

Negrul se apropie de spatele cuștii și examinează legăturile de la ușa; dar, tocmai pe când făcea aceasta, omul din copac se aruncă în spinarea lui. În aceeași clipă, un rând de degete ca oțelul i se încheștară în gât, înăbușind strigătul care pornise de pe buzele războinicului. Tot atunci i se înțepeniră în umăr două șiruri de dinți puternici, pe când o pereche de picioare i se încolăciră de mijloc.

Înnebunit de groază, negrul încercă să se desfacă de ființa tăcută din spatele său. Se aruncă pe jos rostogolindu-se de colo până colo, dar cu toate acestea degetele teribile din jurul gâtului îl sugrumau din ce în ce mai mult.

Negrul a deschis gura din care-i atârna limba umflată, iar ochii îi i-au ieșit din orbite, dar degetele nemiloase nu făceau decât să mărească strânsoarea.

Tug, martor ocular al acestei lupte, nu scotea nici un cuvânt. În micul lui creier sălbatic, se întreba fără îndoială care ar fi fost scopul lui Tarzan de-l atacase pe negru. Nu uitase încă lupta recentă pe care o avusese cu băiatul, precum nici cauza acestei lupte. A văzut că trupul Gomanganului se înmoaie deodată și după o convulsie, rămâne nemișcat.

Tarzan a sărit de pe victima sa, alergând către ușa cuștii, unde dezlegă cu degetele sale îndemânatic, cât putu mai repede, curelele ce o legau, ținând-o închisă.

Tug nu știa cum să-i ajute..., nu era în stare să facă altceva decât să stea și să-l privească pe Tarzan. Acesta împinse, după câteva clipe, ușa în sus și Tug se strecură afară din cușcă. La început maimuțoiul a intenționat să se arunce spre negrii care dormeau, ca să-și potolească răzbunarea plănuită pe când era închis, dar Tarzan nu-i permise să o facă.

În schimb, a târât cadavrul negrului în cușcă, unde l-a proptit cu spatele de grătiile din dreapta. După aceea, a coborât ușa la

loc, legând curelele așa cum au fost mai înainte. Un zâmbet de mulțumire însenină trăsăturile băiatului la operația aceasta, deoarece una din principalele sale distracții erau și farsele făcute negrilor din satul Mong.

El își imagina de pe acum groaza pe care o vor resimți la deșteptare când vor găsi hoitul tovarășului lor închis în cușcă în locul maimuțoiului, pe care, cu câteva minute mai înainte, îl știuseră acolo.

Tarzan și Tug au pornit împreună prin copaci, blana păroasă a antropoidului frecându-se de pielea netedă a fiului de lord englez, în drumul ce îl făceau prin pădurea primitivă.

— Du-te înapoi la Tika, zise Tarzan. Este a ta. Tarzan nu o vrea.

— Tarzan și-a găsit alta? întrebă Tug.

Tânărul englez plictisit dădu din umeri și răspunse:

— Pentru orice Gomangan se găsește câte o Gomangană; pentru Numa, leul, există Sabor, leoaica, pentru Șita există o femelă de același neam cu el; pentru Bara, cerbul; Manu maimuțica, pentru toate fiarele și păsările din junglă se găsește câte o tovarășă de a lor. Numai pentru Tarzan nu există niciuna. Tug este maimuță, Tika este maimuță. Du-te la Tika. Tarzan este om. El va rămâne singur.

CAPITOLUL II - Tarzan în robie.

Războinicii negri lucrau în căldura umedă a umbrei înăbușitoare a junglei. Săpaseră cu sulitele lor de război pământul negru de la suprafață, după ce dăduseră la o parte straturile groase de vegetație în putrefacție. Acum aruncară afară din mijlocul cărării pământul săpat, folosindu-se la aceasta cu degetele lor cu unghii mari. Munca le era întreruptă de repetate odihne, în timpul cărora se întindeau pe jos, vorbind și râzând, la marginea gropii pe care o săpau.

Își rezemaseră de trunchiurile copacilor din apropiere atât lungile lor scuturi ovale, de piele groasă de bivol, cât și sulițele acelor care făcuseră săpătura. Sudoarea lucea pe pielea lor netedă și neagră ca abanosul, sub care se vedeau mușchii rotunzi și mlădioși, în perfecțiunea naturală a sănătății robuste.

Un cerb, pășind atent de-a lungul cărării spre apă, se opri în loc la izbucnirea unui râs, care ajunsese la urechile sale. A rămas un moment ca o statuie..., nemanifestând alt semn de viață decât tremurătura nărilor lui delicate, apoi s-a întors și a fugit, fără zgomot, îngrozit de prezența omului.

La o distanță mai mică de acolo, în adâncul încâlcirii de nepătruns a codrului, Numa, leul, a ridicat ușor capul său masiv. A mâncat bine înainte de a se lumina de ziuă, așa că era necesar un zgomot destul de mare ca să-l trezească.

Acum, ridicându-și botul și mirosind în aer, prinse atât mirosul rânced al cerbului, cât și mirosul tare al omului.

Dar, fiind sătul, scoase dezgustat un mârâit surd și s-a furișat spre alte ascunzișuri.

Din copac în copac zburau ca săgeata păsări cu vocea înțepată și pene strălucitoare. Maimuțe mici trâncănind și ocărându-se între ele, săreau din creangă în creangă, pe deasupra războinicilor.

Negrii erau singuri, deoarece jungla, plină de nenumăratele vietăți de acolo, este ca străzile pline de oameni ale unei capitale, cel mai singuratic loc din univers. Erau ei singuri, însă? Deasupra lor, legănându-se la mare înălțime pe una din crengile frunzoase ale copacului, un tânăr cu ochii căprui le pândea cu cea mai mare atenție, fiecare mișcare.

Focul urii era stăpânit de dorința evidentă a băiatului de a cunoaște scopul muncii negrilor. Unul dintre aceștia a fost și acela care a ucis-o pe mult iubita lui mamă adoptivă, Kala. Din partea lor, nu se putea aștepta decât la dușmănie și totuși, îi plăcea să-i privească, avid cum era de a ști cât mai multe din obiceiurile oamenilor. A văzut cum creștea adâncimea gropii

până când ajunse să fie o gaură mare, căscată cât lărgimea cărării..., o gaură în care ar fi putut încăpea, la un moment dat, toți cei șase inși care o săpaseră.

Tarzan nu avea de unde să știe care era scopul acestei munci grele. Când negrii au tăiat țărugi lungi, ascuțiți la un capăt, iar pe celălalt l-au înfipt în pământ, în fundul gropii, mirarea-i crescuse și mai mult, îndeosebi când i-a observat pe negrii, așezând crengi subțiri peste groapă, pe care le acoperă apoi cu pământul pe care-l scoaseră din groapă și cu frunze, ascunzând cu totul vederii groapa ce o săpaseră.

După ce au terminat și-au privit opera cu satisfacție, ca și Tarzan. Până și pentru ochii săi atât de deprinși, abia că mai rămânea o urmă slabă a faptului că bătrâna cărare de animale fusese scobită drept în mijloc.

Atât de absorbit era în meditațiile lui asupra acelei gropi acoperite, că-i lăsa pe negrii să plece spre satul lor fără să se mai lege de ei, după cum îi era obiceiul care-l făcuse să devină spaima poporului lui Mong, acordându-i-se astfel șansa răzbunării și o sursă inepuizabilă de distracție.

Dar, oricât s-ar fi oboșit el, totuși nu era în stare să rezolve misterul gropii ascunse, multe din obiceiurile negrilor fiindu-i încă necunoscute și străine. Ei nu au venit în jungla sa numai de câțva timp..., fiind cei dintâi din neamul lor care au înlocuit supremația de veacuri a fiarelor ce sălășluiau acolo.

Apucăturile oamenilor erau noi și necunoscute lui Numa, leul, lui Tantor, elefantul, maimuțelor celor mari și mici, precum și tuturor celorlalte nenumărate animale din ținuturi sălbatice...; ei aveau mult de învățat de la aceste ființe negre, fără păr pe ele, care mergea pe picioarele din spate; învățau foarte încet și totdeauna învățătura era spre nenorocirea lor.

Nu mult după plecarea negrilor, Tarzan a coborât ușor la pământ pe cărare. Mirosind bănuitor, a ocolit marginea gropii. Lăsându-se în genunchi, a scormonit și a dat la o parte puțin pământ, până s-a văzut una din crengile transversale.

O mirosi și pe aceasta, o atinse, apoi, aplecându-și capul la o parte, o contemplă serios câteva minute. După aceea, o acoperi din nou, aranjând pământul tot atât de bine, ca și negrii. Isprăvind, s-a aruncat din nou printre copaci și a pornit în căutarea amicilor săi păroși, marile maimuțe din tribul Ciuk. Într-un rând a trecut pe deasupra lui Numa și se opri un moment ca să arunce cu un fruct în botul lui rânjit, insultându-l cu epitetele ca “mâncător de stârvuri”, “frate cu Dango”, hiena.

Leul, cu privirile sale aprinse de o ură cruntă, se uită în sus la făptura care dansa pe crengi deasupra lui. Din pieptul său ieșeau mârâituri surde, însă puternice, iar furia cea mare transmitea undulatei sale coade o mișcare iute, ca a unui vârf de bici.

Dându-și seama, după experiența din trecut, de zădărnicia unei dispute de la distanță cu Tarzan, îi întoarse spatele, pornind prin vegetația încâlcită, care îl scoase din raza ochilor chinătorului său. Acesta dând drumul unei serii finale de adjective puțin măgulitoare la adresa dușmanului care se depărta, își reluă drumul prin pădure.

După vreun alt kilometru și ceva de mers, o schimbare bruscă de vânt aduse până la nările sale delicate un miros foarte cunoscut, emanând foarte de aproape, iar după câteva clipe a apărut înaintea ochilor săi o masă enormă, cenușie, care își croia drum încet prin pădure.

Tarzan rupse o crenguliță, iar la auzul acelei trosnituri atât de neașteptate făptura enormă se opri brusc, ciulind o pereche de urechi cât toate zilele, pe când o trompă lungă și scurtă fu repezită înainte, bălăbănind în toate părțile, în căutarea mirosului vreunui inamic. În același timp, doi ochi mici, cu vederea slabă, se uitau bănuitor de jur împrejur, căutându-l inutil pe autorul acelui zgomot care-i tulburase drumul liniștit.

Tarzan a început să râdă cu hohot și s-a apropiat și mai mult, până a ajuns chiar deasupra pachidermului.

— Tantor! Tantor! strigă el. Până și Bara, cerbul, e mai puțin

fricos decât tine... Tantor, elefantule, cel mai mare dintre toate animalele din junglă. Tu, care ești mai tare decât Numa de mai multe ori de câte degete am eu la picioare și la mâini, tu, Tantor care poți dezrădăcina copaci mari, începi să tremuri de frică la zgomotul unei crenguțe rupte.

Singurul răspuns a lui Tantor fu un sunet huruit, care putea fi luat ca semn de dispreț sau de ușurare, mai ales că trompa urechile și codița își reluară pozițiile lor normale...; totuși, ochii tot se mai învârteau în căutarea lui Tarzan.

Pachidermul, însă nu fu lăsat să aștepte mult, căci numai o clipă mai târziu, tânărul sări ușor pe ceafa lată a vechiului său prieten. Apoi, culcându-se de-a lungul spinării animalului, începu să bată toba cu vârful degetelor de la picioare pe pielea groasă, iar cu degetele de la mâini îl scărpină pe sub urechi, vorbindu-i și povestindu-i ce se mai întâmplase prin junglă, ca și cum animalul acesta enorm ar fi înțeles fiecare cuvânt rostit.

Mult îl mai putea face Tarzan pe Tantor să înțeleagă! Cu toate acestea, deși convorbirea animalelor sălbatice era mai presus de această nănilă din junglă, totuși, sta clipind din ochi și legănându-și ușor trompa, ca și cum ar fi sorbit fiecare cuvânt cu cel mai mare interes.

Adevărul era că-i făcea plăcere vocea prietenoasă și mâinile ce-l mângâiau după urechi, ca și prezența lângă el a aceluia pe care îl purtase pe spate adeseori, pe când Tarzan, copilaș, se apropiase fără teamă de el, presupunând și din partea elefantului aceeași prietenie de care inima lui era plină. La chemarea lui Tarzan, pachidermul ar fi venit de la distanțe mari..., de oricât de departe, urechile sale agere ar fi putut distinge țipătul de chemare al tânărului englez... iar, când Tarzan stătea așezat pe ceafa lui, Tantor ar fi mers prin junglă în orice direcție i-ar fi poruncit acesta care-l călărea.

Aceasta nu era decât puterea de dominare a omului asupra animalului și era tot atât de completă și cu efect ca și cum amândoi ar fi înțeles perfect de bine originea ei, cu toate că nici

unul nu o înțelegea.

Tarzan rămase pe spinarea lui Tantor mai bine de jumătate de oră. Timpul nu era o noțiune a existenței lor. Viața, după concepția lor, consta mai mult în a-și menține stomacurile pline.

În această privință, munca lui Tarzan era cu mult mai ușoară decât a lui Tantor, stomacul băiatului fiind mai mic și fiind omnivor, putea să-și găsească hrana mai repede. Dacă nu găsea un tip de mâncare, erau multe altele la îndemână. Mai mult încă. Nu era atât de cusurgiu la mâncare ca Tantor, care nu ar fi mâncat decât coaja unor anume copaci și lemnul lor, pe când de la alții nu-i plăcea decât frunzele, preferințe acordate ciclului anotimpurilor.

Tantor era nevoit să-și petreacă cea mai bună parte din viață cu ghiftuirea imensului său stomac, pentru satisfacerea cerințelor puternicilor săi mușchi. Același lucru se petrece cu toate celelalte ordine inferioare: viețile lor sunt atât de ocupate, fie în căutarea hranei, fie cu procesul de digerare, că au prea puțină vreme pentru alte considerații. Fără îndoială că această piedică i-a ținut în loc și nu au progresat atât de repede ca omul. Care a avut mult mai multă vreme pentru cultivarea gândirii.

Totuși aceste chestii nu prea îl tulburau pe Tarzan iar pe Tantor absolut deloc. Ceea ce știa băiatul era că se simțea fericit în tovărășia elefantului. Nu știa de ce. Nu știa că fiind o ființă omenească – normală și pe deplin sănătoasă, simțea nevoia unei alte ființe vii asupra căreia să-și reverse simpatia. Colegii de joacă din copilărie, maimuțele lui Ciule, deveniseră acum niște brute enorme și posomorâte. Nu simțeau și nici nu inspirau decât foarte puțină afecțiune. Cu maimuțoi mai tineri, Tarzan se mai juca uneori. Îi iubea chiar în felul său sălbatic, dar ei erau departe de a fi tovarăși satisfăcători, printre care să se simtă liniștit.

Tantor era un munte mare de calm și stabilitate. Putea găsi odihnă și mulțumire întins pe spatele lui și gemând, în urechile

sale mari, speranțe și aspirații mai vagi..., în acele urechi pe care animalul le bătea alene, ca și cum ar fi înțeles totul. Dintre toate animalele din junglă. Tantor acaparase cea mai mare dragoste a lui Tarzan de când Kala dispăruse dintre cei vii. Uneori Tarzan se întreba cu mirare dacă această simpatie era reciprocă. Era însă un fapt greu de știut.

Nu a fost decât chemarea stomacului – cea mai insistentă și mai impunătoare dintre toate chemările pe care le cunoaște jungla – care îl făcu pe Tarzan să apuce din nou prin copaci, în căutarea hranei, lăsând pe Tantor să-și continue într-o direcție opusă, călătoria întreruptă.

Căutările lui Tarzan durară mai bine de un ceas. Un cuib înalt îi dădu câteva ouă proaspete. Fructe, coacăze și câteva rădăcini de plante, își găsiră locul în meniul său, în ordinea în care au fost găsite, deoarece el nu căuta o astfel de mâncare. Carne, carne, carne! Aceasta era ceea ce vâna Tarzan al maimuțelor întotdeauna, dar uneori carnea îl ocolea, după cum se întâmplase și azi. Dar, pe când cutreiera jungla, creierul lui activ nu era ocupat nu numai cu vânătoarea, ci și cu multe alte subiecte. Avea obiceiul să-și amintească, adeseori, evenimentele petrecute în ziua sau orele precedente.

Retrăi deci, clipele în care a fost împreună cu Tantor, se gândi și la negrii care săpaseră și asupra rostului acoperirii gropii și a părăsirii ei.

Se întreba întruna cu mirare, care să le fi fost scopul. Compara percepțiile și ajungea la raționamente. Compara raționamentele și ajungea la concluzii nu totdeauna din cele mai exacte, e adevărat aceasta, dar cel puțin își întrebuița creierul pentru scopul orânduit de Cel de Sus, ceea ce lui îi era mai puțin greu, nefiind împiedicat de raționamentele altora de mâna a doua și de obicei, greșite.

Pe când stătea pe gânduri, a apărut deodată pe ecranul minții sale, o vedenie: o făptură enormă, de culoare cenușiu închisă, mergând greoi pe cărarea de animale din junglă.

Instantaneu și-a încordat atenția. Dar, cum hotărârea și punerea în execuție se întâmplau, de regulă, simultan, a pornit printre crengile copacilor, mai înainte ca rezolvarea misterului groazei să se fi lămurit bine în mintea lui.

Sărind din creangă în creangă, s-ar putea zice că zbura pe terasa mijlocie pe unde copacii creșteau mai apropiați unii de alții. Alteori sărea jos pe pământ, alergând cu ușurință pe urme de vegetație în putrezire, apoi din nou prin copaci, pe acolo pe unde tufișurile de dedesubt îi împiedicau mersul rapid pe jos.

În graba și neliniștea lui, își pierde prudența. Precauția inerentă fiarei nu mai exista în fața impulsivității omului, așa că se și întâmplă să intre într-o poiană mare, fără să se mai gândească la ce ar putea să fie acolo sau de partea cealaltă.

Aproape pe la jumătatea poienii, în drumul său și numai la câțiva metri mai încolo, văzu zburând din niște bălării înalte câteva păsăruici care ciripeau cu îndârjire. Tarzan apucă imediat într-o parte, știind prea bine care era animalul a cărui prezență o proclamau acele santinele micuțe. Tot în același timp, însă Butto, rinocerul, se ridică greoi pe scurtele sale picioare și atacă furios.

Butto atacă întotdeauna la întâmplare. Vederea lui slabă nu-l ajută să distingă decât la distanțe mici și ar fi greu de spus dacă impetuozitățile lui fără rost sunt datorate panicii sau fricii, când încearcă să scape sau sunt datorate temperamentului violent care i se atribuie în general.

În tot cazul chestia aceasta, ar avea destulă importanță pentru cel atacat, dacă nu s-ar întâmpla să fie prins și azvârlit în aer când, cu foarte rare excepții, nu îl va mai interesa nimic după aceea. Azi se întâmplă ca Butto să pornească în direcția lui Tarzan ca să străbată cei câțiva metri de iarbă înaltă care-i despărțea. Întâmplarea îl îndrepta spre băiat, apoi când l-a văzut, a pornit furios la atac, însoțit de o serie de sforăituri puternice.

Păsărelele fâlfâiau din aripi, dând ocol uriașului animal care le

procura involuntar o parte din hrana lor. Printre crengile copacilor de la marginea luminișului, vreo douăzeci și mai bine de maimuțe clănțăneau și ocărau, refugiindu-se speriate în vârful copacilor, la auzul sforăiturilor fiarei.

Numai Tarzan părea indiferent.

S-a oprit drept în drumul atacantului. Nu a avut timp să-și caute adăpost în copacii de partea cealaltă a poienii, dar nici nu-i trecea prin gând să-și întârzie drumul din cauza lui Butto. A mai avut el de-a face cu acest animal stupid mai înainte, așa că nutrea pentru el un dispreț formidabil.

Acum Butto îl și ajunsese, cu capul aplecat în jos și cu cornu-lung și puternic înclinat pentru opera îngrozitoare pentru care îl crease natura. Însă, când izbi în sus, arma-i zgârie aerul, căci Tarzan se cățăraseră repede sus, cu o săritură pisicească ce îl duse pe deasupra cornului amenințător, până pe spatele lat al rinocerului. O altă săritură și fu jos pe pământ în spatele fiarei, alergând ca o căprioară spre copaci.

Butto, furios și mistificat de dispariția ciudată a prăzii sale, se întoarse și atacă cu furie în altă direcție, care, de astă dată, se întâmplă să nu fie aceea în care fugise Tarzan. Astfel băiatul putu ajunge fără grijă până la copaci și să-și continue drumul prin pădure. La o distanță oarecare, Tantor înainta hotărât pe cărarea bătătorită, iar în altă direcție, un războinic întins cu urechea la pământ, asculta cu atenție în mijlocul cărării.

După puțin, a auzi și sunetul așteptat: pârâitul crengilor și foșnetul care anunța apropierea unui elefant. Alți războinici pândeau în dreapta, în stânga și în alte părți ale pădurii. Un semnal ușor, trecând de la unul la altul, înștiința până și pe cel mai îndepărtat că vine vânatul. Porniră atunci spre cărare, luând poziții în copaci, în josul vântului, de la punctul pe unde trebuia să treacă Tantor.

După aceea, așteptară în tăcere și nu a trecut mult până ce răbdarea le-a fost răsplătită de apariția unui elefant cu colți mari, a căror cantitate de fildeș le-a făcut inimile să palpate de

lăcomie.

De abia trecuse elefantul de posturile unde se cocoțaseră negrii, când aceștia au coborât la pământ. Acum nu mai păstrau tăcere, ci băteau din palme și strigau cât puteau. Tantor s-a oprit o clipă, cu trompa și coada ridicată și cu urechile lui ciulite, apoi a pornit în josul cărării cât putu mai repede, drept către groapa acoperită, în fundul căreia erau înfipti țărushi cu vârful ascuțit în sus.

În urma lui veneau războinicii zbierând și silindu-l să-și păstreze ritmul rapid, care nu i-ar fi îngăduit o examinare atentă a terenului din fața lui Tantor, elefantul, care s-ar fi putut întoarce să-și împrăstie adversarii dintr-un singur atac, dar, fugea acum ca o căprioară speriată... Iar în spatele tuturor, venea Tarzan, alergând cu iuțeala și agilitatea unei veverițe, deoarece a auzit strigătele războinicilor și le-a interpretat exact. Într-un rând, a scos și el un strigăt prelung și pătrunzător, care a făcut să răsunе pădurea, dar Tantor, în panica ce-l stăpânea, ori nu auzea ori că, auzind, nu îndrăznea să se oprească, pentru a asculta avertismentul.

Uriașul pachiderm nu era decât la câțiva metri de moartea ascunsă care-i pândea drumul, iar negrii, siguri de succes, țipau și dansau în urma lui, învârtind sulitele pe deasupra capetelor, ca și cum ar fi celebrat cu anticipație câștigul fildeșului splendid al prăzii lor. Fără să mai pomenim de carnea de elefant cu care se vor sătura în noaptea aceea. Atât de intensă le era bucuria, încât nici unul nu a observat trecerea unei alte fiare pe deasupra capetelor lor. Nici Tantor nu a văzut-o și nici nu a auzit-o, cu toate că Tarzan i-a strigat de câteva ori să se oprească.

Câțiva pași încă și Tantor se va prăbuși în țărushii ascuțiți din groapă. Tarzan aproape că zbura printre copaci, până când a venit în dreptul animalului care fugea, apoi a trecut dincolo de el; iar, pe marginea gropii, băiatul s-a lăsat pe pământ. În centrul cărării. Tantor aproape că era să-l calce în picioare, când

ochii lui slabi au putut distinge și recunoaște pe vechiul său prieten.

— Stai! strigă Tarzan.

Animalul uriaș s-a oprit în fața palmei ridicate a băiatului.

Tarzan s-a întors puțin în loc și a izbit cu piciorul în pământul ce acoperea groapa, îndepărtând o parte din el. Tantor a văzut și a înțeles totul într-o clipă.

— La luptă! i-a strigat Tarzan. Uite-i că vin!

Însă Tantor elefantul este un morman de nervi, iar acum era covârșit de spaimă. Înaintea lui se căsca groapa. La dreapta și la stânga era jungla primitivă, neatinsă de nimeni. Prin urmare, scoțând sunete furioase din trompă, enormul animal s-a întors deodată la stânga, pornind prin vegetația încâlcită care ar fi oprit pe oricine, altcineva.

Tarzan a rămas pe marginea gropii și zâmbea, văzând fuga rușinoasă a lui Tantor. Dar negrii vor sosi în curând la fața locului. Deci, cel mai bun lucru era să dispară în arenă.

A întins piciorul drept, să facă un pas dincolo de marginea gropii, dar, cum și-a lăsat greutatea corpului pe piciorul stâng, pământul s-a scufundat sub el. A făcut un singur efort să se arunce înainte, dar era prea târziu. A pornit pe spate și în jos, fără să se mai poată opri, spre țărșii ascuțiți din fundul gropii...

Când, după un minut-două, s-au apropiat și negrii, au văzut de la distanță că Tantor le-a scăpat, deoarece gaura din acoperământul gropii era prea mică să fi putut trece corpul unui elefant. La început au crezut că prada lor, după ce a pus un picior pe acoperământ, a observat primejdia și s-a retras, dar când s-au apropiat de marginea gropii și s-au uitat înăuntru, au rămas cu ochii holbați de uimire, pentru că în fundul gropii zăcea în nesimțire un uriaș alb, gol.

Unii au avut prilejul să-l zărească pe acest zeu al pădurii și s-au dat în lături cu groază, smeriți față de acela de care au crezut că posedă puterile miraculoase ale unui demon, dar ceilalți care mai erau acolo au trecut în față. Gândindu-se numai

că au prins un inamic. Tot dintre aceștia au fost și aceia care au sărit în groapă și l-au scos pe Tarzan.

Nu era nici o rană pe corpul lui. Nici unul din țărșii ascuțiți nu a intrat în el..., numai un locșor umflat la baza craniului arăta natura loviturii sale. Căzând pe spate, s-a lovit de latura unui țărș, pierzându-și cunoștința.

Negrii au descoperit aceasta numaidecât și nu și-au pierdut vremea, ci s-au grăbit să-l lege de mâini și de picioare mai înainte ca prizonierul lor să-și poată veni în fire, deoarece au învățat să poarte respect acestui om bizar care trăia la un loc cu oamenii pârșoi de prin copaci.

Nu au apucat să-l ducă decât o distanță scurtă, când genele lui Tarzan au început să fluture deschizându-se. În primul moment s-a uitat mirat în jurul lui. Revenindu-și complet în fire și-a dat seama de seriozitatea nenorocirii sale. Obișnuit din copilărie să nu depindă decât de propriile sale resurse, nu a căutat nici acum ajutor din exterior, ci și-a concentrat toată gândirea pentru căutarea posibilităților de scăpare care se aflau în limita puterilor sale.

Nu îndrăznea să încerce tăria legăturilor în timpul cât negrii îl duceau pe sus, temându-se ca nu cumva să înceapă a bănuie ceva și apoi să i le întărească. După puțin, au descoperit că și-a venit în fire. Neavând nici o poftă să poarte pe sus un om atât de greu pe căldura sufocantă din junglă, l-au pus pe picioare silindu-l la drum, prin împunsături de sulite, deși toate mișcările lor erau smerenia superstițioasă pe care le-o inspira.

La descoperirea că împunsăturile lor nu provocau nici o suferință, smerenia lor a crescut într-atâtă, încât nu i-au mai făcut nimic, crezând pe jumătate că acest uriaș alb era o ființă supranaturală și imună la dureri. Când s-au mai apropiat de sat, au început să scoată strigătele lor de victorie ale războinicilor învingători, așa că atunci când au ajuns la poartă, dansând și mișcându-și lăncile, o mulțime mare de bărbați, femei și copii s-au adunat acolo, ca să-i întâmpine și să audă povestea aventurii

lor.

Când privirile sătenilor au căzut asupra prizonierului, au rămas cu gura căscată, neputând să-și creadă ochilor. Luni de zile au trăit într-o groază permanentă de acest demon îngrozitor, pe care puțini din ei au putut să-l vadă și să mai trăiască după aceea, pentru a-l putea descrie și altora.

Au dispărut ostași de pe drumuri, aproape din ochii întregului sat și din mijlocul tovarășilor lor atât de misterios și de complet, ca și cum i-ar fi înghițit pământul, iar mai târziu, în timpul nopții, cadavrele lor cădeau ca din ceruri, în mijlocul străzii satului. Această creatură înspăimântătoare a apărut noaptea prin colibe din sat, unde a omorât și a dispărut, lăsând în urma lor printre colibe, alături de morți, dovezi bizare și îngrozitoare că posedă un umor de neînchipuit.

Acum îl aveau în mâinile lor. De acum nu-i va mai îngrozi. Încet-încet și-au dat seama și de aceasta. Cu un strigăt furios, o femeie s-a repezit și l-a lovit pe Tarzan în obraz. Încă una o imită și după aceea alta și alta, până când Tarzan al maimuțelor a fost înconjurat de o mulțime de indigeni, aproape bătându-se între ei care de care să-l lovească sau să-l zgârie mai mult.

Atunci, Mong, șeful satului, a venit și a început a-i ciomăgi cu coada sulitei, gonindu-i de lângă victimă.

— Îl vom păstra până la noapte, zise el.

În timpul acesta, Tantor departe de tot în junglă, după ce se liniști de spaima care a tras-o, a rămas locului cu urechile ciulite și cu trompa ondulând-o nervos.

Ce trecea oare prin circumvoluțiile creierului său sălbatic? Nu cumva se gândea să-l caute pe Tarzan? Dar era el în stare să-și amintească și să măsoare serviciul pe care i l-a făcut tânărul? Despre aceasta nu încăpea nici o îndoială. Simțea el vreo recunoștință? Și-ar fi riscat propria lui viață ca să-l scape pe Tarzan, dacă ar fi știut primejdia ce-l aștepta pe prietenul său?

Este foarte îndoielnic. Oricine cunoaște elefanții se vor îndoii de aceasta. Englezii care au vânat destul de multă vreme cu

elefanți prin India, vor spune că nu au auzit niciodată vreun exemplu în care unul din aceste animale să se fi dus în ajutorul unui om în primejdie, chiar dacă acela i-ar fi arătat întotdeauna prietenie. De aceea, e îndoielnic că Tantor ar fi încercat să-și învingă frica instinctivă de negri și să caute a veni în ajutorul lui Tarzan.

Tipetele negrilor furioși au ajuns slab și de departe la urechile sale atât de simțitoare, iar Tantor s-a întors ca și cum ar fi fost îngrozit și se gândea să fugă... l-a oprit însă ceva necunoscut. S-a întors din nou și ridicând trompa, a dat drumul unui sunet pătrunzător. După aceea ascultă cu nerăbdare. În satul îndepărtat unde Mong a făcut ordine, vocea răsunătoare a lui Tantor abia a fost auzită de negri, dar pentru urechile agere ale lui Tarzan acel strigăt avea o semnificație aparte.

Aceia care l-au prins îl duceau spre colibă, unde ar fi putut să fie închis și păzit până la noapte, când avea să înceapă orgia ce-l va duce la moarte prin tortură.

Auzind însă notele îndepărtate ale lui Tantor, Tarzan s-a oprit, înălțându-și capul și dând drumul unui răcnet atât de înspăimântător, că prin spinarea negrilor care-l păzeau, fiind atât de superstițioși, au trecut fiori de spaimă și s-au îndepărtat în grabă de el, cu toate că brațele prizonierului erau strâns legate la spate.

S-au oprit în jurul lui, cu sulitele ridicate, gata să-l străpungă, până când a trecut momentul în care el ascultă un răspuns...: din depărtare s-a auzit alt strigăt, iar Tarzan. Satisfăcut, a pornit din nou spre coliba unde trebuia să fie închis provizoriu.

După-amiaza trecea încet de tot. Tarzan auzea zgomotul pregătirilor ce se făceau în satul pentru ospăț. Pe ușa colibei putea vedea femeile aprinzând focurile și umplându-și căldările cu apă... mai presus însă de toate, auzul său era încordat să prindă din junglă zgomotul sosirii lui Tantor. Deși nu prea credea în venirea lui.

Îl cunoștea el bine. Mai bine decât se cunoștea Tantor însuși.

Știa ce inimă timidă bate în pieptul acela uriaș. Cunoștea panica pe care mirosul Gomanganilor îl inspira enormului animal, așa că odată cu apropierea nopții, a dispărut și această speranță din inima lui Tarzan, care cu stoicismul calm al fiarei sălbatice care era, s-a resemnat așteptându-și în liniște soarta.

Toată după-amiaza s-a străduit întruna cu legăturile de la încheieturile mâinilor. Tari erau și strâns le-au legat negrii, dar sub eforturile lui neconținute începeau să slăbească încet.

Va putea deci să-și elibereze mâinile înainte de a veni să-l ducă la căsăpit și în această eventualitate și-a lins buzele cu anticipație, zâmbind rece și posomorât. Avea destulă imaginație să-și închipuie carnea moale prinsă în degetele sale ca oțelul și cum i s-ar înfunda dinții în creierul dușmanului. Avea de gând să-i facă să guste din furia lui de mai înainte de a-l putea copleși ei.

În sfârșit, au venit să-l ia – războinici machiați pe față și cu pene în cap – mai urâți decât a avut intenția natura să-i facă. Au venit și l-au împins afară, unde sosirea lui a fost întâmpinată cu strigătele sălbatice ale sătenilor adunați în fața colibei să-l vadă.

După aceea, l-au condus spre stâlpul de tortură: pe când îl împingeau cu brutalitatea care preceda legarea victimei pentru dansul morții ce în curând avea să înceapă în jurul său. El și-a încordat puternicii săi mușchi și cu o singură smucitură puternică, a rupt curelele de la mâini, desfăcute pe jumătate de mai înainte. Ca și gândul a fost repeziciunea cu care a sărit printre războinicii mai aproape de el. O lovitură și un negru s-a rostogolit la pământ, iar omul-fiară, mârâind și scrâșnind, sări în pieptul altuia.

Colții i s-au înfipt imediat în beregata adversarului, apoi jumătate din negrii au sărit asupra lui, doborându-l la pământ. Izbind, sfâșiind și mușcând, așa cum l-a învățat să se bată lumea sa adoptivă, ca o fiară încolțită. Puterea, agilitatea, curajul și inteligența sa îl făceau egalul a doisprezece negri, în lupta piept la piept... totuși. Tarzan nu putea spera să-i înfrunte

cu succes.

Încet, încet, îl dovedea cu toate că vreo douăzeci din ei sângerau din răni grele, iar doi zăceau nemișcați călcați în picioare sau dedesubtul combatanților care se rostogoleau de dintr-o parte în alta. L-au învins, dar au fost ei în stare să-l țină așa până să-l lege? O jumătate de oră de încercări disperate i-a convins că nu o puteau face, așa că Mong, ca un bun rege ce era, a dat ocol luptei de departe, strigă un ostaș să-l străpungă cu lancea. Ostașul a pătruns, puțin câte puțin, în învâlmășeala aceea grozavă, apropiindu-se de victima sa. Stătea cu sulița gata, deasupra capului, așteptând momentul care va expune o parte vulnerabilă a trupului băiatului, ca să poată da împunsătura fără să primejduiască pe vreun negru.

Ostașul cu lancea se apropia, urmând mișcările și răsucelile combatanților. Mârâiturile tânărului crescute printre maimuțe făceau să-i treacă fiori reci prin șira spinării, îndemnându-l să aibă grijă, ca nu cumva să nu-l nimerească la prima lovitură, să se pomenească la îndemâna atacului acelor mâini puternice și a colților nemiloși.

În sfârșit, a găsit momentul prielnic, ridică sulița și-a încordat mușchii sub pielea ca abanosul și a auzit din junglă chiar de lângă sat, un zgomot puternic de crengi, de parcă s-ar fi apropiat un tanc al armatei modeme, cu iuțeala unui tren accelerat. Mâna cu sulița s-a oprit în aer, iar negrul a aruncat o privire rapidă spre locul de unde s-a auzit zgomotul, după cum au făcut și negrii care nu luptau cu uriașul alb.

La lumina slabă a focurilor, au văzut o masă enormă, mai înaltă decât gardurile satului. Au mai văzut gardul încovoindu-se înăuntru, rupându-se, ca și cum ar fi fost de trestie și apărând prin deschizătura produsă de elefant, care venea de zor spre ei. S-au împrăștiat în dreapta și în stânga, cuprinși de groază. Unii, care erau mai la marginea câmpului de luptă cu Tarzan, au auzit și au văzut de ce era vorba și au putut să scape, dar vreo șapte sau opt erau atât de înfierbântați de luptă, că nici idee nu aveau

de sosirea și atacul puternicului elefant.

Tantor s-a repezit asupra lor. S-a oprit chiar deasupra lor și a întins trompa-i sensibilă printre ei ca un șarpe, căutând până a dat de Tarzan, plin de sânge, dar încă viu.

Un războinic și-a ridicat privirile. Deasupra lui a apărut trupul pachidermului, ai cărui ochi mici scânteiau reflectând flacăra foculețelor... ochi răi, înfiorători, teribili. Războinicul scoase un strigăt, iar în clipa aceea trompa elastică îl încercui, l-a ridicat sus de tot, de la pământ și l-a aruncat departe, după cei care fugeau.

Încă unul și încă unul smuci Tantor pe deasupra lui Tarzan, aruncându-i în dreapta și în stânga, unde rămâneau sau gemând greu și nemișcați, după cum și moartea îi ajungea mai repede sau mai încet.

În depărtare, Mong și-a strâns războinicii, îmbărbătându-i. Ochii lui lacomi au observat marii colți de fildeș ai elefantului. Deoarece a trecut prima clipă de panică, acum își îndemna oamenii să atace elefantul cu sulitele, dar pe când ei se îndreptară spre atac, Tantor l-a aruncat pe Tarzan pe ceafa lui cea lată, apoi, răsucindu-se în loc, a pornit spre junglă prin ruptura pe care a făcut-o în palisada satului. Vânătorii de elefanți, poate că au dreptate când susțin că acest animal nu ar fi făcut un asemenea serviciu unui om, dar pentru Tantor, Tarzan nu era om..., nu era decât un animal, un tovarăș de junglă. Tantor și-a plătit obligația față de Tarzan, cimentând și mai mult prietenia ce exista între ei încă de când Tarzan, băiețuș cu pielea bronzată de soare, călărea pe spatele enorm al lui Tantor prin jungla luminată de lună, sub stelele ecuatoriale.

CAPITOLUL III - Lupta pentru Balu.

Tika a devenit mamă. Pe Tarzan îl interesa foarte mult faptul,

În realitate chiar mai mult decât pe Tug, tatăl.

Tarzan ținea foarte mult la Tika. Chiar grijile unei maternități în perspectivă nu au pus capăt vieții fără grijă a tinereții, iar Tika a rămas aceeași tovarășă veselă de joacă de odinioară, chiar la o vârstă în care alte femele din tribul lui Ciuk se învestmântau în demnitatea posomorâtă a vârstei. Tika tot mai simțea plăcere în jocurile primitive „dea ascunselea” și „de-a prinselea”, pe care mintea fertilă le inventa.

Jocul “de-a prinselea” prin vârful copacilor era tot ce poate fi ațâțător. Tarzan găsea o mare plăcere în acest joc, dar maimuțoii cu care a copilărit au părăsit de mult asemenea ocupații copilărești. Tikăi însă, i-a făcut plăcere acest joc, până nu i-a sosit puișorul... dar odată cu acest eveniment și ea se schimbă.

Evidența acestei schimbări nu numai că l-a surprins pe Tarzan, dar l-a și necăjit în mare măsură. Într-o dimineață a văzut-o pe Tika așezată pe creanga groasă și joasă a unui copac, strângând ceva la sânul ei păros, ceva micuț de tot care scâncea și se frământa într-una. Tarzan s-a apropiat, cuprins de acea curiozitate comună tuturor creaturilor înzestrate cu creier, trecute dincolo de stadiul microscopic.

Tika și-a întors ochii în direcția lui și l-a strâns și mai tare la piept pe mititelul care scâncea. Tarzan s-a dat mai aproape. Tika s-a îndepărtat, rânjindu-și colții. În toate episoadele ce l-a legat de Tika, niciodată nu i s-a întâmplat să-și rânjească colții la el. Decât doar în joc. Dar acum ea nu avea nicidecum aerul că s-ar juca.

Tarzan și-a trecut gânditor degetele prin părul negru și des și a aplecat puțin capul într-o parte și privea țință înainte. Apoi s-a dat mai aproape, întinzându-și gâtul ca să poată vedea mai bine ceea ce Tika strângea la sân. Ea se dădu din nou la o parte, rânjindu-și buza de sus, într-un mârâit prevenitor. Tarzan însă a întins o mână binișor, ca să atingă obiectul din brațele Tikăi, iar ea cu un mârâit teribil s-a repezit asupra lui.

Colții ei s-au înfipt adânc în carnea antebrațului său, mai înainte ca Tarzan să-l fi putut trage înapoi și ea îl urmări o mică distanță, pe când el se retrăgea printre copaci, dar ea, ducându-și și puiul în brațe, nu l-a mai putut ajunge.

La o distanță oarecare unde era mai în siguranță, el s-a oprit și s-a întors, uitându-se cu o mirare vădită la tovarășa lui de joc de mai înainte. Ce s-a întâmplat oare ca să o schimbe pe delicata și drăgălașa Tika într-atât?

Ea a acoperit atât de mult ceea ce ținea în brațe, că Tarzan nu a fost în stare să vadă ceea ce era, dar acum când ea nu îl mai urmărea, a văzut bine lucrul din brațele ei. Și atunci a început a zâmbi cu toată durerea și întristarea sa, pentru că a mai văzut maimuțoaica tânără ajunsese mamă. După câteva zile Tika va fi mai puțin bănuitoare în privința atențiilor lui. Totuși, Tarzan se simțea jignit, Tika nu trebuia să se teamă de el. Cum nu știa ea că, pentru nimic în lume, el nu i-ar fi făcut vreun rău și nici micului ei „balu”!

Și acum, mai presus de durerea brațului său rănit și mândria sa mai mult rănită, se ridica dorința lui cea mare ca să se apropie și să-l examineze pe fiul lui Tug. Desigur că, oricine s-ar mira pentru ce Tarzan, luptător cum era, el fugea de o femeie iritată sau mai șovăia să se înapoieze sau nu pentru a-și satisface curiozitatea când ar fi putut-o învinge cu ușurință pe mamă cu forțele slăbite de un pui de curând născut, însă nu-i nimic de mirat în toate acestea.

Explicația constă într-aceea că la maimuțe, numai când pe vreuna din ele o apucă nebunia, o ataci, altfel pedepsele bărbaților date femelelor sunt foarte blânde. Bineînțeles erau și cazuri rare. Când se găseau și printre maimuțoi tipuri de acelea cum există uneori în lumea civilizată, cărora să le facă plăcere să-și bată soția, ea fiind mai mică și mai slabă ca el... sau cazuri când jumătatea lui devenea una și jumătate. Atrăgându-și pedeapsa bine meritată.

Tarzan se apropie acum din nou de tânăra mamă... dar cu

multă băgare de seamă și gata de fugă. Ca și mai înainte Tika mârâi feroce spre el. Tarzan a încercat să-i explice:

— Tarzan al maimuțelor nu va face nici un rău lui “balu” al Tikăi, zise el. Lasă-mă să-l văd și eu.

— Fugi de aici, îi porunci Tika. Fugi de aici că te omor.

— Lasă-mă să-l văd, insistă Tarzan.

— Fugi de aici! Repetă femela. Uite vine Tug. Are să te facă el să fugi. Tug te va ucide. E „balu” al lui Tug.

Un mârâit sălbatic aproape de spatele lui Tarzan, îl înștiință de sosirea lui Tug și mai ales despre faptul că maimuțoiul a auzit de prevenirea și amenințările soției sale și acum venea în ajutorul ei. Tug, ca și Tika au fost amici de joacă ai lui Tarzan, pe când maimuțoiul era destul de tânăr ca să mai vrea să se joace. Într-un rând chiar, Tarzan i-a scăpat viața lui Tug, dar, memoria maimuțelor nu durează prea mult și nici recunoștința lor nu este mai presus de instinctele pămîntești.

Într-alt rând, Tarzan și Tug și-au măsurat forțele și Tarzan a ieșit victorios din luptă. Se putea prea bine ca Tug să-și fi amintit de aceasta, dar, chiar așa, mai curând ar fi înfruntat orice înfrângere pentru puiul său..., dacă s-ar fi întâmplat să o ceară situația.

După mârâiturile sale hidoase, care se înteteau din ce în ce în tărie și volum, Tug părea a fi în toane rele. Lui Tarzan nu-i era frică de Tug și nici legea nescrisă a junglei nu-i cerea să fugă din luptă, din fața vreunui maimuțoi, în afară de cazul că îi convenea să o facă din motive personale.

Tarzan îl iubea pe Tug. Nu avea nimic împotriva lui, iar mintea lui de om îi spunea ceea ce mintea unei maimuțe, nu ar fi dedus-o niciodată, că atitudinea lui Tug nu indica nicidecum ură. Nu era decât insistența naturală a instinctului soțului de a-și apăra copilul și soția. Tarzan nu avea deloc poftă să se bată cu Tug, nici sângele strămoșilor săi englezi nu fierbea la gândul unei lupte Totuși, când maimuțoiul atacă, Tarzan a sărit ușor la o parte, iar Tug încurajat de gest, se repezi nebun la atac.

Poate că-l îndemnase și amintirea înfrângerii de mai de mult suferită de la Tarzan. Poate chiar faptul că Tika, fiind acolo și uitându-se la el, să-i fi stârnit dorința de a-l învinge pe Tarzan sub privirile ei. Nu ar fi fost de mirare, deoarece în pieptul fiecărui animal mascul din junglă zace un egoism foarte mare, care-și găsește manifestarea în săvârșirea de acte îndrăznețe în fața publicului de sex opus.

La șoldul lui Tarzan atârna lunga funie de iarbă – jucăria de ieri, arma de zi, iar, când Tug atacă a doua oară, Tarzan ridică pe deasupra capului colacii de funie, scuturând cu îndemânare afară lațul cu nodul arcanului. În același timp, evită din nou o ciocnire cu maimuțoiul și mai înainte ca acesta să se fi putut repezi din nou la el, Tarzan s-a și urcat într-un copac.

Tug, îndârjit la nebunie, l-a urmărit. Tika se uită printre crengi, la ei. Ar fi greu de spus de era interesată și în ce sens. Tug nu putea să se urce pe crengi atât de repede ca Tarzan, așa că acesta a ajuns sus de tot, unde maimuțoiul mai greu nu se putea urca. S-a oprit acolo și se uita în jos, la următorul lui, făcându-i fețe și strigându-i tot felul de nume ce treceau prin mintea lui fertilă. Când l-a văzut pe Tug, făcând spume la gură de furie și că aproape dansa pe creanga pe care s-a urcat, Tarzan a repezit mâna în jos ochiul arcanului se lărgi, căzând prin aer, apoi cu o smucitură bruscă, l-a prins pe Tug împrejurul genunchilor, o smucitură care a făcut lanțul să se strângă puternic pe picioarele antropoidului.

Tug, greoi la pricepere și-a dat seama prea târziu de intenția celui care-l ațâțase. S-a străduit să scape, dar Tarzan a dat funiei o smucitură atât de puternică, încât îl răsturnă pe Tug de pe creangă, așa că maimuțoiul, a rămas atârnat cu capul în jos, la zece metri deasupra terenului.

Tarzan legă funia bine de o creangă tare și s-a coborât aproape de Tug, până la nivelul acestuia.

— Tug, zise el, ești tot atât de stupid ca și Butto, rinocerul. Am să te las să stai spânzurat până când are să-ți mai vină mintea

la cap. Stai spânzurat și privește cum mă duc și vorbesc cu Tika.

Tug a început să bolborosească o mulțime de amenințări, dar Tarzan i-a rânjit în față și s-a coborât mai jos, unde încercă să se apropie din nou de Tika, dar și de astă dată a fost primit tot cu colții rânjiți și cu mârâituri amenințătoare.

A încercat să o împace, insistând asupra intențiilor sale amicale și și-a întins gâtul, să vadă mai bine pușorul Tikăi. Maimuța nu s-a lăsat înduplecată de asigurarea lui că nu ar voi să-i facă nici un rău puului ei. Maternitatea sa era prea nouă ca judecata să poată convinge instinctul.

Văzând zădărnicia încercărilor ei de a prinde și pedepsi pe Tarzan, a căutat să scape de atențiile lui prin fugă. A coborât deci la pământ și a pornit prin poiană, unde erau mai mulți maimuțoi din trib odihnindu-se sau căutându-și hrana. Tarzan, la rândul lui, s-a plictisit pentru moment și o lăasă în pace, nemai căutând să o convingă să-i dea voie să examineze pușorul mai de aproape. Totuși, i-ar fi făcut mare plăcere să-l țină și el puțin în brațe. Vederea aceluia pui a stârnit în pieptul său un dor ciudat și tainic. Ar fi voit să mângâie puul de maimuță, mai ales că era al Tikăi, asupra căreia și-a revărsat odată, toată dragostea.

Acum însă vocea lui Tug i-a atras întreaga atenție. Amenințările care păreau că nu mai iau sfârșit în gura maimuțoiului, s-au transformat în rugăminți. Lațul prea strâns de la picioare îi oprea circulația sângelui în acele membre ale corpului... Tug a început să sufere.

Mai multe maimuțe ședea prin apropierea lui. Foarte curioase de nenorocirea tovarășului lor. Se exprimau chiar foarte puțin politicos la adresa lui. Pentru că fiecare a avut prilejul să simtă labelle și colții puternici ai lui Tug. Acum se desfătau, răzbunați de toate.

Tika, văzându-l pe Tarzan pornind înapoi spre copaci, se opri și ea în centrul poienii și a rămas acolo, strângându-și în brațe pușorul și aruncând priviri bănuitoare dintr-o parte în alta.

Odată cu nașterea copilului, viața fără grijă a Tikăi s-a populat

de foarte mulți dușmani. Până și în Tarzan. Care i-a fost întotdeauna cel mai bun prieten, nu vedea decât un dușman neîmpăcat. Chiar și sărmanul Mong, pe jumătate orb și știrb cu totul, care abia își mai căuta hrana prin poiană, nu era pentru Tika decât un spirit răuvoitor. Însetat după sângele puilor de maimuță.

Păzindu-și puiul cu atâta ardoare față de primejdiile închipuite, Tika nu a observat doi ochi firoși galben-verzui, care o priveau țină în spatele ei dintr-un tufiș de răchită, de partea cealaltă a luminișului. Aproape moartă de foame. Șita se uita cu lăcomie la carnea ispititoare atât de aproape de ea, dar pe care prezența maimuțoilor o făcea să fie atât de departe.

— Ah, gândea fiara, de s-ar mai apropia puțin maimuțoaica cu puiul, ce bine ar face!

Desigur, i-ar fi fost de ajuns o săritură bună, ar fi înhățat puiul și ar fi dispărut printre tufișurile junglei mai înainte ca să o poată opri maimuțoi.

Vârful cozii sale se mișca în bătai mici, ca apucată de convulsii, falca inferioară îi atârna în jos, făcând să se vadă o limbă lungă, roșie și un rând de colți galbeni. Dar Tika nu a văzut toate acestea, după cum nici unul din maimuțoi din jurul ei nu au văzut nimic, nici chiar Tarzan.

Auzind insultele pe care maimuțoi le turnau cu găleata asupra nenorocitului de Tug, s-a urcat repede printre ei. Unul chiar se tot îndesa, întinzându-și mâna ca să-l înhațe pe spânzurat.

S-a autosugestionat într-o furie atât de mare. Amintindu-și de păruiala care a mâncat-o nu de mult de la Tug. Că acum nu-l mai preocupa decât răzbunarea. I-ar fi fost de ajuns să-l poată apuca pe Tug cu laba. Deoarece fălcile nu i-ar mai fi fost atunci departe.

Tarzan a văzut toate acestea și s-a supărat. Cum lui îi plăcea o luptă dreaptă se revoltă de ceea ce vedea că urmărește maimuțoiul. De aceea, când o mână păroasă îl înhăță pe bietul

Tug. Tarzan a scos un mârâit de protest și a sărit pe creangă lângă maimuțoiul care l-a atacat pe spânzurat și dându-i câteva lovituri, l-a aruncat jos.

Surprins și înfuriat, maimuțoiul se agăță cu disperare de creangă dar alunecă pe alături. Totuși, printr-o mișcare ageră, a reușit să se prindă de altă creangă de mai jos. Găsi un sprijin solid acolo, se îndreaptă apoi a început să se urce numaidecât, pentru a se răzbuna pe Tarzan.

Acesta însă era ocupat cu altceva și nu dorea să fie întrerupt. El îi explica lui Tug cât de adâncă îi era ignoranța, scoțând în relief faptul că cu cât mai mare și mai puternic era Tarzan decât Tug sau oricare altul din ei.

Da, îi va da drumul lui Tug, dar numai după ce Tug își va da seama de inferioritatea lui. În momentul acela maimuțoiul înfuriat, cel trântit de pe creangă, l-a ajuns pe Tarzan gata de luptă, dar Tarzan se transformă într-o clipă, din binevoitor și glumeț cum era față de Tug, într-o fiară care mârâia fioros, față de celălalt maimuțoi.

Părul de pe față i s-a ridicat, iar buza de sus i s-a rânjit, lăsând să i se vadă colții gata de a intra în acțiune. Nici nu așteptă să îl ajungă maimuțoiul, în a cărui înfățișare și voce era ceva care-i stârnea în pieptul său o furie pe care nu și-o putea stăpâni. Cu un răcnet în care nu era nimic omenesc. A sărit drept în gâtul adversarului său. Forța acestui act, greutatea și inerția corpului l-a trântit pe maimuțoi pe spate, poziție în care căută să se agațe de ceva, pentru a se sprijini prin frunzișul copacului.

Mai bine de cinci metri au căzut amândoi, timp în care colții lui Tarzan erau înfiți în beregata adversarului, apoi o creangă groasă le-a întrerupt căderea. Maimuțoiul se izbi din plin în moalele capului, atârână o clipă acolo cu Tarzan pe pieptul lui, apoi s-a rostogolit în jos pe pământ.

Tarzan a simțit relaxarea instantanee a corpului de sub el, aproape în același timp cu lovitura de creangă, așa că în momentul când adversarul său s-a rostogolit și a pornit în jos

spre pământ, a întins o mână și s-a agățat bine de creangă, tocmai la timp ca să nu cadă și el, interval în care maimuțoiul cădea ca plumbul la rădăcina copacului.

Tarzan a privit un moment în jos la trupul nemișcat al răposatului său adversar, apoi s-a înălțat cât era de lung și-a umflat pieptul, s-a izbit cu pumnul încleștat și a scos răcnetul înfiorător al maimuțoiului victorios.

Chiar Șita, pantera, pitită, pregătită să sară de la marginea micii poieni, a tresărit neliniștită la răsunetul prin junglă al strigătului acela neînchipuit de fioros. S-a uitat nervoasă la dreapta și la stânga, ca și cum ar fi vrut să se asigure dacă i-a mai rămas vreo cale de scăpare.

— Sunt Tarzan al maimuțelor, se lăuda el, mare vânător, mare luptător! Nimeni din junglă nu este atât de mare ca Tarzan.

După aceea a pornit înapoi spre Tug. Tika s-a uitat la tot ce s-a întâmplat în copac. Ba chiar și-a lăsat prețiosul ei pușor pe iarbă și a venit mai aproape, ca să vadă mai bine tot ce se petrecea sus, printre crengile copacilor.

Oare în adâncul inimii sale îl mai stima pe Tarzan, flăcăul cu pielea netedă? Se mai umfla oare de mândrie pieptul ei sălbatic, de victoria lui contra maimuțoiului? Asupra acestor fapte trebuie să o întrebați pe Tika.

Șita, pantera, a observat că tânăra femelă și-a lăsat puilul singur pe iarbă. Mișcă din nou din vârful cozii, ca și cum mișcarea aceasta i-ar fi stimulat curajul pierdut.

Mai era încă sub influența strigătului teribil al lui Tarzan. Trebuiau să mai treacă încă câteva minute până să se simtă în stare să atace în fața acestor antropoizi uriași.

Și pe când fiara își reculegea forțele, Tarzan a ajuns lângă Tug și urcându-se până unde era legată funia, o dezlegă și l-a coborât încet pe maimuțoi, legându-l până ce acesta a putut să se agațe cu mâinile mai bine de o creangă.

Maimuțoiul s-a tras apoi sus, numaidecât, desfăcându-și lațul de după picioare. În inima lui turba de furie nu mai era loc

pentru recunoștință față de Tarzan. Își amintea numai faptul că a fost supus la o asemenea înjosire, de Tarzan, o înjosire dureroasă. Avea intenția să se răzbune, însă în momentul de față picioarele îi erau atât de amortite și capul atât de amețit, că trebuia să-și amâne dorința de a obține satisfacția răzbunării.

Tarzan își reîncălăcea arcanul, tot dăscălindu-l în privința zădărniceii de a-și măsura micile lui forțe fizice și intelectuale cu ale altora mai de soi ca el. Tika a venit și ea până dedesubtul copacului și privea în sus, la amândoi.

Șita se furișa încet înainte, cu pântecul lipit de pământ, încă un moment și va ieși din tufiș, gata pentru un atac fulgerător și o retragere tot atât de iute, care va sfârși existența scurtă a pușorului Tikăi.

S-a întâmplat ca atunci Tarzan să-și ridice ochii și să se uite prin poiană. Imediat a părăsit atitudinea pompoasă de bunăvoință pe care o avea. S-a coborât la pământ în tăcere și iute ca o săgeată. Tika, văzându-l că vine și se duce din nou spre puiul ei, a început să-și zburlească șira spinării, pregătindu-se de luptă. Tarzan a trecut repede pe lângă ea, iar când l-a urmărit cu privirile a văzut și ea cauza coborârii lui repezi și a lansării sale ca fulgerul prin poiană.

Acolo, în plină vedere, era Șita, înaintând încet spre pușorul care se zvârcolea, scâncind ușor prin iarbă, la câțiva metri mai încolo. Tika a scos un țipăt de groază și de alarmă și a pornit în goană după Tarzan. Șita l-a văzut și ea pe Tarzan venind. A văzul pușorul femelei în fața sa și a crezut că celălalt era intenționa să-i fure prada.

Atunci, cu un mârâit de furie atacă. Tug, înștiințat de strigătul Tikăi, s-a dat jos din copac cum a putut mai bine. Câțiva maimuțoi dintre ceilalți, mârâind și strigând, au venit spre centrul luminișului, dar erau mult mai departe de „balu” și de panteră decât era Tarzan al maimuțelor.

Astfel Șita și cu flăcăul nostru au ajuns aproape simultan lângă micuțul Tikăi și au rămas câte unul din fiecare parte a lui,

rânjindu-și colții și mârâind sălbatic unul la altul, contestându-și dreptul asupra puișorului din fața lor.

Șita se temea să înhațe puiul, căci ar fi dat în felul acesta lui Tarzan prilej să o atace. La rândul lui, Tarzan ezita din același motiv să ia puiul de sub nasul panterei, pentru că dacă s-ar fi aplecat să facă aceasta, fiara ar fi sărit într-o clipă asupra lui.

Stăteau nemișcați, în timp ce Tika traversa poiana, mergând mai încet pe măsură ce se apropia de panteră, deoarece chiar și dragostea ei de mamă cu greu putea stăvili groaza instinctivă de inamicul natural al neamului ei.

În spatele ei venea Tug, cu băgare se seamă și cu multe pauze și mult zgomot inutil, iar la urmă veneau și ceilalți maimuțoi, mârâind cu ferocitate și scoțând răcnetele lor de provocare. Ochii galbeni-verzui ai Șitei aruncau priviri veninoase către Tarzan, iar dincolo de Tarzan aruncau priviri piezișe la maimuțele lui Ciuk, care înaintau împotriva ei. Precauția o îndemna să o șteargă de acolo, dar foamea și faptul că o bucățică atât de bună era atât de aproape de ea o făcea să rămână.

A întins deci cu lăcomie o labă spre „balu”, dar, în clipa când a făcut aceasta, Tarzan s-a și aruncat asupra ei, cu un mârâit sălbatic. Pantera s-a ridicat pe labele din spate, ca să întâmpine atacul omului. A repezit, în același timp, o lovitură aprigă spre Tarzan, care i-ar fi smuls fața din loc, dacă l-ar fi nimerit, dar nu l nimeri deoarece Tarzan s-a ferit pregătind lungul lui cuțit.

Puiul de maimuță a fost uitat de Șita. Singurul ei gând era acum. Să-și sfâșie adversarul în bucăți cu puternicele ei gheare, să-și înfigă colții ei cei mari în carnea moale a flăcăului; dar și Tarzan s-a mai bătut până acum cu animale cu gheare din junglă.

S-a mai bătut el cu monștri cu colți mari și puternici și totdeauna a ieșit din luptă aproape neatins. A știut primejdia în care se arunca, dar Tarzan. Obişnuit să vadă durere și moarte, nu se ferea de niciuna, pentru că de niciuna nu se temea. În

clipa în care s-a dat pe sub lovitura Șitei, a sărit și în spatele fiarei, apoi drept în spinarea ei, înfigându-și adânc dinții în gâtul ei, încleștându-și totdeodată degetele unei mâini în blana de la gât. Iar cu cealaltă mână plouând lovituri puternice de cuțit în coastele fiarei.

Șita se rostogoli pe iarba din poiană, de colo până colo, mârâind și urlând, zgâriind și mușcând în sec, într-o forțare nebună de a se desface de adversarul ei, sau să poată aduce o parte din corpul acestuia acolo unde l-ar fi putut ajunge cu colții sau cu ghearele. Când Tarzan a sărit să se încaiere cu pantera, Tika s-a repezit și-și înhățase puiul, retrăgându-se apoi sus pe o creangă, unde îl strângea în brațe, mângâindu-l cum știa ea mai bine. După câteva clipe i-a îndemnat pe Tug și pe ceilalți maimuțoi să ia parte la lupta contra fiarei.

Maimuțoi s-au apropiat mărind zgomotul lor infernal, dar Șita era acum prea ocupată ca să-i mai bage în seamă..., nici nu i-a auzit măcar.

La un moment dat, a reușit să-l desfacă puțin pe Tarzan din spinarea ei. El a alunecat o clipă prin fața ghearelor fiarei. Acest interval, destul de scurt, a fost suficient ca pantera să-i dea o lovitură, care i-a sfâșiat piciorul de la șold până la genunchi. Probabil că vederea și mirosul sângelui l-au întăritat și mai mult pe maimuțoi, dar, răspunzător de ceea ce a făcut, nu a fost altul decât Tug. El, care cu un moment mai înainte, era plin de ură și de furie împotriva lui Tarzan, se găsea alături de cei doi combatanți, cu ochii lui însângerați, țintă la ei.

Ce se petrecea în creierul lui sălbatic? Nu cumva se bucura de situația atât de tristă a aceluia de care a fost chinuit mai adineaori? Dorea el s-o vadă pe Șita înfigându-și colții adânc în gâtul flăcăului? Ori poate că își dădea seama de curajul dezinteresat care l-a împins să alerge cu pericolul vieții sale, în ajutorul puiului Tikăi..., al micului pui a lui Tug? Am putea răspunde la toate acestea, dacă am fi siguri că recunoștința este numai apanajul omului, dar poate că o posedă și animalele

de ordin mai inferior.

Tug a răspuns la aceste chestiuni, odată cu vărsarea sângelui lui Tarzan. S-a aruncat cu toată greutatea corpului său, scrâșnind înfiorător, asupra Șitei. Colții lui puternici s-au înfipt adânc în gâtul fiarei, iar cu brațele sale enorme a cărat lovitură după lovitură, pe când ghearele i se înfingeau în blana panterei, de făcea să zboare prin poiană numai bucăți de păr. Ceilalți maimuțoi i-au urmat exemplul și au atacat fiara, îngropând-o sub ghearele lor ascuțite și făcând pădurea să răsunе de răcnete.

A fost o priveliște minunată și ispititoare... această luptă primitivă a strămoșilor omenirii cu inamicul lor de veacuri, Șita, pantera cea feroasă. Tika, în culmea fericirii, aproape că dansa pe creanga pe care s-a cocoțat și care se îndoaia puternic sub greutatea ei, timp în care îi îndemna pe maimuțoi la luptă. Tot așa făcea de altfel, Tika, Munga și Koma și alte femele din tribul lui Ciuk, mărind cu strigătele lor zgomotul asurzitor din poiana în care se dădea lupta. Mușcată și mușcând, sfâșiată și sfâșiind, Șita se lupta acum pe viață și pe moarte, dar cântarul soartei era împotriva ei...

Până și Numa, leul, ar fi ezitat să atace un număr egal de maimuțoi de-ai lui Ciuk...; iar acum, la vreun kilometru mai încolo, auzind zgomotul acestei lupte teribile, regele animalelor s-a ridicat neliniștit de unde-și făcea siesta de peste zi și s-a furișat prin junglă, departe de primejdie.

După un timp, corpul sfâșiat de sânge al panterei încetă eforturile lui titanice. S-a înțepenit în spasme și a rămas nemișcat; totuși maimuțoii au continuat să-l sfâșie până l-au făcut numai bucăți.

În sfârșit, s-au oprit sleiți de oboseală, iar în mijlocul învâlmășelii s-a ridicat corpul uriaș și drept ca o săgeată, dar plin de sânge de sus până jos al lui Tarzan. Punând un picior pe cadavrul panterei și-a ridicat fața plină de sânge spre cerul albastru și senin și a dat drumul fiorosului răcnet al

maimuțoiului victorios.

Unul după unul, camarazii lui păroși din tribul lui Ciuk i-au urmat exemplul. Au venit apoi și femelele de pe crengile unde s-au refugiat și izbind resturile panterei, au început să o blesteme în limbajul lor primitiv. La rândul lor, puii au redat lupta între ei, maimuțărind pe bătrânii lor.

Tika a venit acum chiar lângă Tarzan care, întorcând capul, a văzut-o strângându-și puișorul la pieptul ei păros. A întins mâinile să-l ia pe „balu” din brațele ei, așteptându-se, firește ca ea să-și rânjească colții și să sară chiar asupra lui. Dar nu se întâmplă aceasta, ci Tika a așezat binișor puiul în brațele flăcăului și dându-se mai aproape de el a început să-i lingă rănilor.

După puțin, a venit și Tug, care a scăpat numai cu câteva zgârieturi și s-a așezat lângă Tarzan, uitându-se la el așa cum se găsea cu micuțul „balu”, apoi s-a aplecat și el lângă Tika, ajutându-i la curățirea și vindecarea rănilor vlăstarului omenesc.

CAPITOLUL IV - Dumnezeuul lui Tarzan.

Printre cărțile răposatului său tată, în cabina cea mică de lângă golfulețul de pe malul oceanului, Tarzan a găsit o mulțime de obiecte, în privința cărora era foarte nedumerit.

După multă muncă și ajutat de o răbdare infinită, dar fără a-i arăta nimeni, a descoperit rostul micilor semne „gândăcei”, cum le zice el, care umpleau paginile tipărite.

A învățat că în multe combinații pe care le găsea, îi vorbeau într-o limbă tăcută, o limbă ciudată, spunându-i multe lucruri minunate, din care unele nu avea, bietul băiat, cum să le înțeleagă pe deplin, dar care îi stârneau curiozitatea. Stimulându-i imaginația și umplându-i sufletul de un dor puternic să învețe mai mult.

A găsit și un dicționar enciclopedic, care a fost pentru el o

magazie dintre cele mai minunate de informații, după mai mulți ani de încercări neobosite, a rezolvat misterul și scopul acestei cărți, aflând și modul cum putea fi întrebuințat. A învățat să extragă din el un fel de joc, ținându-se de urma unei noi gândiri, prin labirintul atâtor definiții pe care fiecare cuvânt nou îi cerea să le consulte. Era întocmai ca și cum ar fi urmărit un vânat prin junglă..., era o vânătoare adevărată, dar de cuvinte, iar Tarzan a fost, este și va fi un vânător neobosit.

Erau bineînțeles și unele cuvinte care îi stârneau curiozitatea cu mult mai mult decât altele, cuvinte care. Dintr-un motiv sau altul, îi ațâțau imaginația.

Era unul, de exemplu, al cărui înțeles era foarte greu de pătruns. Era cuvântul Dumnezeu. A fost atras de acest cuvânt mai întâi, fiindcă era scris cu literă mare - începea cu „gândăcelul” D, mai mare decât celelalte de care era urmat... un „gândăcel” bărbat (sau masculin) îl numea Tarzan, pentru a-l deosebi de literele mici care, pentru el erau „gândăcei”, femei (sau feminine).

Alt fapt care l-a atras către acest cuvânt a fost și numărul mare de definiții, începând toate cu un „gândăcel” masculin: Zeitate supremă. Creator, Atotputernic etc. Desigur, socoti Tarzan, că trebuie să fie un cuvânt foarte important, așa că trebuia să-l cerceteze mai de aproape, ceea ce a și făcut, cu toate că după luni întregi de gândire și de studiu, cuvântul tot îl nedumerea.

Cu toate acestea, nu considera un timp pierdut cel pe care îl consacra expediției ciudate de „vânătoare” în domeniile rezervate științei și învățaturii, deoarece fiecare cuvânt și fiecare definiție îl duceau în locuri și mai ciudate. În lumi noi unde de nenumărate ori, întâlnea fețe vechi și cunoscute. Totdeauna însă, adăuga câte puțin la cunoștințele sale.

Dar, despre înțelesul cuvântului Dumnezeu era încă în îndoială. Într-un rând. A crezut că îl avea...; Dumnezeu era un mare comandant, rege al tuturor Manganilor. Sigur de tot, însă

nu era. Deoarece acest lucru ar fi însemnat că Dumnezeu este mai mare decât Tarzan..., ceva ce nu-i convenea flăcăului, care considera că în toată jungla nu există nimeni care să-l poată egala și nici să-l întreacă. Însă, în toate cărțile pe care le avea acolo, nu găsea nicăieri chipul lui Dumnezeu, cu toate că a găsit multe noțiuni care să-l întărească în credința că Dumnezeu trebuie să fi fost o persoană mare. Atotputernică.

A văzut însă gravuri reprezentând locurile unde era slăvit Dumnezeu, dar nici urmă de Dumnezeu. În sfârșit, a început să se întrebe cu mirare de nu cumva Dumnezeu era vreo formă de ființă deosebită de el și în cele din urmă a pornit în căutarea Lui. A început prin a o întreba pe Munga, o maimuțoaică foarte bătrână, care a văzut multe lucruri care mai de care mai ciudate, în lunga ei viață, dar Munga, ne fiind decât maimuță, avea proprietatea de a-și aminti lucruri neînsemnate. Atunci când Gunt s-a înșelat, punând mâna pe viespe și crezând-o bună de mâncare, a băgat-o repede în gură, a făcut mai multă impresie asupra lui Munga decât toate manifestările nenumărate ale măreției lui Dumnezeu văzute de ea. Dar pe care desigur nu le-a înțeles.

Nung, auzind întrebările lui Tarzan, a reușit să-și schimbe câțva timp atenția de la căutatul puricilor, pentru a emite o părere proprie a lui: cum că puterea care producea fulgerul, ploaia și tunetul era de la Goro, luna. Spunea că știe aceasta, pentru că dum-dumul se dansa totdeauna la lumina lui Goro.

Această judecată, deși perfect satisfăcătoare pentru Nung și Munga, nu a reușit să-l convingă pe deplin pe Tarzan. Și-a procurat o temelie pentru cercetări într-o nouă direcție, s-a hotărât, prin urmare, să facă o anchetă în privința lunii.

În seara aceea, așadar, s-a urcat până în vârful celui mai înalt dintre copacii uriași ai junglei. Era lună plină, o lună ecuatorială, enormă. În picioare, pe o creangă subțire care se clătina sub el, Tarzan și-a ridicat fața pentru satelitul de argint al pământului. Acum, după ce a urcat până la cel mai înalt punct în care putea

ajunge, a descoperit, spre marea lui surpriză, că Goro era tot atât de departe de el ca și când s-a uitat la ea, de jos de pe pământ. A crezut că Goro, încearcă să scape de el.

— Haide, Goro! Strigă el. Tarzan al maimuțelor nu-ți va face nici un rău.

Luna se ținea într-una la distanță.

— Spune-mi, continuă el, dacă tu ești regele cel puternic care-l trimite pe Ara, fulgerul, care face zgomotul cel mare și vânturile cele tari și dă drumul să curgă în jos peste lumea din junglă, când zilele devin reci și întunecoase. Spune-mi, Goro, dacă tu ești Dumnezeu!

Bineînțeles că Tarzan nu a pronunțat cuvântul Dumnezeu, așa cum l-ar pronunța vreunul din noi, pentru că el nu știa nimic despre limba engleză vorbită de predecesorii săi. Avea însă un nume după propria lui invenție, pentru fiecare literă din care se compune alfabetul. Spre deosebire de maimuțe, el nu se mulțumea numai cu o pictură mentală a lucrurilor pe care le știa, ci trebuia să aibă și un cuvânt descriptiv pentru fiecare.

Când citea, prindea cu ochii cuvântul în întregimea lui, dar când pronunța cuvintele pe care le-a învățat din cărțile tatălui său, le pronunța pe fiecare conform numelor pe care el le-a dat diversilor „gândăcei” din aceste cuvinte, dându-le de regulă și prefixul genului fiecăruia.

Astfel din cuvântul God (Dumnezeu), a făcut un cuvânt cât se poate de impozant. Pronumele personal masculin El, la maimuțe, servind totodată un prefix, este „bu”, iar cel care era descris de genul feminin este „Mu”, iar litera g era numită de Tarzan La, litera „O” o pronunța Tu, iar „d” era Mo. Prin urmare, cuvântul God evoluează în Bula-Mutu-Mumo într-un cuvânt în traducere liberă, ar fi fost El-g, ea-o, ea-d. În felul acesta, a ajuns la o ortografie a numelui său, atât de ciudată, pe cât de minunată. Cuvântul Tarzan provine din două cuvinte din limba antroipoizilor: Tar și Zan, însemnând Piele-Albă. Acest nume i-a fost dat de mama sa adoptivă, Kala.

Când Tarzan și-a transpus numele pentru prima oară în limba scrisă a semenilor săi, nu a dat încă nici peste alb nici peste piele în dicționar. A văzut însă în cartea de citire chipul unui băiat (boy), așa că și-a scris numele Bu-mude-muto-muro, sau El-băiat.

Pentru a urmări însă sistemul ciudat de scris al lui Tarzan, ar fi tot atât de ostenitor, pe cât de zadarnic. De aceea ne vom margini în viitor, după cum am făcut și în trecut, să rămânem strict la formele gramaticale învățate de noi în școală.

Ar fi foarte obositor ca cineva să-și tot amintească că Do însemna b, că Tu însemna O și Ro însemna Y și pentru a spune El Boy (băiat), trebuie pus prefixul masculin maimuțesc de „bu” înaintea întregului cuvânt, precum și prefixul feminin de „mu” înaintea fiecărei litere mici din cuvântul Boy... aceasta v-ar obosi numaidecât.

În sfârșit, pentru a reveni la subiect, Tarzan a încercat să ia interogatoriul lunii, iar când a văzut că Goro nu-i răspunde s-a înfuriat. Și-a umflat pieptul puternic și-a rânjit colții și aruncă în fața mortului satelit răcnetul de sfidare al antropoidului.

— Tu nu ești Bulamutumumo! a strigat el. Nu ești regele tuturor ființelor din junglă. Nu ești atât de mare ca Tarzan, luptător și vânător renumit! Nimeni nu-i mai mare decât Tarzan! De-ar exista vreun Bulamutumumo, Tarzan ar fi în stare să-l ucidă. Dă-te jos de-acolo, Goro, laș ce ești și te bate cu Tarzan. Am de gând să te ucid, pentru că sunt Tarzan ucigătorul.

Dar luna nu a răspuns laudelor lui, iar când un nor a acoperit fața lui Goro. Tarzan a crezut că îi era frică de el și că din această cauză se ascundea. S-a dat deci jos din copac și l-a sculat pe Nung. Spunându-i cât de mare era Tarzan... cum l-a speriat pe Goro de pe cer și l-a făcut să tremure. Vorbea despre lună ca despre El. Deoarece tot ce era impunător era masculin pentru poporul lui Ciuk.

Nung nu s-a impresionat deloc. Însă era foarte somnoros, așa că l-a poftit să plece de acolo și să-și lase bătrânii în pace.

— Dar unde am să-l găesc pe Dumnezeu? insistă Tarzan. Tu ești foarte bătrân, așa că dacă există vreun Dumnezeu, tu trebuie să-l fi văzut. Cum arată? Unde stă?

— Eu sunt Dumnezeu! răspunse Nung. Acum du-te de te culcă și nu mă mai supăra.

Tarzan s-a uitat la Nung câteva minute în șir, cu capul puțin între umeri și cu bărbia împinsă în afară. Apoi, scoțând un mârâit surd. A sărit asupra bătrânului maimuțoi înfigându-și colții în umărul lui.

Numai de două ori l-a scuturat bine. Apoi, dându-i drumul, l-a întrebat:

— Tu ești Dumnezeu?

— Nu, s-a văicărit Nung, nu sunt decât un maimuțoi bătrân. Lasă-mă în pace. Du-te și întreabă-i pe Gomangani. Ei sunt fără păr și foarte înțelepți, ca și tine. Ei vor ști ce vrei tu să afli.

Tarzan l-a lăsat în pace pe Nung și a plecat de acolo. Ideea ca să-i consulte pe negrii a prins rădăcină și cu toate că relațiile sale cu poporul șefului Mong, erau antiteza prieteniei, putea cel puțin să-și spioneze inamicii și să descopere dacă aveau sau nu relații cu Dumnezeu.

În felul acesta, s-a întâmplat ca Tarzan să pornească printre copaci, spre satul negrilor, plin de avânt, față de perspectiva Ființei Supreme, a Creatorului tuturor lucrurilor. Pe drum, făcea în gând inventarul armamentului pe care-l poseda, situația în care se afla cuțitul său de vânătoare, numărul săgeților, tăria noii sale coarde de la arc și pipăind sulita cea grea de război, care odată a fost mândria unui războinic negru din tribul Mong.

Dacă îl întâlnea cumva pe Dumnezeu, trebuia să fie pregătit. Nu ar fi putut spune care din toate ar fi fost mai eficace contra unui dușman necunoscut: funia de iarbă, sulita, sau vreo săgeată din cele înveninate.

Tarzan, era destul de mulțumit; dacă Dumnezeul ar fi voit să se bată, flăcăul nu era în nici o îndoială asupra rezultatului luptei. Erau multe întrebările pe care dorea să le pună

Creatorului Universului și se legăna în speranța ca Dumnezeu să fie un Dumnezeu beligerant. Însă, experiența vieții și apucăturile diferitelor ființe l-au învățat, că orice creatură cu mijloace de atac și apărare, poate prea bine să provoace o luptă, dacă o apucă pofta de așa ceva.

Când a ajuns în satul lui Mong, soarele apusese și se întunecase bine. Și-a căutat, tot atât de tăcut ca și umbra tăcută a nopții, locul său obișnuit printre crengile copacului cel mare ce atârna peste gard în interiorul satului. Dedesubtul lui, pe strada satului, a văzut un număr de bărbați și femei. Bărbații erau vopsiți în mod ciudat, mai urât ca de obicei. Printre ei circula o figură bizară și grotescă: o matahală înaltă, care mergea pe două picioare de om și totuși, avea capul de bivol sălbatic. La spate îi atârna o coadă până la genunchi, într-o mână avea altă coadă de zebra, iar în cealaltă ținea strâns un mănunchi de săgeți mici.

Tarzan era ca și electrizat. Nu cumva întâmplarea l-a ajutat să aibă atât de curând prilejul de a-l vedea pe Dumnezeu? Vedeau bine că ființa aceea nu era nici om, nici fiară, așa că nu putea fi altceva decât Creatorul Universului. Pândeau fiecare acțiune și mișcare a acestei făpturi ciudate, i-a văzut pe negri, atât bărbați, cât și femei, dându-se înapoi în apropierea ei, ca și cum le-ar fi fost frică de puterile-i misterioase.

După puțin, a descoperit că zeitatea vorbea și că toți ascultau în tăcere cuvintele sale. Era sigur că nimeni altul decât Dumnezeu nu ar fi putut inspira atâta smerenie și evlavie în inimile Gomanganilor, închizându-le gurile atât de bine. fără a recurge la suliță sau săgeți.

De multă vreme îi disprețuia el pe negri, mai ales din cauza vorbăriei lor. Maimuțele cele mici trăncăneau într-una. Dar fugeau speriate de dușman. Maimuțoi cei mari ai lui Ciuk vorbeau puțin dar se luau la bătaie, la cea mai mică provocare. Numa, leul nu era deloc vorbăreț, dar din toată jungla, puțini erau aceia care să se fi bătut mai bine decât el.

Ciudate lucruri a mai văzut și Tarzan în noaptea aceea, dar pe nici unul nu le-a înțeles și probabil pentru că erau bizare, a crezut că sunt în legătură cu Dumnezeu pe care el nu-l putea înțelege. A văzut trei tineri care își primeau prima lor suliță de război printr-o ceremonie bizară pe care grotescul vraci se străduia cu succes s-o facă cât se poate de impresionantă și fioroasă.

Interesat, a privit înțeparea celor trei brațe și schimbarea sângelui cu Mong, șeful satului, în riturile ceremoniei „frăției de sânge”. A văzut coada de zebra înmuiată într-o căldare de apă, deasupra căreia vraciul a făcut semne magice, cabalistice, tot dansând și sărind în sus, stropind, după aceea, frunțile celor trei debutanți în arta războiului cu așa-zisul lichid fermecat.

Dacă Tarzan ar fi cunoscut scopul acestui act, care cuprindea intenția de a-i face pe noii războinici invulnerabili la atacurile inamice și fără teamă în fața oricărei primejdii, ar fi sărit imediat în mijlocul străzii satului, însușindu-și coada de zebra, precum și o bună parte din conținutul căldării. Dar nu știa, ci se minuna, dar nu numai de ceea ce vedea, ci și de senzațiile ciudate pe care le simțea umblându-i în susul și în josul șirei spinării, senzații produse fără îndoială de aceeași influență hipnotică ce-i ținea și pe spectatorii negrii într-o smerenie încordată, gata să se transforme într-o izbucnire isterică.

Cu cât privea mai mult, cu atât Tarzan se încredința mai temeinic că se uită chiar la Dumnezeu și odată cu convingerea s-a născut și hotărârea să schimbe câteva cuvinte cu această zeităte, iar la Tarzan, a gândi echivala cu a intra în acțiune. Poporul lui Mong era încordat până la cel mai înalt grad de surescitare isterică. Nu le trebuia decât foarte puțin să sloboadă presiunea acumulată a forței statice nervoase, în care i-a pus maimuțăriile de teroare ale vraciului.

Un leu a răcnit pe neașteptate și puternic undeva pe aproape, înafara palisadei satului. Negrii au tresărit nervos, rămânând într-o tăcere din cele mai mari, în așteptare să se repete vocea

atât de cunoscută, dar totdeauna atât de înfiorătoare. Până și vraciul s-a oprit în mijlocul pașilor unui dans, rămânând un moment rigid ca o statuie. El însă își sonda creierul isteț, în găsirea unei idei cu care să profite mai bine în situația spectatorilor săi și de această întrerupere atât de nimerită.

Ziua a fost destul de bogată pentru el. Trebuia să primească trei țapi pentru inițierea celor trei tineri ca războinici deplini. În afară de aceasta, mai avea de primit o mulțime de cadouri mici: grâne, mărgelile și bucăți de sârmă și aramă de la mulțimea admiratoare a spectatorilor. Așa că voia să le dea și el ceva în schimb, sub forma de senzație.

Răcnetul lui Numa tot se mai repeta asupra nervilor încordați, când râsul unei femei strident și pătrunzător, a întrerupt tăcerea satului. Și tocmai acest moment era și acela ales de Tarzan să coboare din copac în strada satului. Stătea fără teamă în mijlocul inamicilor săi, mai înalt cu un cap decât mulți dintre cei mai înalți războinici ai lui Mong și drept ca cele mai drepte săgeți ale lor..., cu mușchi puternici ca ai lui Numa, leul. În clipele cât Tarzan stătea și se uita țintă la vraci, privirile tuturor negrilor erau pironite spre el, totuși nici o mână nu s-a ridicat asupra lui; paralizia groazei l-a ținut în loc. Tarzan a întrerupt monotonia momentului și cu o mișcare din cap, a pornit drept spre urâta înfățișare a celui de sub capul de bivoliță sălbatic.

Dar nervii negrilor nu au mai putut suporta tensiunea. De luni întregi de zile i-a stăpânit groaza ce le-o inspira acest zeu alb, din junglă. Săgețile lor au fost furate chiar din mijlocul satului, războinicii lor au fost uciși pe tăcute pe cărările din junglă, iar trupurile aruncate misterios, noaptea, în sat, ca și cum ar fi căzut din cer. Se aflau între ei, unu sau doi care a zărit făptura acestui demon nou, așa că acum, după descrierea lor, întreg satul l-a recunoscut ca autor al multor neazuri de-ale lor. În alte împrejurări și în timpul zilei, fără îndoială că războinicii s-ar fi năpustit asupra lui. Acum însă, în timpul nopții și tocmai în noaptea aceasta, când i-a adus într-o stare de groază nervoasă,

arta vraciului, stăteau neputincioși lipsiți de voință.

Au întors spatele aproape cu toții și au pornit la fugă, împrăștiindu-se spre colibele lor, pe măsură ce Tarzan înainta. În primul moment, unul dar numai unul singur – și acesta era vraciul – a rămas să-l înfrunte pe noul sosit. Aproape auto-hipnotizat în a crede în propria sa șarlatanie, voia să împiedice înaintarea demonului care amenința să submineze veche și mănoasa lui profesie.

— Tu ești Dumnezeu? întrebă Tarzan.

Vraciul, neavând măcar idee de înțelesul cuvintelor celuilalt, a făcut câțiva pași ciudați de dans, a sărit odată sus prin aer, a făcut o piruetă și a căzut, ca și cum ar fi căzut jos cu picioarele depărtate și cu capul înainte spre Tarzan. A rămas în felul acesta o clipă, mai înainte de a ieși din gura lui un „Buu...” tare de tot, urmărind probabil scopul de a-l speria pe Tarzan, dar în realitate neavând nici un efect asupra flăcăului.

Acesta nu s-a oprit. Și-a propus să se apropie de Dumnezeu și să-l examineze, așa că nimic de pe suprafața pământului nu l-ar fi putut opri Vraciul, văzând că gimnastica lui nu are nici o influență asupra musafirului, a încercat altă vrăjitorie. Scuișând pe coada de zebră, pe care tot o mai ținea în mână, descria cercuri pe deasupra ei cu săgețile din mâna cealaltă, retrăgându-se binișor, între timp, din fața lui Tarzan și vorbind confidențial moșului cozii din mână.

Dar și această vrăjitorie trebuie să fi fost de calitate proastă și fără efect, deoarece ființa din fața lui – zeu sau demon ce era – înainta mereu, micșorând distanța care-i despărțea. Cercurile au fost deci puține și repezi, iar când le-a terminat, vraciul luă o atitudine de așa natură ca să inspire evlavie și smerenie. Apoi, mișcând coada de zebră, prin față lui, a tras o linie imaginară între el și Tarzan.

— Nu poți trece peste această linie, deoarece vraja mea este puternică! strigă el. Oprește-te sau ai să cazi mort îndată ce piciorul ți se va atinge de acest loc sfințit de mine. Mama mea a

fost vrăjitoare, iar tatăl meu năpârcă. Trăiesc numai cu inimi de leu și cu bojoci de panteră. La dejun mănânc copii, iar demonii din junglă sunt robii mei. Sunt cel mai puternic vraci din lume. Nu mă tem de nimic deoarece sunt nemuritor. Eu...

Dar mai departe nu apucă să spună, deoarece a întors spatele și a fugit, de cum l-a văzut pe Tarzan trecând peste linia magică mortală și tot mai trăind. Văzându-l că fuge Tarzan și-a pierdut aproape cu totul răbdarea. Așa ceva nu era îngăduit lui Dumnezeu, cel puțin nu Dumnezeul pe care l-a conceput Tarzan.

— Înapoi! a strigat el. Vino înapoi, Dumnezeule, că nu-ți fac nimic.

Vraciul însă era acum în plină retragere, drept spre coliba lui, sărind peste tot ce întâlnea în cale, fără să mai aleagă drumul. Frica i-a dat aripi, dar totul era zadarnic: Tarzan venea din urmă cu iuțeala lui Bara, cerbul.

Tocmai la intrarea în colibă, vraciul a simțit o mână grea pe umăr, care l-a înhățat și l-a tras înapoi. Tarzan l-a apucat însă de o porțiune a pielii de bivol, scoțându-i vraciului masca urâtă de pe cap. Tarzan a văzut atunci că acela care îi scăpa din mână și se ascundea în întunericul din colibă nu era decât un biet negru în pielea goală.

Asta era, deci, ceea ce a crezut el că ar putea fi Dumnezeu! Buza de sus i s-a zbârcit într-un rânjet furios, a sărit apoi în colibă după îngrozitul vraci al satului. L-a găsit îndată tremurând, ghemuit într-un colț, în întuneric și l-a scos afară, la lumina relativă a unei nopți cu lună.

Vraciul a căutat să scape, mușcând și zgâriind, dar câțiva pumni peste cap l-au făcut să-și dea seama cât de zadarnică îi era orice rezistență. La lumina lunii Tarzan îl ținea de ceafă în picioare, pe negrul tremurând de groază, dăscălindu-l:

— Va să zică, tu ești Dumnezeu! Dacă tu ești Dumnezeu, atunci Tarzan este mai mare decât Dumnezeu...

De aceasta era chiar convins flăcăul.

— Eu sunt Tarzan, strigă el în urechea negrului. În jungla

întreagă, ori pe deasupra ei, sau în apele ce aleargă, sau în cele ce dorm, nimeni nu-i mai mare decât Tarzan. El este mai mare decât Mangani, mai mare decât Gomangani. A ucis cu mâinile goale lei și pantere și nimeni nu-i mai mare decât Tarzan, pentru că Tarzan este mai mare decât Dumnezeu. Uite!...

Și odată cu acestea, a sucit gâtul negrului până când acesta tipă de durere, apoi s-a rostogolit leșinat la pământ. Punându-și piciorul pe vraciul căzut, Tarzan și-a întors fața spre lună și a dat drumul zbieratului lung și pătrunzător al antropoidului învingător. După aceea s-a aplecat și smucind coada de zebra din mâna negrului leșinat, a pornit înapoi pe unde a venit, fără a mai arunca în urmă o singură privire.

Din mai multe uși de colibe îl priveau perechi de ochi îngroziți. Mong, șeful satului era unul dintre aceia care a văzut ce s-a petrecut în fața colibei vraciului și era foarte îngrijorat. Bătrân și priceput în ocârmuire, el nu a crezut nici pe jumătate în vraci, sau mai bine zis și-a pierdut credința, cu cât înțelepciunea îi creștea, odată cu vârsta. Ca șef, însă, trebuia să fie convins de puterea vraciului, ca braț al guvernului și Mong se folosea adeseori de temerile superstițioase ale poporului său, pentru a-și ajunge scopurile cu ajutorul presupusului vrăjitor din sat.

A lucrat de multe ori împreună cu acesta împărțind câștigul. Acum însă „trecerea” vraciului era pierdută, dacă a mai văzut cineva ceea ce a văzut și Mong; iar generația actuală nu va mai avea aceeași credință oarbă în nici un alt vraci. Trebuia ca Mong să facă ceva care să contracareze influența rea a victoriei demonului din junglă asupra vraciului. Și-a ridicat deci, greaua lui sulită și a pornit încet din colibă, pe urma pașilor flăcăului.

Acesta traversa satul prin mijlocul uliței, tot atât de nepăsător și cu aceeași fermitate ca și cum nu ar fi fost înconjurat decât de maimuțoi din tribul lui Ciuk, iar nu de un sat întreg de inamici înarmați.

Indiferența lui era însă numai aparentă, deoarece simțurile bine exercitate erau tot atât de agere și la pândă ca oricând.

Mong, care știa cum se urmărește vânatul ager de ureche din junglă, se apropia aproape fără nici un zgomot. Nici Bara, cerbul, cu urechile lui mari, nu ar fi putut ști după zgomot, că Mong s-a apropiat. Negrul însă, nu-l urmărea acum pe Bara, ci un om așa că nu căuta decât să evite zgomotul.

Se apropia din ce în ce mai mult de flăcăul care mergea încet spre porțile satului. Și-a ridicat chiar sulița, dând mâna dreaptă departe pe spate, pe deasupra umărului său. Acum, o dată pentru totdeauna, se va scăpa atât pe el cât și pe poporul său, de primejdia acestui inamic cumplit. Și va ochi bine, nu va greși lovitura, iar când va rezezi sulița, o va face cu atâta putere că va sfârși pentru totdeauna cu acest demon.

Dar, cu toată siguranța și-a greșit socotelile. Putea el mult și bine să creadă că-l urmărea un om..., nu știa însă că acest om era dotat cu simțuri aparținând ordinilor inferioare de animale. Tarzan, când a întors spatele dușmanilor săi și a pornit să iasă din sat, a notat ceea ce Mong nu s-ar fi gândit niciodată să ia în seamă la o vânătoare de om... adică vântul. Acesta bătea în aceeași direcție în care mergea și Tarzan, ducând la nările lui delicate mirosurile care se ridicau în urma lui.

Astfel, Tarzan știa că e urmărit, deoarece chiar în puterea emanată de satele africane, el era în stare să deosebească un miros de altul și să știe cu precizie locul de unde emana. Știa deci că e urmărit de un negru care se apropia, iar rațiunea îl înștiința și despre scopul urmăritorului Prin urmare, când Mong a ajuns la distanța necesară aruncării cu sulița, flăcăul s-a întors brusc spre el..., atât de brusc. Încât sulița a pornit cu o fracțiune de secundă mai înainte decât a plănuit Mong.

Tot din acest motiv, sulița a trecut cu cinci centimetri mai sus, iar Tarzan s-a aplecat lăsând-o să-i treacă pe deasupra capului, apoi a sărit asupra șefului. Mong nu a așteptat să-l întâmpine, ci s-a întors și a fugit spre una din colibele din apropiere, strigând războinicilor să sară asupra străinului și să-l ucidă. Dar putea Mong să strige mult și bine după ajutor, căci Tarzan tânăr și iute

a străbătut distanța dintre el și negru numai din câteva sărituri și cu iuțeala unui leu când atacă. Mârâi de asemenea, aproape la fel cu Numa.

Mong l-a auzit și sângele îngheță în el. Putea chiar să simtă cum i se face părul măciucă și-i trec fiori reci prin șira spinării. Moartea a sosit să-i mângâie cu degetele ei reci, spinarea. L-au mai auzit și alții pe Tarzan, ba chiar l-au și văzut din interiorul colibelor lor... războinici îndrăzneți cu toții, zugrăviți urât pe față și strângând nervos grelele lor sulite cu mâna.

Împotriva lui Numa, leul ar fi sărit fără frică la atac. S-ar mai fi repezit pentru apărarea șefului lor, chiar împotriva unui dușman în număr cu mult mai mare ca al lor, dar acest demon ciudat din junglă, le insufla o spaimă nespusă.

Nu era nimic omenesc în mârâiturile bestiale care ieșeau din adâncul său piept, nimic omenesc în colții lui rânjiți, precum nici în săriturile sale ca de pisică. Războinicii lui Mong erau îngroziți... prea îngroziți ca să renunțe la siguranța aparentă a colibelor lor, iar în timpul acesta fiara omenească a sărit în spinarea bătrânului lor căpitan. Mong a căzut la pământ, cu un țipăt de groază, dar prea îngrozit ca să încerce să se mai apere. A rămas ca paralizat de spaimă, sub trupul adversarului său, țipând însă, cât îl lua gura.

Tarzan s-a ridicat pe jumătate și a pus un genunchi pe pieptul negrului. Apoi, a împins cu mâna de bărbia acestuia, făcând să se vadă tot gâtul gol al lui Mong. După aceea și-a tras din teacă cuțitul... lungul și ascuțitul lui cuțit de vânătoare, pe care John Clayton, lord Greystoke. L-a adus din Anglia cu mulți ani în urmă.

L-a ridicat repede deasupra gâtului negrului. Bătrânul a început să tremure. A început chiar să se roage de iertare... dar într-o limbă necunoscută lui Tarzan. pe care acesta nu o înțelegea. Era pentru prima oară că flăcăul avea prilejul să-l vadă de aproape pe șef. Nu a văzut decât un bătrân, un om foarte bătrân, cu un gât lung și fața zbârcită... o față uscată ca

pergamentul, semănând mai mult cu a micilor maimuțe pe care Tarzan le cunoștea atât de bine.

A mai văzut însă și groaza din ochii bătrânului... niciodată nu a mai văzut atâta spaimă în ochii vreunui animal, ori o rugămintă atât de jalnică pentru iertare pe figura vreunei ființe. Ceva a oprit mâna flăcăului o clipă. Și s-a întrebat asupra cauzei pentru care a ezitat să-l ucidă, pentru că nu i s-a mai întâmplat o astfel de zăbavă.

Bătrânul părea că se usucă și scade cât un sac cu oscioare sub ochii lui. Atât de slab, neputincios și îngrozit părea, că Tarzan a simțit un mare dispreț pentru el. Totuși, mai avea și altă senzație... ceva nou pentru Tarzan în ceea ce privește dușmanii săi. Era milă... milă față de sărmanul bătrân atât de înfricoșat.

S-a ridicat de jos și a plecat, lăsându-l pe Mong, șeful satului, neatins. Apoi, a trecut prin sat cu capul în sus, s-a aruncat pe crengile copacului care atârna peste palisadă și a dispărut din ochii sătenilor. Tot drumul, înapoi până la terenul străbătut de maimuțe, a căutat o explicație pentru acea putere ciudată care i-a oprit mâna și l-a împiedicat să-l ucidă pe Mong. A fost ca și cum cineva mai mare decât el i-a poruncit să nu ia viața bătrânului. Nu putea înțelege cum s-a petrecut faptul, deoarece nu concepea nimic, sau pe nimeni, cu astfel de autoritate ca să-i dicteze ce trebuie să facă sau de la ce trebuie să se abțină.

Era târziu de tot când Tarzan a ajuns și s-a așezat să doarmă la bifurcația unor crengi dintr-un copac, unde dormeau maimuțele lui Ciuk. Totuși, era încă absorbit în căutarea soluției ciudatei sale probleme, când a adormit.

S-a trezit târziu, după ce soarele a ajuns de trei sulite pe cer. Maimuțele erau de mult sculate și erau în căutarea hranei zilnice. Tarzan le privea alene de sus, din copac cum scormoneau în tapetul putred de vegetație după gândaci și altele, sau căutau printre frunzele crengilor cuiburi de ouă sau omizi grase și gustoase... pentru ele!

O orhidee, atârând în apropierea capului său și-a deschis încet, petalele delicate la căldura și lumina soarelui, care a pătruns cu câteva minute mai înainte în locul retras al florii. Tarzan a fost martor la acest miracol de frumusețe de mii de ori, dar acum a stârnit în el un interes dintre cele mai vii, deoarece începea acum să-și pună întrebări despre nenumăratele minunății pe care înainte le accepta așa cum i se prezentau.

Ce făcea oare floarea să se deschidă? Ce-o făcea să crească dintr-un bobocel, într-o floare mare? La urma urmei, care era cauza existenței ei? Pentru ce exista chiar el? De unde a venit Numa, leul? Cine a plantat primul copac? Cum s-a făcut de a ajuns Goro sus acolo, pe cerul întunecat al nopții, pentru a risipi prin lumina ei dulce, întunericul grozav al junglei? Dar soarele? Întâmplarea l-a pus sus pe cer? Apoi pentru ce nu erau toate ființele din junglă copaci? Și de ce copacii nu erau și ei altceva? De ce se deosebea Tarzan de Tug, de Bara, iar Bara nu era la fel cu Șita, nici cu Butto? În tot cazul de unde și cum au venit toți aceștia pe lume: copacii, insectele, florile și nenumăratele ființe din junglă?

Prin capul lui Tarzan, a trecut pe neașteptate o idee. Urmărind multe sinonime din dicționar ale definiției lui Dumnezeu, a dat și peste cuvintele „a crea”, „a forma ceva din nimic”, „a face să aibă existență”. Tarzan aproape că a înțeles ceva, când un țipăt îndepărtat l-a făcut să revină din preocupările sale la realitatea prezentului. Țipătul s-a auzit din junglă, de la o distanță spre apus de unde se afla el. Era țipătul unui „balu”.

Tarzan l-a recunoscut imediat. Era vocea lui Gazan, pușorul Tikăi. Maimuțele l-au numit Gazan, pentru că părul lui moale avea o culoare neobișnuit de roșie, iar Gazan înseamnă pe limba lor piele roșie. Țipătul pușorului a fost urmat de un adevărat strigăt de groază, scos din fundul plămânilor. Tarzan, parcă electrizat, s-a pus instantaneu în mișcare. A pornit ca o săgeată din arc, prin copaci în direcția de unde a auzit țipătul.

Înainte de a auzi a mârâitul sălbatic al unei maimuțe

femele. Era Tika. Alerga să-și salveze puiul. Prin urmare, primejdia trebuia să fie reală. Tarzan putea afirma aceasta după intonația de furie și de frică din vocea maimuțoaicei.

Alergând de-a lungul unor crengi ce se încovoiau, sărind dintr-un copac în altul, flăcăul nostru alerga spre terasa de mijloc, spre sunetul care acum a luat proporții asurzitoare. Maimuțele lui Ciuk alergau din toate părțile, ca răspuns la apelul mamei micului „balu” și pe când veneau, jungla răsună de răcnete lor.

Tarzan, mai rapid decât mării lui camarazi, i-a întrecut pe toți. El a fost acela care a ajuns primul la fața locului. Ceea ce vedea, a făcut, să-i treacă un fior rece prin tot corpul, deoarece inamicul era cel mai urât și cel mai dezgustător dintre toate creaturile din junglă.

Histah, șarpele, enorm, greu și alunecos, era împletit printre crengile unui mare copac, iar în îmbrățișarea lui mortală era pușorul Tikăi, micul ei „balu” Gazan.

Nimic nu exista în junglă care să inspire în pieptul lui Tarzan ceva ce semăna atât de mult cu teama, ca urâtul Histah. Și maimuțelor le era scârbă de îngrozitoare reptilă, de care purtau frică mai mult decât de Șita sau de Numa. Dintre toți inamicii lor, nu era nici unul căruia să-i dea ocol atât de mare ca acela pe care îl dădea lui Histah, șarpele.

Tarzan știa că Tika are o groază deosebită de acest dușman tăcut și atât de respingător, iar când priveliștea i-a izbit ochii, a fost tocmai într-un moment în care acțiunea Tikăi l-a umplut de cea mai mare mirare. A văzut-o repezindu-se asupra corpului lucitor al șarpelui, iar, când colacurile acestuia au înconjurat-o și pe ea, ca și pe puiul ei, nu a făcut nici o efortare să scape, ci numai s-a apucat de capul alunecos și rece al șarpelui, într-un efort zadarnic pentru a-și salva puiul.

Tarzan știa prea bine cât de înrădăcinată era spaima Tikăi de Histah, așa că abia a putut crede ceea ce vedea, mai ales că a văzut-o alergând de bună voie în îmbrățișarea mortală a reptilei.

Dar nici frica înăscută a Tikăi nu era cu mult mai mare decât a lui Tarzan, care niciodată nu ar fi atins de bună voie un șarpe. Nu putea spune pentru ce, căci nu admitea frica de nimic; nici frică nu era, ci mai curând o repulsie instinctivă, lăsată lui moștenire de multe generații de strămoși civilizați în spatele cărora erau probabil nenumărate milioane de inși la fel cu Tika, în pieptul căruia sălășluia aceeași groază fără nume față de reptile.

Totuși, Tarzan nu a șovăit o clipă măcar mai mult decât Tika, ci a sărit asupra lui Histah, cu toată iuțeala și impetuozitatea ce ar fi întrebuințat-o dacă ar fi sărit asupra lui Bara, cerbul, când avea nevoie de hrană. Zguduit în felul acesta, șarpele se sucea și răsucea oribil, dar nici un moment măcar nu și-a slăbit strânsoarea în care își ținea victimele, mai ales că l-a prins în recea lui îmbrățișare și pe flăcăul nostru.

Agățat de copac, enormul șarpe îi susținea pe toți trei, ca și cum ei ar fi fost fără nici o greutate, căutând însă tot timpul, să zdrobească viața din ei. Tarzan și-a tras cuțitul, pe care l-a înfipt cu repeziciune în corpul inamicului, dar colacii șarpelui păreau că-i vor stinge viața mai repede ca el să fi putut da reptilei o lovitură mortală.

Se lupta mereu, fără să încerce să scape de moartea oribilă care îl privea în față, singura lui țintă fiind să-l ucidă pe Histah și să o elibereze pe Tika împreună cu micul ei „balu”. Fălcile căscate ale pitonului – acesta fiind specia de șarpe atacată de Tarzan – s-au aplecat acum deasupra lui. Gura aceea elastică în care ar fi putut încăpea un iepure de casă, sau un ied cu aceeași ușurință, s-a căscat acum ca să-i prindă capul cu totul.

Întorcându-și atenția asupra lui Tarzan, Histah și-a întors capul acolo unde l-ar fi putut ajunge și cuțitul flăcăului. Instantaneu cu mișcarea reptilei, o mână arsă de soare a zburat în sus, prinzând gâtul monstrului, pe când cealaltă mână a înfipt tăișul cuțitului de vânătoare în creierul aceluia.

Histah s-a cutremurat convulsiv și s-a relaxat..., s-a încordat și

s-a relaxat din nou, biciuind și izbind aerul cu trupul, dar, fără să mai simtă nimic. Erau spasmurile din clipa morții, dar, chiar așa mort cum era, ar fi putut să expedieze pe lumea cealaltă, odată cu el vreo șapte-opt maimuțoi.

Tarzan o luă imediat pe Tika și-o desfăcu de colacii șarpelui, dându-i drumul jos la pământ. După aceea a desprins și pușorul, aruncându-l mamei lui. Histah tot mai biciuia aerul, atârnat în jurul lui Tarzan și de o creangă, dar Tarzan după câteva eforturi, a reușit să se descurce și a sărit jos pe pământ, fugind din fața convulsiilor teribile ale reptilei muribunde.

Câteva maimuțe s-au strâns roată în jurul scenei ce o forma această luptă, dar îndată ce l-au văzut pe Tarzan scăpat de dușman, au pornit în tăcere să-și reia fiecare ocupația ce le-a fost întreruptă. A pornit și Tika după ei, uitând pe moment de tot și de toate. În afară de pruncul ei și de faptul că înainte de această întâmplare, a descoperit un cuib de păsări, ascuns cu ingeniozitate în care se aflau trei ouă proaspete.

Tarzan tot atât de indiferent față de o luptă care s-a terminat, a mai aruncat o privire de despărțire trupului, care tot se mai zbătea, al lui Histah și a pornit spre un locușor la care se adăpa tribul când se afla prin locurile acestea. Ciudat însă, că nu a scos strigătul de victorie asupra învinsului Histah. El singur nu ar fi putut spune de ce, decât doar că pentru el, Histah nu era un animal. Se deosebea în unele puncte capitale de ceilalți locuitori ai junglei. Atât știa Tarzan: îl ura.

Ajuns la lac, a băut până s-a săturat, apoi s-a așezat pe iarba verde și moale de la umbra unui copac. Gândurile i s-au întors la lupta purtată cu Histah. I se părea foarte ciudat că Tika a intrat cu atâta ușurință în colacii șarpelui. De ce a făcut ea oare aceasta? Dar de ce a făcut-o și el? Tika nu era a lui, precum nici puiul Tikăi. Amândoi aparțineau lui Tug. Atunci pentru ce s-a implicat în lupta aceasta? Mai ales când monstrul acela oribil nici nu-i folosea ca hrană, fiind ucis.

Când se gândea la toate acestea, avea impresia că nu a avut

nici un motiv pe lume ca să fi făcut ceea ce a făcut, dar după puțin și-a amintit că acțiunea lui a fost aproape involuntară..., așa cum a fost și aceea când i-a lăsat viața bătrânului Gomangani în ajun. Dar ce l-a împins pe el la asemenea gesturi? Trebuie să fi fost cineva mai puternic ca el care îl îndemna uneori, ce să facă.

— „Atotputernic”, se gândea Tarzan. Gândăceii îmi spun că Dumnezeu este atotputernic. El trebuie să mă fi îndemnat la aceste fapte, pe care nu le-am săvârșit niciodată de la mine. Tot el ă făcut-o pe Tika să se arunce asupra șarpelui. Tika nu s-ar fi apropiat de Histah din propria ei voință. Dumnezeu a fost acela care mi-a reținut cuțitul de la gâtul bătrânului Gomangani. Dumnezeu face lucruri ciudate pentru că El este „atotputernic”. Nu-l pot vedea, dar știu că Dumnezeu poate să facă asemenea lucruri, nici un Mangani, nici un Gomangani și nici un Tarmangani nu le-ar putea face.

Dar florile... cine le face să crească? Ah, acum totul se explică! Florile, copacii, luna, soarele și fiecare creatură, chiar el, Tarzan, au fost făcute de Dumnezeu din nimic; „create”, așa spun gândăceii. Dar ce era Dumnezeu? Cum arăta el? La aceste două întrebări, Tarzan nu-și putea răspunde, nu avea nici o concepție, însă era sigur că tot ce era bun venea de la Dumnezeu: fapta sa cea miloasă care l-a oprit să-l ucidă pe sărmanul bătrân neputincios, iubirea Tikăi care a aruncat-o în acea îmbrățișare a morții, devotamentul lui către Tika, care l-a tăcut să-și pună viața în primejdie pentru a o salva pe a ei.

Florile și copacii erau mari și frumoși. Dumnezeu i-a făcut. El a mai făcut și celelalte ființe, așa ca fiecare din ele să aibă cu ce se hrăni. A făcut-o pe Șita, pantera cu frumoasa ei blană, pe Numa leul cu frumosul lui cap și coama pletoasă. L-a făcut și pe Bara, cerbul drăguț și elegant.

Da, Tarzan al maimuțelor l-a găsit pe Dumnezeu și și-a petrecut toată ziua atribuindu-i Lui, tot ce era bun și frumos în natură. Era însă un lucru care îl tulbura, un amănunt care nu se

împăca deloc cu concepția lui despre nou-găsitul său Dumnezeu: Cine l-a făcut pe Histah, șarpele?

CAPITOLUL V - Tarzan și băiatul negru.

Tarzan ședea jos la rădăcina unui copac mare, împletindu-și o nouă funie de iarbă. Lângă el se găseau resturile cele vechi, rupte și zdrențuite de colții și ghearele Șitei, pantera.

Abia jumătate din funia originală i-a rămas, restul fiind dus de panteră, sărind prin junglă cu lațul atârând de gâtul ei sălbatic, iar căpătâiul liber târându-se printre tufișuri. Tarzan a zâmbit când și-a amintit de furia cea mare a fiarei, de eforturile ei desperate să scape din laț și de țipetele ei de neînchipuit, care erau în parte mânie și groază. Zâmbea amintindu-și de pățania inamicului și anticipând o altă zi, mai adăugă un fir la împletitura funiei.

Acum voia să o facă și mai tare, cea mai tare funie pe care Tarzan a împletit-o vreodată. I-a trecut prin minte o vedenie: Numa smucindu-se furios și zadarnic din lațul cel tare de acum și zâmbea din nou, încântat. Era chiar și mulțumit pe deplin, deoarece atât creierul cât și mâinile sale erau ocupate. Mulțumiți erau, de asemenea și tovarășii săi din tribul lui Ciuk, ocupați cu căutarea hranei prin poiană sau copacii din jurul ei. Mintea lor nu era încărcată de nici un gând de nedumerire asupra viitorului și numai rareori aveau și câte o amintire vagă despre trecut. Ei era stimulați spre un fel de mulțumire brutală de munca delicioasă de a-și umple stomacurile, iar apoi dormeau.

Se poate chiar ca ei să se fi bucurat de viața lor mai mult decât noi de a noastră, pentru că cine ar putea spune că fiarele din junglă nu își îndeplinesc mai bine scopul pentru care au fost create, decât omul cu multele lui ținuturi străine și cu multele contravenții la legile naturii? Și ce poate da o satisfacție mai

mare și o fericire mai deplină decât îndeplinirea unui destin?

Pe când Tarzan lucra la funia sa, Gazan, micuțul pui al Tikăi, se juca pe lângă el, timp în care mama sa își căuta de mâncare, de partea cealaltă a poienii. Acum nici Tika nici Tug nu mai suspectau intențiile lui Tarzan asupra primului lor născut.

Nu a înfruntat el moartea ca să-l scape pe Gazan al lor din ghearele și colții Șitei? Nu-l mângâia pe mititel cu aceeași dragoste ca și propria lui mamă? Temerile lor au dispărut, iar Tarzan era adeseori, în rolul de guvernantă a micului antropoid: sarcină care nu-i plăcea, Gazan fiind o fântână nesecată de surprize și distracții.

Puișorul de maimuță a început să-și dezvolte acele tendințe arboreale, care aveau să-i servească destul de mult în anii tinereții, când o fugă repede și la timp sus în copaci e de mare importanță decât valoarea mușchilor săi nedezvoltați sau colții neîncercați încă la luptă.

Dându-se înapoi, cinci-șase metri de la trunchiul copacului sub care lucra Tarzan, Gazan dădea fugulița și se cățara pe trunchi, până la crengile de mai jos. Acolo stătea un moment, mândru de ceea ce a făcut, apoi se cobora din nou la pământ. Câteodată, de fapt destul de des, pentru că nu era o maimuță, atenția era distrată și de alte lucruri: o lăcustă, o omidă, sau un șoricel de câmp și pornea în urmărirea lor. Omizile le prindea întotdeauna și uneori reușea să prindă și câte o lăcustă, dar șoriceii nu a putut încă să prindă.

Acum a descoperit coada funiei la care lucra Tarzan. Apucându-o în una din micuțele sale labe, o luă la fugă. Sărind ca o minge înșuflețită și smucind-o cu totul din mâna lui. Tarzan a sărit în picioare într-o clipită, pornind după Gazan. Dar pe figura sa și vocea sa nu era nici urmă de supărare când striga ștrengarului de „balu” să dea drumul funiei.

Gazan alerga drept spre mama sa, iar după el venea cu pași mari, Tarzan. Tika se uită în sus de unde mânca și în primul moment, nevăzând decât că Gazan fugea urmărit de cineva, s-a

zburliu și și-a rânjit colții... Însă cum a observat că acela care îi urmărea fiul era Tarzan și-a văzut înainte de treabă.

Flăcăul l-a prins pe „balu” chiar la picioarele ei și cu toate că puiul țipa și se zbătea când îl prindea Tarzan, mama sa nu a făcut altceva decât să se uite puțin într-acolo. Acum nu-i mai era frică că primul ei născut va păți ceva din partea lui Tarzan. Nu i-a scăpat el viața în două rânduri?

Recăpătându-și funia, Tarzan s-a întors la umbra copacului său, reluându-și lucrul întrerupt, dar a trebuit să fie tot mereu de pază, din cauza ștregarului care, acum nu se gândea decât să fure tot ce aparținea uriașului său văr cu pielea albă, când acesta nu ar observa. Cu toate aceste greutăți. Tarzan tot a isprăvit de împletit funia, o armă lungă, elastică, mai tare decât oricare a făcut-o până atunci. Bucata din funia cea veche și care nu-i mai trebuia, i-a dat-o lui Gazan să se joace cu ea, în intenția ce o avea pentru a-l iniția pe puiul Tikăi în cunoștințele lui când va fi destul de mare și de puternic ca să profite de învățătură.

În prezent, însă, aptitudinea înnăscută a puiului de maimuță ca să imite, era de ajuns ca să-l obișnuiască cu apucăturile și armele lui Tarzan, așa că atunci când acesta a pornit prin copaci cu noua lui funie încolăcită pe umăr, micul Gazan sărea prin poiană, târând cu bucurie bucata de funie veche. În drumul său, Tarzan a împărțit căutarea după hrană cu cea după vânat destul de nobil, asupra căruia să-și încerce noua sa armă. În același timp, gândurile i se întorceau, adeseori și la Gazan.

Flăcăul purta o afecțiune puternică pentru puiul Tikăi, mai întâi pentru că aparținea femeiei care a fost obiectul primei sale dragoste și pentru că puiul era destul de drăgălaș, apoi mai era și dorul omenesc a lui Tarzan după o ființă cu suflet, asupra căreia să-și reverse afecțiunile naturale ale sufletului său: afecțiuni inerente tuturor membrilor normali ai lui GENUS HOMO.

Tarzan o invidia pe Tika. Adevărat că Gazan dădea dovezi destule, că împărțăsea iubirea lui Tarzan, preferându-l chiar

propriul său tată, însă tot la Tika alerga, când îl durea ceva, se speria de ceva, sau când îi era foame. În momentul acela Tarzan se simțea singur de tot pe lume. Era cuprins de un dor cumplit, dorind cu disperare să aibă și el pe cineva care să alerge la el mai întâi pentru ajutor și protecție.

Tug o avea pe Tika, Tika îl avea pe Gazan, iar aproape fiecare maimuțoi sau maimuță din trib, avea pe cineva, unul sau mai mulți, ca să-i iubească și să fie iubiți. Bineînțeles că Tarzan nu putea formula aceste gânduri precis sub altă formă... el știa numai că îi este dor de ceva pe care nu putea să-l aibă, de ceva care părea că este reprezentat prin relații ca acelea care existau între Tika și „balu” ei. O invidia pe Tika și dorea să aibă și el un „balu”, al lui.

A văzut-o pe Șita cu femela acestuia împreună cu mica lor familie de trei, iar mai în interior, spre dealurile stâncoase unde cineva putea să stea în timpul căldurii zilei, în umbra bună a unui tufiș încâlcit, alături de fața unei stânci reci proiectate în afară, Tarzan a dat și peste vizuina lui Numa, leul și a lui Sabor, leoaica. Aici i-a privit el de mai multe ori pe amândoi, jucându-se cu micii lor „balu”, ghemulețele de pufușor cu pete ca leopardul și care nu mai isprăveau jucându-se.

În alt rând l-a văzut pe Bara, cerbul, cu delicatul lui pui, apoi pe Butto, rinocerul, cu un pui urât ca și el. Fiecare creatură din junglă își avea pe „ai săi”, în afară de Tarzan. Constatarea aceasta îl făcea să se întristeze... era trist și-i era urât. După puțin, mirosul de vânat a înlăturat din tânăra lui minte orice altă preocupare și s-a furișat pe creanga copacului, până deasupra cărării care ducea la locul de adăpat al erbivorelor din această lume sălbatică.

De mii de ori, această creangă mare și bătrână a susținut greutatea oricărei ființe sălbatice sau a unui vânător însetat de sânge proaspăt, în timpul lungilor ani în care ea își întindea ramurile în toate părțile, deasupra cărării bățătorite! Tarzan, Șita și Histah o cunoșteau prea bine.

Ei au fost aceia care i-au lustruit scoarța pe partea de deasupra. Iar acela care a venit la apă pe cărare spre pândarul de pe creangă, a fost Horta, mistrețul, ai cărui colți formidabili și al cărui temperament îndrăcit îl apărau aproape de toți carnivorii, în afară de cele mai mari din ele. Pentru Tarzan, însă carnea era carne, nimic care era gustos și de mâncare nu ar fi putut să treacă în pace pe lângă el, când era flămând. Ca și în luptă, întrecea în ferocitate, când era flămând, pe cei mai îngrozitori locuitori ai junglei.

El nu știa ce este frica, nici mila, în afară numai de cazurile rare, când o forță ciudată și neexplicabilă îi oprea mâna, o forță inexplicabilă, poate, pentru el din cauza ignoranței sale în domeniul propriei sale origini și al tuturor forțelor de omenie și civilizație, moștenire naturală a lui, tocmai din cauza originii sale.

Astfel, astăzi, în loc să se stăpânească până își face apariția vreun vânat mai puțin formidabil decât Horta, a aruncat arcanul în gâtul mistrețului. Era și o încercare excelentă, pentru tăria funiei sale în același timp. Horta, înfuriat, a sărit încoace și încolo, dar de flecare dată funia cea nouă îl ținea în loc. Tarzan a legat-o pentru mai multă siguranță, sus de trunchiul copacului în care se găsea când a aruncat arcanul.

Mistrețul a atacat și grohăia. Sfârșind bătrânul copac din junglă, cu colții lui puternici până când coaja acestuia a început să zboare în toate direcțiile. Tarzan s-a coborât la pământ în spatele fiarei. Ținea în mână lungul și ascuțitul lui cuțit, care i-a fost întotdeauna constant din ziua aceea de demult, când întâmplarea a îndreptat vârful armei spre inima lui Bolgani, gorila, salvându-l în felul acesta pe băiat de la o moarte sigură.

Tarzan a mers spre Horta, care s-a întors acum cu fața către inamicul său. Puternic și musculos era flăcăul nostru, dar ar fi fost nebunie curată să înfrunte o creatură atât de formidabilă ca Horta, înarmat numai cu un biet cuțit de vânătoare. Așa i s-ar fi părut cuiva care l-ar fi cunoscut pe Horta cât de puțin, iar pe

Tarzan deloc. Horta a rămas un moment nemișcat, uitându-se la Tarzan. Ochii lui răi, în fundul capului, scăpărau scânteii de furie. Apoi a scuturat din capul pe care-l ținea aplecat pentru atac.

— Mâncător de nămol! îi strigă Tarzan. Tăvălitule prin gunoaie! Până și carnea îți miroase, dar este succulentă și-l întărește pe Tarzan. Azi, am să-ți mănânc inima, domn al colțatilor, inimă care o să mi-o facă pe a mea și mai sălbatică.

Horta, neînțelegând nimic din ce îi spunea Tarzan, nu era mai puțin furios. Înaintea lui nu vedea decât un om gol, fără păr și neputincios, care încerca să înfrunte sălbăticia lui neînvinsă. De aceea s-a și repezit furios la atac.

Tarzan a așteptat până când aruncătura în sus a râului cu colți puternici i-ar fi sfâșiat pulpa până la os, apoi a făcut o mișcare... puțin la o parte, dar atât de repede că fulgerul se părea, încet în comparație cu ea, iar în timpul cât a făcut această mișcare, s-a aplecat în jos și cu întreaga putere ce o avea în brațul drept, a înfipt lungă lamă a cuțitului de vânătoare, rămas de la tatăl său, în pieptul lui Horta, mistrețul.

O săritură rapidă la o parte, l-a scos din zona spasmurilor de moarte ale victimei sale, iar după câteva clipe ținea în mână inima lui Horta, caldă încă, din care mai picura sânge. După ce și-a potolit foamea, nu a mai căutat un loc de dormit, după cum făcea uneori, ci a continuat să meargă prin junglă după aventuri, fără a simți nevoia de odihnă. Astfel s-a întâmplat să-și îndrepte pașii spre satul lui Mong, șeful negrilor pe al cărui popor l-a batjocorit fără remușcare din ziua de când Long, fiul șefului, a ucis-o pe Kala.

Un râu curgea prin apropierea satului negrilor. Tarzan s-a apropiat de el într-un loc ceva mai jos de luminișul în care se aflau colibele de stuf ale negrilor. Viața de râu, întotdeauna l-a fascinat pe Tarzan. Găsea plăceri să privească mișcările stângace ale lui Duro, hipopotamul, precum și în sportul de a-l sâcâi pe neîndemânaticul Gimla, crocodilul, pe când se prăjea afară la soare.

Apoi mai erau și femeile împreună cu copiii Gomanganilor, pe care-i speria, femeile cu puținele lor rufe la spălat și copiii cu jucăriile lor primitive. Azi, a nimerit peste o femeie cu un băiețuș, care se aflau mai departe, în josul râului, ca de obicei. Cea dintâi era în căutarea unui fel de scoici care se găseau în nămolul de pe marginea apei. Era o negresă tânără de vreo treizeci de ani.

Avea dinții piliți ascuțit, deoarece neamul ei mânca și carne de om. Buza de jos o avea spintecată, ca să poată atârna de ea o bucată de aramă, pe care a purtat-o atâția ani, că i s-a lăsat lungă în jos, făcând să i se vadă până și gingiile fălcii inferioare. Și nasul îi era spintecat, iar prin spintecătură era băgată o așchie lustruită de lemn. De urechi îi atârnau găтели de metal, iar pe frunte, pe obraji, pe bărbie și pe vârful nasului era tatuată în culori pe care timpul le-a mai schimbat.

Era cu totul goală, doar o ghirlandă de iarbă îi atârna de mijloc, până aproape de genunchi. După aprecierea ei, era o femeie destul de frumoasă, ba chiar și după aprecierea bărbaților din tribul Mong, deși ea era din alt trib: un trofeu de război, prinsă de fetiță de către un ostaș de-al lui Mong.

Copilul ei era un băiat de vreo zece ani, ager, bine făcut și ca negru, destul de frumos. Tarzan îi privea pe amândoi din ascunzișul unui tufiș din apropiere. Era cât pe aici să le sară înaintea și să scoată un strigăt înfiorător, ca să poată petrece la spectacolul groazei lor și a fugii însoțită de căzături și țipete. O idee nouă i-a trecut prin minte.

Avea în fața lui un „balu” după forma și asemănarea sa proprie. Bineînțeles că pielea îi era neagră, dar ce era cu asta? Tarzan nu a mai văzut niciodată un alb. Pe cât putea să știe, el era singurul reprezentant al acestei forme ciudate de viață. Băiatul negru ar fi putut să fie pentru Tarzan, un „balu” excelent, pentru că el nu avea nici un „balu”. Îl va îngriji bine, îl va hrăni bine și-l va apăra așa cum numai Tarzan și-ar putea apăra pe ai lui. Îl mai învăța din domeniul cunoștințelor sale pe

jumătate omenești și pe jumătate de fiară, toate tainele junglei de la rădăcina copacilor până la vârful înalt al acestora.

Și-a desfăcut arcanul și a scuturat lațul să se desfacă. Cei doi din fața lui nici măcar nu visau de apropierea lui, ci și-au continuat preocuparea, căutând scoicile pe care le scoteau la iveală, din nămol, folosindu-se fiecare pentru aceasta de un băț scurt. Tarzan a ieșit din junglă în spatele lor, cu lanțul arcanului întins pe pământ, lângă el. A făcut o mișcare rapidă cu mâna dreaptă și lațul s-a ridicat elegant în aer, plutind o clipă pe deasupra capului băiatului, apoi s-a așezat. Iar când a cuprins corpul în dreptul brațelor băiatului, Tarzan a tras repede la capătul funiei pe care îl avea în mână, legându-i brațele pe lângă coaste.

Un țipăt de groază a izbucnit din pieptul tânărului negru, iar când mama sa s-a întors, speriată de strigătul lui l-a văzut târât repede spre un uriaș alb, care stătea sub umbra unui copac din apropiere, la zece, doisprezece metri de ea. Cu un strigăt groaznic de teroare și de furie, s-a repezit fără frică asupra lui Tarzan. Acesta a văzut în atitudinea femeii hotărârea și curajul care nu s-ar da la o parte nici chiar din fața morții. Negresa era urâtă și înspăimântătoare, chiar când figura ei era lină, dar crispată de pasiune, expresia ei avea ceva diabolic. Până și Tarzan s-a retras din fața ei, dar mai mult de dezgust, iar nu de frică... căci frica nu o cunoștea.

Băiatul negru mușca și se zbătea din răspuseri. Tarzan însă, l-a pus la subțioară și a dispărut printre crengile copacului, tocmai când furioasa negresă s-a repezit să se bată cu el, pentru fiul ei. Și pe când se topea în adâncul junglei, el medita asupra posibilităților care ar exista în valoarea Gomanganilor, dacă și ei ar fi tot atât de formidabili ca și femeile. Ajuns odată departe de mama frustrată în acest fel, acolo de unde nu-i mai putea auzi țipetele și amenințările, s-a oprit să-și examineze prada, care acum era tot atât de înfricoșată, încât a încetat orice țipete și încercări de scăpare.

Bietul copil speriat și-a întors ochii cu groază spre acela care l-a prins, până nu i s-a mai văzut decât albul ochilor.

— Eu sunt Tarzan al maimuțelor, i-a zis Tarzan în graiul antroipoizilor. Nu-ți voi face nici un rău. Tu vei fi „balu” a lui Tarzan, iar Tarzan te va apăra și te va hrăni. Tot ce-i mai bun în junglă va fi pentru „balu” a lui Tarzan, pentru că Tarzan este un mare vânător. Nu trebuie să te temi de nimic, nici chiar de Numa, pentru că Tarzan este un mare luptător. Nimeni nu-i atât de mare ca Tarzan, fiul Kalei. Nu ai teamă!

Copilul însă scâncea și tremura, pentru că nu înțelegea limba maimuțelor, iar vocea lui Tarzan i se părea ca și lătratul și mârâitul unei fiare. În afară de aceasta a mai auzit o mulțime de povești despre acest zeu răutăcios din pădure.

El a fost acela care l-a ucis pe Long și pe alți războinici ai lui Mong. El era acela care intra noaptea hoștește în sat cu vrăji, ca să fure sulile și săgețile otrăvite și să sperie femeile și copiii și chiar pe războinici. Nu încăpea nici o îndoială că acest zeu ticălos se hrănea cu băiețași. Oare nu i-a spus așa mama lui când nu asculta? Nu l-a amenințat că o să-l dea zeului cel alb din junglă, dacă nu se poartă bine? Micul Tib tremura.

— Ți-e frig, Go-bu-balu? a întrebat Tarzan întrebuițând echivalentul maimuțesc pentru „bebe”-ul negru, în locul unui alt nume mai bun. De ce tremuri? Nu vezi că arde soarele?

Tib nu putea să înțeleagă, dar plângea după mama sa și se ruga de acest zeu mare, alb, să-i dea drumul promițând că de acum încolo, va fi băiat cuminte, dacă i se împlinește rugămintea. Tarzan clătină din cap. Nici el nu putea să înțeleagă ce spunea băiatul. Aceasta era o barieră stingheritoare. Trebuia să-l învețe pe „Go-bu-balu” o limbă care să semene a vorbire. Tarzan era cât se poate de sigur că ce spunea Go-bu-balu nu era vorbire deloc. Nu suna oare ca un fel de trăncăneală fără nici un sens, ca a unor păsări?

Cel mai bun lucru, cugetă Tarzan, ar fi să-l ducă numaidecât în tribul lui Ciuk, unde ar putea să audă cum vorbesc Manganii

între ei. În felul acesta băiatul va învăța repede o formă de înțeles a graiului.

Tarzan s-a ridicat în picioare, pe creanga pe care s-a oprit sus de tot de la pământ și i-a făcut semn băiatului să-l urmeze. Tib însă s-a prins și mai tare de trunchiul copacului și începu să plângă. Fiind băiat și mai ales indigen din Africa, s-a urcat, bineînțeles de nenumărate ori prin copaci, iar ideea să alerge prin pădure, sărind dintr-o creangă pe alta, după cum, spre marea lui groază, a făcut acela care l-a furat de lângă mama sa, umplea de spaimă inima lui de copil.

Tarzan oftă adânc. Noul său „balu” avea după cum se vede, multe de învățat. Era de plâns ca un băiat de mărimea și puterea lui să fie atât de înapoiat. A încercat să-l ademenească ca să-l urmeze, dar Tib nu îndrăznea să se miște. Atunci, Tarzan l-a luat pe sus și a pornit cu el în spate. Tib nu mai mișca și nici nu mai zgâria. Orice scăpare i se părea acum imposibilă. Știa bine că de i s-ar fi dat acum drumul jos pe pământ, ar fi avut cea mai mare greutate să găsească drumul înapoi la satul lui Mong. Dar chiar dacă ar fi fost în stare să o facă, mai erau leii, leoparzii și hienele, pe care le-ar fi putut întâlni în drum, dar Tib știa bine că fiecare fiară de aceasta iubea foarte mult carnea micilor băieți de negru.

Până acum, însă, teribilul zeu alb nu a căutat să-i facă nici un rău. De la monștri cu ochii galbeni-verzui, care mâncau oameni, nu se putea aștepta nici la atâta. Deci, dintre două rele cel mai mic ar fi fost să-l lase pe zeul alb să-l ducă, fără ca el, băiatul să încerce să-l muște sau zgâria, după cum a făcut la început.

Și pe când Tarzan trecea cu iuțeală prin copaci, aruncându-se din creangă în creangă, micul Tib a închis ochii îngrozit, în loc să se uite sub abisul ce se deschidea dedesubtul lui. Niciodată, în toată viața lui nu a mai fost atât de speriat, totuși, pe când uriașul alb alerga cu el prin junglă, copilul a început să fie cuprins de o senzație inexplicabilă de siguranță, văzând cât de precise erau săriturile lui Tarzan și cât de fără greș se prindea

de crengi. În afară de aceasta printre crengile copacilor, erau apărați de primejdia fiarelor care mișunau pe jos.

În sfârșit, Tarzan a ajuns și în poiana unde se găsea tribul, căutându-și de-ale mâncării. S-a coborât printre maimuțe cu noul său „balu” ținându-se strâns de umerii lui. Era aproape în mijlocul lor înainte ca Tib să fi observat pe vreunul din păroșii din jur, sau mai înainte ca vreo maimuță să fi observat că Tarzan nu a venit singur. Când l-au văzut pe micul Gomangani din spatele lui Tarzan, câțiva maimuțoi s-au apropiat din curiozitate, dar mârâind și cu colții rânjiți.

Acum vreun ceas, Tib ar fi putut spune că cunoștea până și cele mai mari adâncimi ale fricii. Acum însă când era înconjurat de aceste fiare grozave și-a dat seama că teroarea prin care a trecut mai înainte era nimic în comparație cu momentele de față. Dar pentru ce stătea aici atât de nepăsător marele uriaș alb? Pentru ce nu fugea mai înainte ca acești oameni păroși din copaci să fi sărit asupra lui să-l sfâșie în bucăți?

Tib și-a amintit atunci în mod vag despre ceva. De altfel nu era decât un zvon pe care l-a auzit trecând din gură în gură, cu groază, de poporul lui Mong: că acest demon alb din junglă nu ar fi nimic altceva decât o maimuță fără păr, nu a fost el oare văzut în tovărășia acestora? Tib nu putea să privească decât cu ochii holbați de groază la maimuțoi care se apropiau. Le-a văzut sprâncenele stufoase, colții cei mari și ochii firoși. A mai observat și mușchii lor puternici sub blana lor păroasă. Fiecare mișcare și expresie din atitudinea lor erau o amenințare.

Tarzan a văzut și el toate acestea, așa că l-a strâns pe Tib la pieptul său.

— Acesta este „Go-bu-balu” lui Tarzan, i-a vestit el. Nu vă atingeți de el căci mă supărați, iar Tarzan ucide.

Și zicând acestea, Tarzan și-a rânjit colții, scrâșnind spre maimuțoiul care se găsea mai aproape.

— Nu-i decât un Gomangani, a răspuns maimuțoiul. Să-l ucidem. Este Gomangani. Gomanganii sunt dușmanii noștri. Hai

să-l ucidem!

— Pleacă de aici, a scrâșnit Tarzan din nou. Nu înțelegeți, Gunt ce îți spun? Este „balu” a lui Tarzan. Du-te de aici dacă nu vrei să te ucid! A sfârșit, flăcăul făcând un pas amenințător spre Gunt.

Acesta s-a dat la o parte foarte țeapăn și îndărătnic, după cum face un câine când întâlnește un altul și este prea fricos ca să se bată și prea mândru ca să-i întoarcă spatele și să fugă. După aceea a venit și Tika, împinsă de curiozitate. Alături de ea, mergea micul Gazan. Se mirau amândoi ca și ceilalți, dar Tika nu și-a rânjit colții. A observai și Tarzan aceasta și i-a făcut semn să se apropie.

— Tarzan are un „balu” acum, zise el. O să se joace cu „balu” al Tikăi.

— Asta-i Gomangani curat, răspunse Tika. O să-mi ucidă puiul. Du-l de aici, Tarzan!

— Nu-i în stare să se atingă nici măcar de un șoricel, a spus Tarzan râzând. Nu-i decât un copilaș. Lasă-l să se joace cu Gazan!

Tika tot mai purta frică, deoarece cu toată ferocitatea lor cea mare, antropoizii sunt animale timide. În cele din urmă, încurajată de încrederea pe care i-o arăta Tarzan, l-a împins pe Gazan spre băiatul de negru. Mica maimuță, condusă de instinct s-a tras înapoi spre mama sa, rânjii micii ei colți și țipă speriată și furioasă.

De asemenea nici Tib nu dădea nici un semn că dorea să facă cunoștință mai de aproape cu Gazan, așa că Tarzan nu a mai insistat în ideea lui. În timpul săptămânii ce a urmat, Tarzan era foarte ocupat. „Balu” pe care îl avea acum îi dădea o răspundere mai mare decât s-a așteptat. Nu îndrăznea să îl lase singur nici un moment, pentru că, din tot tribul numai în Tika putea avea încredere că nu îl va ucide pe negru, dacă nu ar fi stat el în permanentă pază.

Când pleca la vânătoare, trebuia să-l ducă și pe „Go-bu-balu”

cu el. Nu numai că era lucru plicticos, dar micul negru i se părea atât de stupid și de fricos! Era cu totul neputincios și față de cele mai mici creaturi din junglă. Tarzan s-a întrebat cu mirare cum de a mai putut trăi băiatul până acum. A încercat să îl învețe și a întrezărit o rază de speranță în faptul că „Go-bu-balu” a prins câteva vorbe din limbajul antroipoizilor și că putea să se agațe de o creangă și mai înaltă, fără să-și spargă plămânii țipând de spaimă.

Totuși, băiatul avea ceva care îl îngrijora foarte mult pe Tarzan, mai ales când făcea o comparație cu ceea ce a văzut în sat, pe când stătea și-i privea pe negrii. Copiii lor se jucau adeseori și în majoritatea cazurilor, râdeau între ei. Însă micul „Go-bu-balu” nu râdea niciodată. Zâmbea uneori posomorât, dar era ca și străin râsului. Altfel, socotea Tarzan ar fi trebuit să râdă, deoarece și Gomanganii râdeau.

A mai văzut, de asemenea, că băiatul a refuzat adeseori mâncarea și slăbea văzând cu ochii. Uneori l-a surprins plângând în tăcere. A încercat atunci să-l mângâie, după cum a fost și el mângâiat de fioreasa Kala, dar nu i-a ajutat la nimic. „Go-bu-balu” a ajuns să nu se mai teamă de Tarzan... dar atâta numai. Îi era frică însă, de altă vietate din junglă, îi era frică de zilele din junglă cu lungile lor excursii pe înălțimile amețitoare din vârful copacilor. Îi era frică de nopțile din junglă cu culcușurile primejdioase, prea sus deasupra pământului și pe sub care umblau tușind și mârâind carnivorele mari.

Tarzan nu știa ce să facă. Sângele englez din venele sale îl împiedica de să se gândească măcar să-și părăsească proiectul, cu toate că se vedea nevoit să admită că micul său „balu” nu era ceea ce a sperat.

Cu toate că era credincios sarcinii pe care și-a impus-o singur, ba chiar a observat că a început să țină mult la „Go-bu-balu”, nu putea să se înșele și să creadă că simțea pentru băiatul negru aceeași afecțiune pasionată pe care Tika o arăta față de Gazan sau pe care negresa mamă o a arătat-o pentru „Go-bu-balu”.

Băiatul a trecut gradat față de Tarzan, de la cea mai mare groază la deplină încredere și admirație. Nu a avut decât bunătate din partea acestui demon alb și totuși, a văzut că acela care l-a prins putea fi de o ferocitate extremă față de alții.

L-a văzut o dată sărind asupra unui maimuțoi care insista în încercările sale de a ucide și a-l prinde pe „Go-bu-balu”. A văzut dinții lui Tarzan înfigându-se în beregata adversarului său, iar mușchii încordați de luptă. A auzit și mârâiturile și scrâșnetele sălbatice din timpul încăierării și și-a dat seama cutremurându-se, că nu ar fi putut să se deosebească cele ale bunului său gardian de ale părosului maimuțoi. L-a mai văzut pe Tarzan doborând un cerb, tot cum ar fi făcut și Numa, leul sărind în spatele ierbivorului și încleștându-și dinții în beregată.

Tib s-a cutremurat la această priveliște, dar în același timp i-a și plăcut și pentru prima oară, a trecut prin mintea lui greoaie de negru o dorință vagă să-l imite pe tatăl său adoptiv. Dar Tib, băiat negru nu poseda scânteia divină care i-a permis lui Tarzan, băiatul alb, să se folosească de apucăturile din junglă.

Imaginația era ceea ce-i lipsea negrului, ea fiind un alt nume pentru suprainteligență. Imaginația este aceea care construiește podurile, orașele și imperiile. Animalele nu o cunosc, negrii au numai o idee slabă despre ea, iar unuia dintr-o sută de mii, i s-a dat ca un dar ceresc, pentru ca omul să nu piară de pe suprafața pământului.

Pe când Tarzan studia problema viitorului băiatului negru, soarta se pregătea să ia din mâinile lui întreaga preocupare. Mome, mama lui Tib, zdrobită de durere din cauza pierderii fiului ei, a consultat vraciul din trib, dar fără nici un rezultat. Vrajile făcute de el nu au fost bune, deoarece, deși a plătit două capre pentru ele, totuși nu i l-au adus pe Tib înapoi, nici nu i-a indicat măcar unde ar fi putut să-l caute cu o scânteie de speranță, că l-ar putea găsi.

Fiind fire nervoasă și aparținând altui trib, Mome avea foarte puțin respect pentru vraciul din tribul soțului ei, așa că, atunci

când el a emis ideea că o plată adițională de doi țapi grași, pentru o vrajă mai puternică, muierea a dat drumul limbii sale cu atâta efect, că vraciul a fost bucuros să scape de acolo cu coada-i de zebra și cu oala de vrăji.

După plecarea vraciului, Mome a reușit să se mai stăpânească puțin și a început să se frământa, cum a mai făcut de atâtea ori de când i-a fost luat Tib, cu speranța că va da în cele din urmă, peste vreun mijloc ca să-l găsească, sau să se asigure cel puțin dacă este viu sau mort. Negrii știau cu toții că Tarzan nu mănâncă niciodată carne de om, deoarece a omorât destui negrii și nu a gustat din carnea nici unuia. De asemenea, cadavrele au fost găsite întotdeauna, uneori căzute ca din ceruri, tocmai în centrul satului. Corpul lui Tib, nefiind găsit, Mome a socotit că băiatul trebuie să fie încă în viață. Dar unde?

Atunci și-a amintit de ceva uitat, de Mucava, leprosul, care locuia într-o peșteră din dealurile stâncoase de la nord și despre care știa bine că trăiește cu dracii la un loc, în vizuina sa. Puțini erau aceia, dacă se mai găsea cumva vreunul, care să aibă curajul de a-l vizita pe bătrânul Mucava: mai întâi de frica vrăjitorilor lui și a celor două hiene de care era nedespărțit și care erau socotite ca diavoli deghizați, al doilea din cauza bolii dezgustătoare care l-a făcut să fugă din sat: o boală care-i mânca încet toată fața.

Negresa a început să-și facă socoteala, cu destulă istețime, că dacă ar exista cineva care să știe pe unde se află Tib, acela nu putea fi decât Mucava, prieten cu demonii și zeii, deoarece și acela care i-a răpit băiatul era un zeu sau un demon. Însă, cu toată iubirea ei maternă, îi venea foarte greu să pornească prin junglă spre nord, către dealurile îndepărtate unde se găsea locuința leprosului Mucava și a demonilor săi.

Iubirea de mamă este una din pasiunile omenești care se înalță în demnitatea ei cu forțe irezistibile. Ea împinge mușchii delicați ai unei femei slabe la fapte de natură eroică. Mome nu era nici delicată, nici slabă, dar nu era decât o femeie, o

negresă ignorantă și superstițioasă din Africa. Credea în draci, în leacuri și vrăjitorii. Jungla era locuită după cum credea Mome, de făpturi cu mult mai îngrozitoare ca lei și leoparzii... de făpturi îngrozitoare fără nume, care posedau puterea de a face mult rău sub diferite forme inofensive.

Mama lui Tib a aflat de la un războinic din sat, care a dat peste culcușul lui Mucava, drumul pe care să apuce ca să ajungă până acolo..., lângă un izvor de apă ce pornea dintr-un capăt de trecătoare stâncoasă între două dealuri, din care cel dinspre răsărit se putea recunoaște ușor după un bolovan enorm de granit, de sus de pe multe. Dealul dinspre apus era mai scund decât celălalt și aproape lipsit de vegetație, purtând doar povara unui copac de mimoză, care creștea ceva mai jos de culmea acestui deal.

Ambele dealuri, așa i-a spus negrul, puteau fi văzute de la o distanță constituiau călăuza sigură până la destinație. Totuși, o sfătuia să renunțe la această aventură nebună și primejdioasă, explicându-i, ceea ce știa și ea destul de bine, că, dacă scăpa cumva din ghearele demonilor lui Mucava, se putea prea bine să nu fie atât de norocoasă în ceea ce privește carnivorele din jungla pe care trebuia să o străbată și dus și întors.

Mai mult încă, negrul s-a dus și a comunicat totul soțului negresei, care, avea prea puțină autoritate asupra năpârcii pe care alegea de soția lui, s-a dus la Mong, șeful satului. Acesta a chemat-o pe Mome și a amenințat-o cu pedeapsă corporali dacă va îndrăzni să plece într-o astfel de călătorie nepermisă.

Interesul bătrânului șef în această afacere era legat de vechea alianță care există între biserică și stat. Vraciul local, cunoscându-și propriile leacuri mai bine decât le-ar fi cunoscut oricare altul, era gelos pe toți pretendenții la vrăjitorie. El a auzit de mult despre puterea lui Mucava și se temea ca nu cumva acela să reușească a reda negresei copilul și astfel o bună parte din clientela și beneficiile din sat să ia drumul leprosului. Și fiindcă, Mong, ca șef, primea oarecare cotă din plata vraciului,

Însă de la Mucava nu se putea aștepta la nimic, era firesc ca atât rațiunea, cât și sufletul său să fie adânc legate de biserica din satul său.

Dar, dacă Mome se putea gândi cu tot curajul la o asemenea excursie prin junglă, precum și la o vizită a temutului sălaș al lui Mucava, bineînțeles că nu amenințările lui Mong, pe care îl ura în secret, aveau să o oprească din drum. Totuși s-a prefăcut că se supune ordinelor lui și s-a înapoiat liniștită în colibă.

Ar fi preferat să pornească la drum în timpul zilei dar despre aceasta nu mai putea fi vorba, acum, deoarece trebuia să ia cu ea hrană pe mai multă vreme, precum și vreo armă oarecare, lucruri cu care nu putea să iasă din sat ziua, fără să nu provoace priviri și întrebări curioase și ca vestea să nu ajungă imediat la urechile lui Mong.

Prin urmare, a trebuit să aștepte până se va înnopta și să se strecoare, cu puțin înainte de a se închide, pe porțile satului, în întunericul din junglă. Îi era frică strașnic, dar se îndreptă cu hotărâre spre nord și cu toate că se oprea adesea să asculte, fără să răsuflă măcar, de nu se apropia de ea vreuna din pisicile cele mari, cea mai mare spaimă a ei deocamdată, totuși a continuat să meargă mai multe ceasuri în șir, până când o miorlăitură surdă ceva mai în urmă și mai spre dreapta, a făcut-o să se oprească brusc.

Negresa aștepta cu inima palpitând, abia îndrăznind să respire, apoi foarte slab și foarte clar pentru urechile ei agere, s-a auzit trosnetul crenguțelor și al ierbii uscate sub mersul unor labe moi. De jur împrejur, creșteau copacii uriași ai junglei tropicale, îmbâcsiți cu mușchi și iederă. S-a agățat de cel mai aproape și a început să se cațere ca maimuțele spre crengile de sus. Dar tocmai în acest timp un corp enorm s-a repezit în urma ei, răsună un răcnet de s-a cutremurat pădurea, apoi ceva greu s-a izbit prin iedera de care s-a agățat ea... ceva mai jos.

Mome s-a tras în sus, în adăpostul sigur oferit de crengile copacului și mulțumi prevederii care a făcut-o să ia cu ea

urechea uscată de om, care îi atârna de o sfoară, la gât. A știut ea de mult că vraja aceea era bună. I-a fost dată de când era fată de vraciul din propriul trib și nu semăna deloc cu vrăjile proaste și fără efect ale vraciului lui Mong.

Toată noaptea a stat agățată de creangă. Deși leul a plecat de acolo în căutarea altei prăzi, Mome nu a îndrăznit să coboare și să meargă înainte prin întuneric, de teamă să nu dea peste alt leu. Cum s-a luminat de ziuă, a coborât, reluându-și calea spre Mucava.

Tarzan, s-a convins că „balu” al său nu înceta să dea dovezi de spaimă în prezența maimuțelor din trib și că majoritatea adulților erau o primejdie constantă pentru viața lui „Go-bu-balu”. Nu îndrăznea să-l lase singur nici un moment cu ei. A început să vâneze din ce în ce mai departe de locurile pe care maimuțoi le frecventau, luându-l pe tânărul negru cu el.

Puțin câte puțin, absențele lui din trib s-au prelungit, tot depărtându-se de ei, până când, într-o bună zi, s-a îndepărtat mai mult decât o făcuse vreodată. Însă aflându-se pe acolo destulă apă și vânat din abundență nu avea nici un motiv care să-l facă să se întoarcă numaidecât la tribul lui Ciuk.

Micul „Go-bu-balu” manifesta un interes ce varia în proporție directă cu distanța la care se găsea de antroipoizi. Acum alerga bucuros după Tarzan, când acesta găsea de cuviință să meargă pe jos. Iar prin copaci se silea din toate puterile să-l imite și să-l urmeze pe tatăl său adoptiv. Băiatul încă mai era trist și suferea de dor.

Corpul lui subțire și delicat slăbise și mai mult de când a venit printre maimuțe pentru că, deși canibal, la începutul carierei și aderent al dietei ciudate, nu găsea pe placul său hrana care îi satisfăceau poftetele. Ochii lui mari și negrii păreau acum cu mult mai mari. Obrajii i-au intrat în fălci, iar coastele îi puteau fi numărate. Probabil că starea lui fizică se datora tot atât de mult fricii constante, cât și a hrănilor nepotrivite. Tarzan a observat

această schimbare și era îngrijorat. A sperat să-l vadă pe „balu” crescând puternic și gras, așa că dezamăgirea sa era destul de mare.

Numai într-o singură privință părea „Go-bu-balu” că face progrese: învăța repede limbajul maimuțelor. Acum putea întreține cu Tarzan un dialog destul de satisfăcător, completând vorbirea săracă a antropozilor cu semne. Însă cea mai mare parte din timp „Go-bu-balu” nu vorbea, mărginindu-se să răspundă întrebărilor ce i se puneau.

Marea lui durere era prea proaspătă și prea adâncă pentru a putea fi înlăturată, măcar temporar. Îi era dor întruna de Mome...; oricât de urâtă și repulsivă ni s-ar fi părut nouă, pentru Tib era mama lui, întruparea acelei iubiri care nu cunoaște egoismul și care nu se consumă niciodată de propriul foc. În timp ce vâneau amândoi, sau mai bine zis pe când vâna Tarzan, iar „Go-bu-balu” se ținea după el, flăcăul nostru observă multe lucruri, care i-au dat destule subiecte de meditație.

Odată au dat peste Sabor gemând adânc printre ierburile înalte de lângă o poiană. În jurul ei se jucau două ghemulețe de blană, dar ochii ei mari erau ațintiți asupra aceluia care se afla între labelle ei din față dar care nu se juca: acela care nu se va mai juca niciodată. Tarzan a înțeles exact durerea și suferința pisicii mame. A avut intenția să o chinuiască puțin. În acest scop, a dat un ocol prin copac ajungând aproape în dreptul ei, deasupra, dar s-a oprit – fără să știe cum – îndată ce a văzut leoaica plângându-și puișorul mort.

Odată cu achiziția lui „Go-bu-balu”, Tarzan a început să-și dea seama de răspunderea și grijile paternității, dar fără bucuriile acestui sentiment. A simțit că i se rupe inima pentru Sabor, fapt ce nu i s-ar fi întâmplat cu câteva săptămâni mai înainte. Cum stătea și se uita la carnivor, s-a ridicat nepoftită, înaintea sa o vedenie: Mome cu așchia de lemn prin nările nasului, cu buza inferioară atârând ca un pendul de greutatea care o trăgea în jos, Tarzan nu i-a văzut urâtenia, ci numai aceeași durere ca și

la Sabor și a tresărit.

Apoi acea funcționare stranie a minții, care uneori este numită asociație de idei, i-a adus brusc pe Tika și pe Gazan pe ecranul său mental. Ce ar fi dacă ar veni cineva să-l ia pe Gazan de la Tika? Tarzan a scos un mârâit surd și înfiorător, ca și cum Gazan ar fi fost propriul său fiu. „Go-bu-balu” se uita îngrijorat încoace și încolo, crezând că Tarzan a descoperit vreun inamic.

Sabor, la rândul ei, a sărit în picioare, cu ochii galbeni-verzui scăpărând, dând puternic din coadă, ciulindu-și urechile și ridicându-și botul în aer să miroasă primejdia. Cei doi pușori care s-au jucat până atunci, au alergat lângă ea și ascunzându-se sub trupul ei, se uitau curioși printre picioarele ei din față, cu urechile în sus și cu capetele aplecate când într-o parte, când într-alta.

Tarzan, clătinând dezamăgit și nedumerit din cap și-a reluat vânătoarea, pornind în altă direcție. Toată ziua însă se ridicau unul după altul, peste pragul minții sale obiective, tablouri evocatoare, cu Sabor, cu Mome și cu Tika: o leoaică, o canibală și o femelă antropoidă. Totuși, pentru el, toate trei erau identice: erau mame.

Tocmai a treia zi pe la amiază, a ajuns și Mome să vadă peștera lui Mucava, contaminatul. Bătrânul vraci și-a construit o poartă de nuiele împletite, pentru a închide peștera, ferindu-se astfel de fiarele de pradă. Acum era deschisă, iar caverna întunecoasă de dincolo de ea se căsca misterioasă și respingătoare.

Mome s-a cutremurat, ca și cum ar fi ajuns-o vântul rece din sezonul ploios. nici un semn de viață nu se vedea prin peșteră. Totuși a avut senzația ciudată că niște ochi nevăzuți o privesc cu răutate. S-a cutremurat din nou. A încercat să-și silească picioarele înainte, spre peșteră, când a auzit din adâncul grotei, un sunet de neînchipuit care nu era nici de animal, nici de om... un sunet bizar ce semăna a răs hodorogit, fără pic de veselie în

el.

A scos un țipăt înăbușit, s-a întors și a fugit înapoi în pădure. A fugit mai bine de o sută de metri, până a putut să-și stăpânească spaima. După aceea s-a oprit și a ascultat. Cum, după toată osteneala ei și toate grozăviile și primejdiile prin care a trecut, să se aleagă cu nimic?

S-a convins să se întoarcă la peșteră, dar frica a cuprins-o din nou. Atunci, întristată și descurajată și-a îndreptat din nou pașii pe cărarea care ducea spre satul lui Mong. Tinerii ei umeri, drepti, până mai adineaori, erau acum aplecați în jos, ca aceia ai unei bătrâne care duce povara grea a multor ani, împreună cu durerile și grijile lor la un loc. Mergea acum cu pași obosiți, trăgănați. Spiritul tinereții o părăsea.

A mai mers astfel încă vreo sută de metri, în tristul ei drum, cu creierii paralizați de groază și suferință mută. Apoi, deodată i-a revenit în minte un tablou, reprezentând un copilăș care a supt nu de mult la sânul ei. Și imediat, s-a mai gândit și la un băiețaș care alerga, jucându-se și râzând în jurul ei... dar amândoi aceștia erau Tib. Da! Tib al ei!

Și-a îndreptat umerii și-a scuturat capul ei sălbatic, parcă gonind șovăirea. Apoi s-a întors și a pornit cu îndrăzneală înapoi, spre peștera lui Mucava, a lui Mucava, vraciul, încă o dată a mai auzit din interiorul peșterii râsul acela înspăimântător. De astă dată, Mome l-a recunoscut drept ceea ce era într-adevăr: strigătul bizar al unei hiene. Acum negresa nu s-a mai cutremură, ci și-a ținut sulita gata de apărare, strigându-l tare pe Mucava să iasă afară.

În locul lui Mucava, a apărut capul respingător al unei hiene. Mome l-a pocnit cu sulita și fiara urâcioasă s-a dat înapoi, mârâind. Mome l-a strigat din nou pe Mucava și de astă dată a primit răspuns niște mormăituri ceva mai omenești ca acelea ale fiarei.

— Cine îl caută pe Mucava? întrebă o voce.

— Mome, răspunse negresa, Mome din satul șefului Mong.

— Și ce vrei?

— Vreau un leac bun, un leac mai bun ca acela pe care îl face vraciul Mong, răspunse Mome. Zeul cel mare alb din junglă, mi l-a furat pe Tib și vreau să vrăjești ceva care să mi-l aducă înapoi, ori să aflu unde este ascuns, să mă duc să-l iau.

— Cine-i Tib? întrebă Mucava.

Mome i-a spus.

— Vrajile lui Mucava sunt foarte tari, se auzi vocea. Cinci capre și o rogojină nouă abia dacă ajung pentru a plăti o vrajă de-a lui Mucava.

— Două capre sunt destul, răspunse Mome, deoarece spiritul tocmeii este foarte puternic la negri.

Plăcerea de a se târgui asupra prețului a avut destulă putere de atracție ca să-l aducă pe Mucava până la intrarea peșterii. Lui Mome, i-a părut rău când a văzut că vraciul nu a rămas înăuntru. Sunt unele lucruri prea oribile, prea urâte, prea repulsive pentru a fi descrise..., iar fața lui Mucava era unul dintre aceștia. Când Mome l-a văzut, a înțeles pentru ce vraciul abia putea vorbi. Lângă el erau cele două hiene, despre care s-a zvonit că sunt singurii și nedespărțiții lui tovarăși. Făceau împreună un trio excelent...; cele mai odioase fiare cu cea mai respingătoare ființă omenească.

— Cinci capre și o rogojină nouă, mormăi Mucava.

— Două capre grase și o rogojină, a început Mome, mai lăsând puțin din tocmeală.

Dar Mucava a rămas neînduplecat. Vraciul nu voia să știe decât de cinci capre și de o rogojină, prelungind tocmeala mai bine de o jumătate de oră, în timp ce hienele mârâiau la picioarele lui. Mome era hotărâtă să-i dea tot ce ar fi pretins, dacă nu reușea să-l convingă să accepte mai puțin, dar tocmitul este o a doua natură pentru negri. Astfel, după o oră de ciorovăială, a avut satisfacția să ajungă la un compromis: trei capre grase, o rogojină nouă și o bucată de sârmă de aramă.

— Întoarce-te la noapte, zise Mucava, la două ceasuri după

răsăritul lunii. Am să-ți fac atunci o vrajă puternică prin junglă; trei capre, o rogojină, iar firul de aramă să aibă lungimea antebrațului unui om mare, nu uita!

— Nu pot să le aduc, răspunse Mome. Trebuie să vii tu după ele. După ce mi-l vei aduce pe Tib, le vei primi pe toate în satul lui Mong.

Mucava dădea din cap supărat.

— Nu fac nici o vrajă până nu primesc caprele, rogojina și bucata de sârmă de aramă.

Mome s-a rugat, a amenințat, dar totul în zadar. În sfârșit, s-a întors și a pornit prin junglă, spre satul lui Mong. Cum putea scoate din sat, apoi să treacă prin junglă până la peștera lui Mucava trei capre și o rogojină, ea singură nu știa, dar era sigură că, într-un fel sau altul va reuși să o facă...; ori va reuși, ori va muri încercând să reușească. Își dorea copilul cu orice preț!

Tarzan, trecând alene prin junglă împreună cu micul „Go-bu-balu”, a prins din aer mirosul lui Bara, cerbul. Îi era dor de carne de cerb. Nimic nu i se părea mai delicios, dar ca să-l urmărească pe Bara cu „Go-bu-balu” după el nu era posibil. L-a ascuns pe băiat în bifurcația unui copac, unde era apărat de frunzișul cel des, apoi a plecat repede, fără zgomot după urmele lăsate de Bara.

Tib, rămas singur, era mai îngrozit decât era printre maimuțe. Primejdii reale și vizibile sunt mai puțin deconcertante decât acelea pe care ni le închipuim și numai Dumnezeuul poporului său știa cât de multe lucruri putea să-și închipuie Tib.

Nu a stat decât puțin în ascunzătoarea în care l-a lăsat Tarzan, când a auzit că se apropie ceva din junglă. S-a pitit și mai mult de creangă și s-a rugat ca protectorul lui să se întoarcă mai repede. Ochii mari ai băiatului cercetau desigur junglei în direcția de unde se auzea zgomotul.

Ce-ar fi fost dacă era vreun leopard care l-a mirosit? Ar fi sărit într-un minut asupra lui. Lacrimi fierbinți au început să curgă din

ochii mari ai lui Tib. Perdeaua grea de ierburi din junglă a foșnit din nou, aproape de tot. Fiara nu era decât la câțiva pași de copac. Ochii bietului Tib aproape că au ieșit din orbite, tot privind să vadă cum apare ființa temută care, în câteva clipe își va îndrepta către el fața zbârcită de printre iederă și buruieni.

Perdeaua de ierburi s-a desfăcut deodată și a apărut o femeie. Tib, cu un suspin de ușurare și de mare surpriză, a sărit din copac și a alergat spre ea. Mome a făcut un pas brusc înapoi și ridică sulita, dar după o clipă o aruncă la o parte și a prins băiatul în brațele ei puternice. Strângându-l la sân, plângea și râdea în același timp, iar lacrimile ei amestecate cu lacrimile lui Tib curgeau în jos, pe dunga dintre sâni.

Tulburat de un zgomot atât de apropiat, Numa, leul, s-a trezit din somn, într-un tufiș vecin. Uitându-se printre buruienile încâlcite din jur, a văzut o negresă cu băiatul ei. Și-a lins buzele și a măsurat distanța până la ei. Un atac scurt și o săritură bună vor fi de ajuns să-i înhațe pe amândoi. Pleznea din vârful cozii și ofta adânc. O adiere îndărătnică de vânt s-a schimbat în altă direcție, ducând mirosul lui Tarzan până la nările sensibile ale lui Bara Nu a fost decât o încordare rapidă de mușchi, o ciulire de urechi, o pornire rapidă în galop... și Tarzan a rămas fără prânzul așteptat.

Supărat, a scuturat din cap și a pornit spre locul unde îl lăsase pe „Go-bu-balu”. Venea încet așa cum obișnuia, când nimic nu îl silea să se grăbească. Înainte de a ajunge acolo, a auzit sunete ciudate, vocea unei femei plângând și a unei femei râzând, ambele ale aceleași persoane. Aceste sunete erau amestecate cu suspinele convulsive ale unui băiat.

Tarzan a început să se grăbească; iar când Tarzan era grăbit, numai păsările și vântul mergeau mai repede ca el. Tot apropiindu-se, a mai auzit ceva: un oftat adânc. Mome nu l-a auzit, nici Tib, însă urechile lui Tarzan erau tot atât de agere, ca și ale lui Bara. El a auzit oftatul și a știut ce este. Și-a desprins sulita de la spate.

Numa, leul nu a pornit nebunește la atac. A mai stat o clipă să chibzuiască, iar judecata i-a spus că prada era ca și a lui. Și-a trecut, deci, marele său trup prin frunziș și stătea să se uite la hrana lui sigură, cu priviri fixe și lacome.

Mome l-a văzut și a scos un țipăt, strângându-l și mai mult pe Tib la piept. Ce îngrozitor! Să-și găsească fiul și să-l piardă, în același moment! Și-a ridicat sulita, dând mâna dreaptă cât a putut mai mult pe spate. Numa răcnea și pășea încet înainte. Mome și-a aruncat arma, dar nu a atins decât umărul fiarei, făcându-i o rană ușoară, în carne, care a stârnit toată bestialitatea teribilă a carnivorului. În aceeași clipă s-a repezit asupra negresei.

Mome a încercat să închidă ochii, dar nu a putut. A văzut iuțeala fulgerătoare a enormei mașini de distrugere ce venea asupra ei, dar a mai văzut și altceva: un alb gol, puternic, căzând ca din cer în drumul leului. A văzut mușchii unui braț uriaș, încordându-se în lumina soarelui ecuatorial ale cărui raze pătrundeau prin frunzișul de deasupra. A mai observat și sulita grea de vânătoare repezită în aer să întâmpine fiara în momentul săriturii.

Numa, trântit la pământ, pe șolduri, răcnea teribil și izbea cu laba coada sulitei, ieșită aproape de un cot din pieptul lui. Loviturile lui puternice au îndoit și aproape au rupt arma. Tarzan, pe pitite, aplecat de mijloc în jos, cu cuțitul său de vânătoare în mână, dădea fiarei înnebunite ocol cu multă atenție. Mome, cu ochii holbați, a rămas ținută locului, privind ca fermecată scena ce se desfășura înaintea ei.

Numa, într-un ceas brusc de furie, s-a aruncat asupra lui Tarzan, dar flăcăul ager a evitat atacul prostesc al leului, pășind la o parte cu iuțeală, ca în clipa următoare să se arunce asupra fiarei. De două ori lama cuțitului luci prin aer. De două ori nimeri în spatele lui Numa, care a început să se înmoaie din cauza rănilor provocate de sulită atât de aproape de inima lui. A doua lovitură de cuțit a pătruns adânc prin șira spinării fiarei care cu

o ultimă opintire a labelor dinainte, într-o încercare de a-și ajunge adversarul, s-a prăvălit la pământ, paralizat și pe moarte.

Între timp Mucava, de teamă să nu piardă orice recompensă din partea negresei care l-a vizitat, a pornit după Mome cu iuțeală, dorind s-o convingă să-i lase ca amanet ornamentele de aramă și de fier, până îi va aduce plata pentru vrajă. Mucava, ca și unii avocați, cunoștea prea bine valoarea vrăjilor sale și știa că este bine să încaseze cât mai mult înainte..., căci – ce-i în mână nu-i minciună.

Vraciul a ajuns la fața locului tocmai în momentul când Tarzan a sărit să întâmpine atacul leului. A văzut tot și s-a minunat, ghicind imediat că acesta trebuie să fie ciudatul demon alb în privința căruia a auzit niște zvonuri vagi, înainte ca Mome să fi venit după vrăjile sale.

Mome, acum când leul nu-i mai putea face nici un rău, nici ei nici fiului ei, privea cu groază la Tarzan. El a fost acela care l-a furat pe Tib. Fără îndoială că va încerca să-l fure din nou. Mome și-a strâns băiatul și mai tare la sân. De astă dată era hotărâtă să moară ca să-l împiedice să i-l ia pe Tib. Tarzan îi privea în tăcere. Priveliștea băiatului agățându-se suspinând de mama sa, a stârnit în pieptul lui sălbatic un dor melancolic. Nu era nimeni care să se agațe și de Tarzan, de Tarzan care ardea după iubirea cuiva, sau a ceva.

În sfârșit, Tib, simțind tăcerea junglei, s-a uitat în jur și l-a văzut pe Tarzan.

— Curios lucru, gândi Mome. Tib nu se teme de demonul alb.

— Tarzan, a început băiatul cu voce rugătoare și exprimându-se în limbajul marilor antroipoizi, nu mă mai lua de la Mome, mama mea. Nu mă mai duce pe la oamenii păroși de prin copaci. Mi-e frică de Tug și de Gunt. Lasă-mă cu Mome!

Și, pentru că Tarzan nu a răspuns imediat, „Go-bu-balu” a continuat:

— O, Tarzan, mare zeu din junglă! Lasă-mă să rămân cu

Mome, mama mea și te vom binecuvânta până în ultimele momente ale zilelor noastre. Vom pune mâncare la porțile satului lui Mong, ca să nu fi niciodată flămând.

Tarzan a oftat din adâncul sufletului.

— Du-te, a zis el, înapoi în satul lui Mong. Tarzan însă, te va urma, să vadă că nu ți s-a întâmplat nimic până acolo.

Tib, a tradus aceste cuvinte mamei sale și amândoi au întors spatele lui Tarzan, pornind spre casă. În inima lui Mome se cuibărise o mare frică, dar și multă mândrie, deoarece niciodată nu a umblat însoțită de Dumnezeu și niciodată nu a fost atât de fericită. L-a strâns pe Tib ceva mai mult lângă ea, mângâindu-l pe obraji. Tarzan a văzut gestul și oftă din nou:

— Pentru Tika, este un „balu” al Tikăi, a început să se dăscălească el singur. Pentru Sabor sunt pușorii ei, ca și pentru Gomangana aceasta, pentru Bara, pentru Manu și pentru toți. Numai pentru Tarzan nu este nimeni... nici o femelă, nici un „balu”. Tarzan al maimuțelor este om și probabil că oamenii trebuie să umble singuri pe lume.

Mucava i-a văzut plecând și a început să mormăie prin fața-i mâncată de boală, făcând un mare jurământ: ca tot să-și capete cele trei capre grase, rogojina cea nouă și bucata de sârmă de aramă.

CAPITOLUL VI - Vraciul aleargă după răzbunare.

Lordul Greystoke vâna, sau ca să fim mai exacti, împușca fazani la Chamston-Hedding. Lord Greystoke era îmbrăcat modern, după toate cerințele... era la modă, până la cel mai mic amănunt. Desigur, era așezat în rândul din față, nefiind considerat pușcaș în lumea sportivă. Îi lipsea în îndemânarea, dar a știut să o completeze cu alte avantaje.

După vânătoare li se vor atribui destule păsări, deoarece avea

două puști și era om iute la încărcat... poate mai multe păsări decât ar putea să mănânce într-un an dacă ar fi fost flămând chiar, ceea ce nu era, pentru că abia s-a ridicat de la masă după un dejun copios.

Hăitașii – în număr de douăzeci și trei, toți în jachete albe – tocmai au alungat păsările într-un petic de pârloagă și acum le dădeau ocol pe partea cealaltă, ca să le îndrepte spre pușcași. Lord Greystoke era destul de ațâțat, atât pe cât îndrăzneala să se arate că este. Era o oarecare plăcere în acest sport, plăcere ce nu se putea tăgădui. Simțea că îl furnică sângele prin vene pe măsură ce hăitașii se apropiau din ce în ce mai mult cu păsările.

Simțea într-un mod nelămurit și stupid, după cum a simțit întotdeauna în asemenea ocazii, o senzație care semăna cu o întoarcere la tipul preistoric: cum prin vene îi curge sângele unui strămoș din trecut, un strămoș pe jumătate gol, trăind numai prin vânatoare.

Iar, departe de tot, într-o junglă deasă, ecuatorială, vâna alt lord Greystoke, dar adevăratul lord Greystoke. Conform criteriilor cunoscute lui, era și el la modă..., identic strămoșului său primitiv înaintea primei goniri din rai. Ziua fiind înăbușitoare, pielea de leopard a fost lăsată (să mai răsuflă) pe creanga unui arbore.

Adevăratul lord Greystoke nu avea două puști. De fapt, nu avea niciuna și nici om rapid la încărcat nu avea. Însă avea ceva infinit mai eficace decât puști sau oameni la încărcat, ba chiar și decât cei douăzeci și trei de hăitași în jachete albe: avea o poftă de mâncare bună, cunoștințe miraculoase despre pădure, precum și mușchi de oțel.

În seara aceleiași zile, în Anglia, un lord Greystoke mânca cu belșug din ceva care nu a fost vânat de el și bea din altceva care a fost în sticle înfundate, însoțite de zgomot lung. Își tampona buzele cu un șervet de olandă, ca zăpada, pentru a șterge urmele slabe ale cinei sale, fără să știe că adevăratul posesor al nobilului său titlu își sfârșea și el cina în Africa

îndepărtată.

Acesta însă nu întrebuița olandă ca zăpada. El trecea dosul antebrațului său ars de soare peste gură și-și ștergea de pulpe degetele-i pline de sânge. După aceea pornea încet prin junglă, spre un vad cu apă, unde, pe brânci, bea ca și ceilalți tovarăși ai săi, fiarele din junglă.

În timpul cât își potolea setea, un alt locuitor al junglei posomorâte se apropia de pârâu, pe cărare, în urma flăcăului. Era Numa, leul, roșcat la trup și cu coama neagră, încruntat și sinistru, scoțând mârâituri surde. Tarzan l-a auzit cu mult înainte de a-l vedea, dar continuă să bea apă până se sătură. După aceea s-a ridicat încet, cu ușurința și grația unei ființe din sălbăticie și cu toată demnitatea la care avea drept prin naștere.

Numa s-a oprit la vederea unui om care stătea tocmai în locul unde el, regele, a venit să bea. Stătea cu fălcile deschise și privirile aprinse. Apoi, mârâi și a început să înainteze încet. Omul, a mârâit și el dându-se încet înapoi și pândind nu fața leului, ci coada lui. Dacă începea coada să se miște într-o parte și alta, în mișcări repezi și nervoase, nu strica să fie cineva atent, iar dacă se înțepenea deodată, dreaptă, una din două: ori o fugă grabnică, ori o luptă cu fiara. Nu s-a întâmplat niciuna nici alta, așa că Tarzan a continuat să se retragă, pe măsură ce leul venea la apă, unde a început să bea numai la douăzeci de metri de locul unde se afla flăcăul. Măine, însă, se putea prea bine să sară unul la gâtul celuilalt... dar exista una din acele pauze ciudate și inexplicabile care se văd adeseori prin fiarele din junglă.

Mai înainte ca Numa să fi sfârșit de băut, Tarzan a dispărut în pădure, mergând prin copaci, în direcția satului lui Mong, șeful canibalilor. A trecut cel puțin o lună de zile de când nu i-a mai vizitat pe Gomangani, de atunci de când a avut mărinimia să-l redea pe Tib mamei sale. Incidentul cu adoptarea unui „balu” era un capitol închis din viața lui. A căutat să găsească ceva

asupra cui să-și reverse iubirea, după cum făcea Tika cu puiul ei, dar scurta experiență cu băiatul negru i-a arătat lămurit că nu pot exista asemenea sentimente între ei.

Faptul că l-a tratat un timp pe negru ca și cum și-ar fi tratat propriul său „balu” nu a schimbat cu nimic sentimentele de răzbunare pe care le nutrea împotriva ucigașilor Kalei. Gomanganii erau inamicii lui de moarte și nu puteau fi altceva. Azi se aștepta să aibă o oarecare ușurare a monotoniei existenței sale, în surescitarea pe care ar fi putut-o naște din hărțuiala negrilor. Încă nu se întunecase când a ajuns aproape de sat, reluându-și locul în copacul cel mare ale cărui crengi atârnau până dincolo de palisada satului.

De jos, din interiorul unei colibe din apropiere, se auzeau bocetele unei femei. Zgomotul a atins neplăcut urechile lui Tarzan... era iritant, zgâria. Neplăcându-i, s-a hotărât să plece, cu speranța că va înceta după un timp oarecare; cu toate că a fost plecat vreo două trei ore, vaietele erau în continuare când s-a întors. Cu intenția de a pune un sfârșit violent acestor sunete plictisitoare, alunecă fără zgomot din copac, în umbra de dedesubtul acestuia. Apoi, furișându-se binișor și ținându-se tot în dreptul colibelor, s-a apropiat și de aceea din care se auzeau bocetele. La intrare, ardea un foc viu, de altfel, ardea în fața tuturor celorlalte colibe din sat. Câteva negrese ședeau jos, în jurul focului, adăugând câte un bocet la acelea ale artistului dinăuntru.

Un zâmbet ușor s-a răspândit pe figura lui Tarzan la gândul consternării ce va urma după săritura sa ca fulgerul, care îl va duce printre femei, în plina lumină a focului. După aceea în timpul panicii acelora se va rezezi în colibă, îl va sugruma pe șeful bocitorilor și o va șterge în junglă, înainte să-și poată aduna negrii și curajul necesar pentru atac.

De multe ori s-a purtat el în felul acesta în satul canibalului Mong. Misterioasele și neașteptatele sale apariții umpleau totdeauna sufletele sărmanilor negri superstițioși de teroare. Se

părea că niciodată nu s-ar obișnui cu vederea lui; groaza lor era ceea ce dădea oarecare savoare aventurilor și distracției căutate de mintea omenească a lui Tarzan. A ucide pur și simplu nu era de ajuns. Obișnuit cu priveliștea morții, nu mai găsea plăcere în ea. Era mut de când a răzbunat moartea Kalei, dar făcând aceasta a descoperit ațățarea și plăcerea ce puteau deriva din hărțuiala negrilor și de jocul acesta nu obosea niciodată.

Tocmai când era să facă săritura, însoțită de un răcnet sălbatic, a apărut în ușa colibei o făptură. Era a celui care se bocea și pe căruia el a vrut să-i închidă gura: o femeie tânără cu o așchie de lemn prin zgârciul nasului, cu un ornament greu de metal atârând de buza inferioară tatuată pe frunte, obraji și piept, iar pe cap având o coafură de sârmă lipită cu noroi.

Fâlfâiala unei flăcări vii a scos puternic în relief figura grotească a femeii, iar Tarzan a recunoscut-o imediat pe Mome. Mama lui Tib. Flacăra a mai trimis câteva raze și spre umbra unde se găsea Tarzan, arătându-l și pe el clar de tot în ochii celor de lângă foc. Mome l-a văzut și l-a recunoscut. Scoțând un țipăt ascuțit, a sărit înaintea lui Tarzan, care se apropia de ea. Celelalte femei, uitându-se acolo, l-au văzut și ele, dar nu s-au apropiat de el. Din contră s-au ridicat și țipând, au fugit. Mome s-a aruncat la picioarele lui Tarzan, ridicând spre el mâini rugătoare și scoțând printre buzele ei mutilate o adevărată cascadă de vorbe, din care Tarzan nu înțelegea nimic.

S-a uitat un moment în jos la figura înfricoșată a femeii. A venit să ucidă dar discursul acela torențial l-a umplut de consternare și de temeri. S-a uitat îngrijorat în jur, apoi din nou la negresă. O schimbare de sentiment a început să-l stăpânească. Nu putea s-o ucidă pe mama micului Tib și nici nu putea să rabde avalanșa verbală a femeii. Făcând un gest rapid de nerăbdare, înciudat că i s-a stricat petrecerea din seara aceea, s-a întors și a dispărut în întuneric. După câteva clipe alerga prin copacii junglei, urmărit de bocetele din ce în ce mai

slabe ale negresei din sat.

Răsuflă ușurat când a ajuns într-un loc de unde nu le mai putea auzi. A găsit o creangă comodă sus de tot, printre copaci, s-a instalat să doarmă un somn fără vise, deși pe sub el miorlăia și tușea un leu; departe, în Anglia, celălalt lord Greystoke se dezbracă cu ajutorul unui valet și se băga între cearceafuri fără pată, iritat că o pisicuță miorlăia pe la fereastră. A doua zi de dimineață, pe când se ținea după urma proaspătă a lui Horta, mistrețul, a dat și de urmele a doi Gomangani, unul mare și altul mic. Obişnuit să cerceteze mai de aproape tot ce cădea în preajma simțurilor sale, se opri să citească povestea scrisă în pământul moale al cărării din pădure. Erau nenumărate amprente una peste alta, într-o confuzie de nedescris. Pentru Tarzan, însă, fiecare își avea povestea sa. Tantor, elefantul, a trecut pe acolo de aproape trei zile. Numa a vânat noaptea trecută, iar Horta mistrețul, a mers încet pe cărare cu vreun ceas mai înainte.

Ceea ce însă îi ținea atenția încordată lui Tarzan era ceea ce-i spuneau urmele Gomanganilor. Cu o zi înainte, un bătrân a mers spre nord, cu un băiețel însoțit și de două hiene. Tarzan se scărpină în cap nedumerit și cu neîncredere. Putea să vadă bine după suprapunerea urmelor că cele două fiare nu i-a urmărit pe Gomangani, deoarece când una era înainte și alta înapoi, când amândouă înainte, sau amândouă în urmă.

Era foarte ciudat și destul de inexplicabil, mai ales că urmele arătau că hienele, pe unde cărarea era mai largă, au mers una de o parte și alta de partea cealaltă a perechii omenești și chiar alături de ei. Apoi, Tarzan a citit în urmele micuțului Gomangani o mare fereală de fiara de lângă el, în timp ce în urmele bătrânului nu vedea că acestuia i-ar fi fost frică. La început, a fost preocupat numai de juxtapunerea exactă a urmelor lui Dango și ale Gomanganilor. Acum însă, privirile lui agere au descoperit ceva în urmele micului Gomangani. Care l-a făcut să se oprească brusc.

— „Go-bu-balu”! exclamă Tarzan.

Numaidecât apăru pe ecranul amintirilor sale atitudinea rugătoare a Momei, când s-a aruncat la picioarele lui, în seara precedentă, în satul Lui Mong. Totul se explică instantaneu..., bocetele și ruga negresei mame, precum și vaietele de simpatie ale femeilor de pe lângă foc. Micul „Go-bu-balu” a fost furat din nou, de astă dată de altcineva decât Tarzan. Fără îndoială că mama a crezut că el se află din nou în mâinile lui Tarzan și de aceea l-a rugat în genunchi să-i dea înapoi copilașul.

Da, totul era acum clar ca lumina zilei; dar cine a putut oare să-l fure pe „Go-bu-balu” de data aceasta? Tarzan se întreba cu mirare, după cum se mai mira și de prezența lui Dango. Trebuia negreșit să facă o anchetă. Urma era acolo de o zi și mergea spre nord. Tarzan a pornit după ea.

În unele locuri era ștearsă cu totul de trecerea multor animale, iar pe unde era drumul stâncos, până și Tarzan era încurcat. Totuși a mai rămas puțină emanație a urmelor omenești, pe care numai simțurile prea deprinse ale lui Tarzan o mai putea distinge.

Totul i s-a întâmplat lui Tib fulgerător și pe neașteptate, în urmă cu două zile. Mai întâi, a venit Mucava, vraciul... Mucava, leprosul, cu ciotul lui de nas. Care tot mai atârna de fața în putrefacție. A venit singur în timpul zilei pe malul râului, acolo unde Mome mergea zilnic să se scalde și să-l spele pe micul ei Tib. A apărut, deodată, de după un tufiș din apropierea Momei, sperându-l pe Tib, astfel că băiatul a alergat, țipând, în brațele mamei sale.

Mome, deși destul de speriată, s-a întors să înfrunte ființa îngrozitoare cu toată ferocitatea sălbatică a unei tigroaice încolțite. Când a văzut însă cine era, a scos un suspin de ușurare, deși pe Tib tot îl mai ținea în brațe.

— Am venit, a început Mucava fără preliminarii, după cele trei capre grase, rogojina cea nouă și o bucată de sârmă de aramă, lungă cât brațul unui om înalt.

— Nu am capre pentru tine, izbucni Mome cu o voce ca biciul. Nu am nici rogojină, nici sârmă. Nu mi-ai făcut nici o vrajă. Zeul cel alb din junglă mi l-a dat înapoi pe Tib... Tu nu ai avut nici un amestec în aceasta.

— Ba da, mormăi Mucava printre fălcile lui lipsite de came. Eu i-am comandat zeului alb din junglă să ți-l dea înapoi pe Tib.

— Mincinosule! i-a strigat Mome, râzând batjocoritor. Du-te înapoi la puturoasa ta vizuină și la hienele tale. Du-te și-ți ascunde fața împuțită în burta dealului, ca să nu o vadă soarele și să se ascundă după un nor.

— Am venit, a început Mucava din nou, după cele trei capre grase, o rogojină nouă și o bucată de sârmă de aramă, lungă cât brațul unui om înalt, pe care trebuie să mi le plătești pentru înapoierea lui Tib.

— Sârma era să fie numai de lungimea antebrățului unui om, l-a corectat Mome, dar nu ai să capeți nimic, hoț bătrân! Nu ai vrut să-mi faci vraja până nu-ți plăteam înainte, dar, pe când m-am întors în sat, marele zeu alb din junglă mi l-a înapoiat pe Tib..., mi l-a dat salvându-l din colții lui Numa. Vrajile lui sunt adevărate vrăji..., ale tale sunt mincinoase, ca ale unui moș cu o gaură în loc de nas.

— Am venit, a reînceput Mucava cu răbdare, după cele trei...

Dar Mome nu a mai așteptat să audă încă o dată ceea ce știa pe de rost. Strigându-l pe Tib lângă ea, l-a luat de mână și au pornit repede spre satul întărit al lui Mong, șeful canibal. Iar a doua zi pe când Mome lucra în ogoare, împreună cu alte femei din trib, iar micul Tib se juca pe lângă marginea pădurii, aruncând în țintă cu o sulită mică, în anticiparea zilei încă departe, când va fi războinic în toată regula, Mucava s-a întors din nou.

Tib a văzut o veveriță urcându-se repede pe trunchiul unui copac mare din apropiere. În mintea lui copilărească, o transformă în făptura amenințătoare a unui războinic inamic. Și-a ridicat sulita lui, cu inima cuprinsă de pofta sângeroasă a rasei

sale, zugrăvindu-și orgia nocturnă când va dansa în jurul omului ucis de el, iar femeile din trib vor prepara carnea pentru ospățul ce va urma.

Când a aruncat cu sulița, nu a nimerit nici veverița, nici măcar copacul, pierzându-și arma în tufișurile încâlcite ale junglei. Totuși nu putea să fi ajuns numai la câțiva pași mai încolo în labirintul „interzis”. Femeile erau toate pe ogor. Dintre războinici nu era în apropiere nici unul pe care să-l fi strigat, așa că și micul Tib a pornit curajos în junglă.

Chiar în spatele ecranului de iederă și a covorului de frunziș, stăteau ascunse trei figuri oribile: un om bătrân de tot, negru ca tăciunele, cu fața mâncată pe jumătate de lepră, cu dinții de canibal piliți ascuțit și reieșind galbeni, dezgustători prin gaura unde au fost o dată nasul și gura. Iar lângă el, tot atât de hidoase, erau două hiene puternice...; mâncătorii de stârvuri întovărașeau stârvul. Tib nu i-a văzut până când, cu capul aplecat și-a făcut drum vreo doi metri printre ierburi, în căutarea suliței sale... dar atunci a fost prea târziu. Când a ridicat ochii și a zărit fața lui Mucava, bătrânul vraci l-a și înhățat, înăbușindu-i strigătele cu palma, Tib s-a zbatut voiniceste, dar în zadar.

După câteva clipe, s-a trezit dus prin jungla întunecată și teribilă, bătrânul urât înăbușindu-i țipetele, iar cele două hiene mergeau pe lângă ei, când alături, când înainte, mârâind mereu, dând să muște și ceea ce era mai rău, râzând fioros. Pentru micul Tib, care în scurta lui existență, a trecut prin experiențe mai puțin comune, călătoria spre nord a fost un adevărat coșmar. Se gândea acum la timpul cât a fost cu marele zeu alb din junglă și se ruga, din tot sufletul său, ca să poată fi din nou cu acel uriaș alb, care trăia cu oamenii lui păroși din copaci. Speriat a fost el atunci dar împrejurările acelea nu au fost nimic în comparație cu ceea ce îndura el acum.

Bătrânul i se adresa foarte rar, cu toate că ziulica întreagă își mormăia neconținut. Tib a prins câteva cuvinte care se refereau

la copac, rogojină și sârmă de aramă.

— Zece capre grase, zece capre grase, își mormăia bătrânul negru întruna.

Micul Tib a înțeles că prețul răscumpărării lui s-a ridicat. Zece capre grase? De unde avea să găsească mama sa zece capre grase, sau chiar slabe ca să-și recapete copilul? Mong nu i le-ar fi dat niciodată, iar despre tatăl său Tib știa foarte bine că nu a avut niciodată mai mult de trei capre.

Zece capre? Tib a început să plângă. Acum știa bine că moșneagul îl va uide și îl va mânca, deoarece caprele nu le va căpăta niciodată. Mucava îi va arunca oasele la hiene. Micul negru se cutremură și l-a cuprins un acces așa de mare de slăbiciune, că aproape a căzut din picioare. Mucava i-a dat vreo două după ceafa și l-a împins înainte. După un timp care i-a părut lui Tib o eternitate, au ajuns la intrarea unei peșteri dintre două dealuri stâncoase. Deschizătura era joasă și îngustă. O targă de nuiiele legate între ele cu piele crudă, închidea intrarea de fiare de pradă.

Mucava a împins la o parte poarta primitivă și l-a introdus pe Tib înăuntru. Hienele, mârâind, au trecut în goană pe lângă el, pierzându-se în întunericul din interior. Mucava a așezat ușa la loc și apucându-l pe Tib cu brutalitate de braț, l-a tras de-a lungul unui pavaj îngust și stâncos. Podeaua era relativ netedă, deoarece gunoiul gros de pe ea a fost călcat în picioare și bătătorit până când nu au mai rămas decât puține inegalități.

Trecătoarea avea multe cotituri, foarte întunecoase, iar pereții era aspri și stâncoși. Tib căpătă o mulțime de lovituri dureroase și de zgârieturi în timpul parcursului. Mucava mergea tot atât de repede prin întuneric cum altcineva ar traversa în timpul zilei o cărare cunoscută. Știa fiecare colț și întorsătură, după cum o mamă cunoaște trăsăturile copilului ei și părea grăbit. Îl smucea pe sârmanul Tib, probabil puțin mai aspru decât era nevoie, chiar și față de iuțeala pașilor săi, dar bătrânul vraci, gonit de societatea omenească, bolnav, ocolit, urât și temut, era departe

de a poseda o fire îngerească. Natura i-a dat puține din caracteristicile bune ale omului, iar soarta i le-a luat cu totul și pe acestea. Isteț, șiret, crud și răzbunător era Mucava, vraciul.

Se șopteau povești îngrozitoare, despre torturile crude, la care își supunea victimele. Copiii erau speriați și îndemnați să fie cuminți prin simpla evocare a numelui său. Tib a fost speriat în felul acesta de multe ori și acum secera recolta de groază, ale cărei semințe le-a semănat mama sa destul de inocent. Întunericul, prezența temutului vraci, durerea loviturilor de pereți, o presimțire urâtă asupra viitorului și spaima de hiene, toate se amestecau, așa încât băiatul era paralizat. Se împiedica și se clătina, până când, în cele din urmă, Mucava aproape că îl târa, în loc să-l mai conducă.

În sfârșit, Tib a văzut o lumină slabă înaintea lor și după puțin au intrat într-o încăpere aproape rotundă, în care lumina pătrundea pe o crăpătură din tavanul stâncos. Hienele erau acolo, înaintea lor, așteptându-i. Când Mucava a intrat cu Tib, fiarele s-au furișat spre ei, rânjindu-și galbenii lor colți. Erau flămânde. Veneau mai ales spre Tib și una a vrut să-l muște de picior.

Mucava a înhățat o bâta noduroasă de pe pardoseală și a început să izbească fiara cu furie, mormăind în același timp o serie de înjurături. Hiena s-a ferit, fugind în partea cealaltă a încăperii, unde s-a oprit mârâind. Mucava a făcut un pas spre fiară. Aceasta s-a zburlit de furie la apropierea lui, iar din ochii ei răutăcioși ieșeau scânteii de ură și spaimă. Din fericire pentru Mucava, frica era sentimentul predominant. Văzându-se neobservată, a doua fiară a dat năvală spre Tib. Copilul a țipat și a alergat spre vraci, care și-a întors atenția asupra celei de a doua hiena, pe care a ajuns-o cu bâta, izbind-o de câteva ori și gonind-o lângă zid. Ajunse acolo, mâncătoarele de stârvuri au început să dea ocol încăperii, în timp ce stârvul de om, stăpânul lor, cuprins de furie drăcească, alerga încoace și încolo căutând să le ajungă, izbindu-le cu bâta și biciuindu-le cu limba. Le

blestema invocând asupra lor răzbunarea și descriind, în cuvinte scârboase, rușine strămoșilor lor.

De mai multe ori, când una, când cealaltă fiară se oprea să-l înfrunte pe vraci și atunci Tib își ținea răsuflarea de groază, pentru că niciodată, în scurta sa viață, nu a văzut atâta ură aprigă zugrăvită pe figura vreunui animal sau fiară, întotdeauna frica învingea ura sălbaticelor creaturi, așa că își reluau fuga mârâind, cu colții rânjiți, tocmai în momentul când Tib era convins că vor sări la gâtul lui Mucava.

În sfârșit, vraciul s-a obosit de goana lui zadarnică. Scrâșnind o dată tot atât de bestial ca și fiarele, s-a întors spre Tib.

— Mă duc să încasez cele zece capre grase, două rogojini și două bucăți de sârmă de aramă, ce mi le va plăti mama ta pentru vraja ce o voi face să te aduc înapoi la ea, a zis el. Tu ai să stai aici, iar acolo am să las hienele. De cauți să scapi, au să te mănânce.

Vraciul a aruncat bățul apoi și-a chemat fiarele. Au venit amândouă, mârâind supuse, cu capul în jos și cu coada între picioare. Mucava le-a condus până lângă pavajul îngust, unde l-a împins înăuntru. Apoi a închis intrarea cu porțița de nuiiele și a ieșit din cameră.

— Asta, zise el, arătând șubreda despărțitură de nuiiele, le va opri până mă întorc eu. Iar, dacă nu primesc cele zece capre grase cu restul lucrurilor, vor avea și ele câteva oase de-ale tale, după ce mă voi sătura eu.

Zicând acestea a plecat lăsându-l pe băiat să se gândească la înțelesul prea sugestivelor lui cuvinte. După ce a plecat vraciul, Tib s-a aruncat pe pământul gol, izbucnind în suspine de copil îngrozit și singur. Știa că mama sa nu avea de unde să dea zece capre grase, așa că Mucava întorcându-se în peșteră, îl va ucide și-l va mânca. Cât timp a stat întins pe jos, nu avea cum să știe, dar l-a trezit din starea lui mârâitul hienelor. S-au întors prin trecătoare și acum se holbau la el dincolo de porțiță. Putea să le vadă bine ochii galbeni scânteind prin întuneric. Uite-le, se

ridicau în două labe și rodeau bariera!

Tib s-a înfiorat și s-a retras tocmai în partea opusă a încăperii. A văzut portița de nuielă clătinându-se și îndoindu-se la atacul fiarelor. Se aștepta din moment în moment să cadă gardul și să fie atacat de hiene. Orele îngrozitoare treceau încet și cu greu. A sosit și noaptea iar Tib a dormit o bucată de vreme, însă fiarele flămânde păreau lipsite de somn. Nu făceau altceva decât să stea dincolo de portiță, mârâind și lătrând neconținut.

Pe deschizătura îngustă a tavanului stâncos de deasupra lui Tib, se puteau zări câteva stele, iar după un timp a trecut și luna pe deasupra. În sfârșit, a venit și dimineața. Tib era foarte flămând și i s-au uscat buzele de sete, deoarece nu a pus nimic în gură, din dimineața trecută, decât puțină apă, din care vrăciul l-a lăsat să bea în timpul drumului. Cu toate acestea, atât foamea, cât și setea au fost ignorate în comparație cu grozăvia situației.

Numai după ce s-a luminat de ziuă, băiatul a descoperit o a doua deschizătură în zidurile acelei încăperi subterane, aproape opusă aceleia la care stăteau hienele, uitându-se flămânde la el. Nu era decât o crăpătură îngustă în peretele de stâncă. Se putea să nu aibă decât câțiva metri lungime, dar aceasta putea să-l ducă spre libertate! Tib s-a apropiat de ea și s-a uitat înăuntru. Nu a putut vedea nimic. A întins brațul în întuneric, dar mai departe nu a îndrăznit să se aventureze. Mucava nu ar fi lăsat niciodată deschisă vreo cale de scăpare, s-a gândit Tib. Prin urmare, trecătoarea aceasta ori nu ducea nicăieri, ori ducea la vreo primejdie și mai mare.

La spaima băiatului de primejdii ce îl amenințau – cele două hiene ale lui Mucava – superstiția mai adăugă alte nenumărate și tot atât de oribile chiar rostite. Pentru negrii, prin penumbra junglei și ororile negre ale nopții de junglă, zboară forme ciudate și fantastice, populând pădurile, deja ticsite de figuri amenințătoare: lei, pantere, șerpi, hiene și nenumărate insecte veninoase ca și cum bestiile nu ar fi fost de ajuns să bage

groaza în inimile sărmanelor ființe atât de simple pe care soarta le-a aruncat în cel mai îngrozitor loc de pe suprafața pământului..

De aceea micul Tib se temea nu numai de primejdii reale, dar și de cele închipuite. Îi era frică să încerce un drum prin care ar fi putut scăpa de teamă ca Mucava să nu ar fi lăsat acolo cumva de pază vreun demon îngrozitor din junglă. Totuși primejdiile reale le-au gonit pe cele imaginare din mintea băiatului, pentru că, odată cu sosirea zilei, hienele aproape moarte de foame și-au reînnoit forța în scopul de a rupe bariera, care le împiedica să ajungă la prada lor. Ridicându-se pe picioarele din spate, mușcau din ușa și se izbeau de ea. Tib le-a văzut cu priviri aproape încremenite, cum se clatină și se îndoaie înăuntru, de mijloc. Știa bine că ea nu va rezista prea multă vreme atacurilor acestor fiare puternice și hotărâte.

Iată, un colț a și ieșit de după unghiul de piatră de la intrare în care se sprijinea portița. O labă păroasă pătrunse în cameră. Tib tremura ca în friguri, știind acum, că sfârșitul îi este aproape. S-a retras lipit cu spatele de peretele opus, cât a putut să ajungă mai departe de fiare. A văzut corpul uneia pătrunzând dincolo de portiță, cu botul rânjit și fălcile deschise spre el. Încă o clipă două și șubreda portiță va cădea, iar cele două fiare vor sări asupra lui, sfâșiindu-i carnea, rozând până și oasele și bătându-se între ele care să-i mănânce măruntaiele.

Mucava a dat peste Mome dincolo de bariera din satul lui Mong, lângă palisadă. La vederea lui, negresa s-a retras cu scârbă, apoi s-a repezit la el să-l înșface în gheare, dar Mucava amenințând-o cu sulița, a ținut-o la distanță.

— Unde-mi este copilașul? strigă ea. Unde e micul meu Tib?

Mucava a deschis ochii mari, simulând mirare.

— Copilașul tău? exclamă el. De unde vrei să știu eu unde se află? Eu atâta știu că ți l-am scăpat de demonul alb din junglă și că încă nu mi-am primit plata. Am venit să-mi dai caprele, rogojina și o bucată de sârmă de aramă cât brațul unui om înalt,

de la umăr până la vârful degetelor.

— Stârv pentru hiene! strigă Mome. Copilul meu a fost furat din nou, iar tu, rămășiță puturoasă de om, tu ești acela care l-ai luat. Dă-mi-l înapoi ori îți scot ochii și-ți dau inima la porcii sălbatici să o mănânce!

Mucava ridică pur și simplu din umeri.

— Ce pot ști eu de copilul tău? întrebă el.

Apoi după o pauză scurtă:

— Nu l-am luat eu. Dacă-i furat din nou. Mucava nu a avut nici un amestec. Tot Mucava l-a luat și înainte? Ți l-a furat demonul alb din junglă și dacă l-a furat o dată, l-a mai furat și a doua oară. Pe mine nu mă privește nimic. Eu ți l-am înapoiat o dată și acum vin după plată. Dar, dacă este dus din nou și vrei să îl recapeți, Mucava poate face o vrajă care să îl aducă înapoi... pentru zece capre grase, două rogojini noi și două fire de aramă. Învoiește-te și Mucava te iartă de plata cealaltă pentru prima vrajă.

— Zece capre grase! țipă Mome. Nu aș putea să-ți dau în zece ani atâtea capre. De ce să iei neapărat zece capre grase?

— Acesta este prețul, repetă Mucava. Zece capre grase, două rogojini noi și două bucăți de...

Mome îl opri cu un gest de nerăbdare.

— Stai! îi strigă ea. Nu am capre. Îți strici gura degeaba. Așteaptă puțin aici să-l chem pe bărbatul meu. Adevărat că nu are decât trei capre, totuși s-ar putea face ceva. Așteaptă!

Mucava s-a așezat la umbra unui copac. Acum era mulțumit, știind că va avea ori plată, ori răzbunare. Nu se temea de nici un rău din partea acestui trib, cu toate că era convins că îl urau tot atât pe cât se temeau de el. Era de ajuns lepra lui ca să-i oprească să se atingă de el, iar pe de altă parte reputația lui de vraci, îl făcea de două ori imun atacurilor lor. Acum plănuia cum să-i silească să mâne ei singuri turma de zece capre grase până la intrarea în peștera sa. Întoarcerea lui Mome i-a întrerupt gândurile. Odată cu Mome, au venit și trei războinici: Mong,

șeful, Rabi Keg, vraciul satului și Ibet, tatăl lui Tib. Nu erau oameni frumoși nici în împrejurări obișnuite, dar acum, cu fețele schimonosite de supărare, ar fi inspirat groază oricui. Însă, dacă Mucava s-a speriat cumva și-a ascuns bine frica.

El i-a întâmpinat pe toți cu o privire insolentă, în intenția de a le impune. Ei s-au așezat jos în semicerc, la o distanță mică de bătrânul vraci.

— Unde-i fiul lui Ibet? întrebă Mong.

— De unde să știu eu? a răspuns Mucava. Sigur că l-a luat din nou demonul cel alb. Dacă mă plătiți vă voi face o vrajă bună și vom ști unde este fiul lui Ibet și-l veți putea aduce înapoi. Tot vrăjile mele l-au adus și rândul trecut înapoi, dar nu am fost plătit încă.

— Am propriul vraci pentru întocmirea vrăjilor, a răspuns Mong cu demnitate.

Mucava se rânji fioros și se ridică în picioare.

— Foarte bine, zise el. Să-și facă vraja și să vedem dacă îl aduce înapoi pe fiul lui Ibet.

A făcut câțiva pași, îndepărtându-se de ei, apoi s-a întors mânios înapoi.

— Vraja lui nu va aduce copilul înapoi... asta o știu eu bine și mai știu că, atunci când îl veți găsi, va fi prea târziu pentru orice vrajă, pentru că va fi mort. Uite, acum am aflat aceasta. Stafia surorii tatălui meu s-a apropiat de mine și mi-a spus.

Acum Mong și Rabi Keg nu prea puneau temei pe vrăjile lor, iar în privința vrăjilor altuia, chiar erau cam sceptici. Totuși, se putea să fie „ceva” și adevărat, mai ales că nu era vraja lor. Nu se știa, oare, în toată lumea că Mucava vorbește cu demonii și că doi din ei trăiau cu el în peșteră, sub formă de hiene? Nu trebuiau să accepte imediat propunerea lui. Mai trebuia luat în seamă și prețul, iar Mong nu prea avea de gând să se despartă atât de ușor de zece capre în schimbul unui singur băiețaș care putea să moară de pojar, cu mult mai repede de a ajunge în vârstă.

— Așteaptă, zise Mong. Arată-ne mai întâi ceva din magia ta, să vedem dacă sunt bune vrăjile. După aceea vom discuta și plata. Va face și Rabi Keg puțină magie. Vom vedea atunci care face mai bine. Șezi jos, Mucava.

— Vraja mea costă zece capre..., capre grase, două rogojini noi și două fire de aramă cât brațul unui războinic, de la umăr până la vârful degetelor. Plata înainte și caprele duse până la peșteră. Atunci vă fac o vrajă tare și se va întoarce la mama sa a doua zi. Nu se poate mai repede, pentru că asemenea vrăji iau vreme mai multă.

— Fă-ne acum o vrajă, zise Mong. Să vedem ce știi să faci.

— Aduceți-mi foc, răspunse Mucava și am să vă fac magie.

Mome a fost trimisă după foc și în timp ce ea era dusă, Mong se tocmi cu Mucava asupra prețului vrăjii. Zece capre, argumenta Mong, este un preț prea mare, chiar pentru un războinic, darmite pentru un copil. I-a mai atras atenția lui Mucava că el, Mong, e sărac și poporul său foarte sărac și că zece capre sunt cu opt mai mult decât se cuvenea, fără a mai socoti rogojinile și sârmele de aramă.

Mucava însă, a rămas neclintit. Susținea că vrăjile lui sunt foarte costisitoare și că cel puțin cinci capre trebuie să le dea zeului care îl ajută la vrajă. Erau în pline negocieri când s-a întors Mome cu jăratecul. Mucava a răsturnat câțiva cărbuni aprinși pe pământ în fața lui, apoi a presărat pe deasupra, cât intra între două burice de degete, niște praf pe care l-a scos dintr-o pungă de la brâu. Un noruleț de fum alb s-a înălțat după un mic „Puff!” A închis ochii și se legăna înainte și înapoi. Apoi a făcut câteva figuri cu mâna prin aer și s-a prefăcut că leșină. Mong și ceilalți erau foarte impresionați.

Rabi Keg a devenit nervos. Vedea cu ochii că i se ducea reputația. În vasul în care Mome a adus jăratecul au mai rămas câțiva tăciuni. A aruncat imediat deasupra o mână de frunze uscate într-un moment când nimeni nu se uită la el, după care a scos un țipăt puternic, atrăgând atenția celor prezenți, asupra

lui.

S-a întâmplat că și pe Mucava îl trezi în mod miraculos din leșin, dar când bătrânul vraci a văzut care era cauza tulburării, a recăzut în nesimțire, mai înainte ca cineva să-i fi observat greșeala. Rabi Keg, văzând că se bucură de atenția lui Mong, a lui Ibet și a Momei, a început să sufle în vasul de pământ, iar rezultatul a fost că frunzele au început să ia foc și să iasă un fum gros pe gura ulciorului. Rabi Keg avea grijă să îl țină în așa fel, încât nimeni să nu vadă frunzele uscate.

Ochii tuturor s-au deschis larg, la o demonstrație atât de adevărată a puterilor vraciului satului. Acesta, încântat de reușită și-a dat drumul. A început să strige, să sară în sus și în jos, în strâmbături oribile. După aceea și-a lipit fața de gura vasului, având aparența că comunică cu spiritele dinăuntru. Tocmai când era ocupat în felul acesta și-a venit și Mucava în fire, nemaiputând să reziste curiozității de care era cuprins. Nimeni însă nu-i dădea nici cea mai mică atenție. Clipi de câteva ori mânios din singurul său ochi pe care îl avea apoi a scos un răcnet îngrozitor.

Cum s-a asigurat că Mong și-a întors privirea spre el, s-a înțepenit deodată și a făcut câteva mișcări, ca apucat de spasmuri, cu mâinile și cu picioarele.

— Îl văd, strigă el, îl văd! Este departe. Nu l-a luat demonul alb. Este singur și în mare primejdie. Dar, adăugă el repede, dacă mi se plătesc cele zece capre grase și celelalte lucruri, tot mai este timp să-l scăpăm.

Rabi Keg s-a oprit să asculte. Mong se uită la el nedumerit. Nu știa ale cui vrăji sunt mai bune.

— Ție ce îți spune magia? îl întrebă el pe Rabi Keg.

— Și eu îl văd, țipă Rabi Keg. Dar nu este acolo unde spune Mucava că ar fi. Este mort în fundul râului.

La auzul acestora, pe Mome o cuprinsese disperarea și începu să plângă.

Tarzan s-a ținut de urma bătrânului, a celor două hiene și de a

micului negru până la gura peșterii din trecătoarea stâncoasă dintre cele două dealuri. Acolo s-a oprit un moment înaintea barierei de nuiete făcute de Mucava, ascultând la mârâiturile și scrâșnetele ce se auzeau slab din adâncul cavernei. După puțin însă, amestecat cu țipetele fiarelor, a ajuns la urechile agere ale lui Tarzan și geamătul de agonie al unui copil. Nu a mai stat atunci pe gânduri. Cu o singură smucitură a împins ușa cât colo și a intrat în întunericul cavernei. Strâmt și întunecos era coridorul, dar s-a servit prea mult de ochii săi, obișnuiți cu întunericul cumplit al nopților din junglă. Mergea repede și cu mare atenție; era întuneric și nu cunoștea locul în care se afla. Însă cu cât înainta, cu atât auzea mai tare mârâiturile celor două hiene, amestecate cu răcâiturile și zgârieturile ghearelor lor pe lemn.

Gemetele copilului au crescut în volum și Tarzan a recunoscut în ele vocea micuțului „balu” al său. Nu era nici o grabă isterică în înaintarea lui. Era prea obișnuit cu moartea din junglă, ca să se emoționeze în fața morții unui cunoscut, dar pofta de luptă îl silea să meargă mai repede. Nu era decât o fiară sălbatică, iar inima lui de fiară, bătea puternic, anticipând conflictul.

În încăperea stâncoasă din centrul dealului, micul Tib s-a ghemuit lângă zid, cât a putut mai departe de fiarele înnebunite de foame. A văzut garduțul de nuiete slăbind sub atacurile lor disperate. Știa că în câteva minute viața i se va stinge, într-o moarte oribilă sfâșiat de colții galbeni ale acestor animale dezgustătoare. La impulsurile puternice ale celor două corpuri grele, porțița s-a îndoit înăuntru, până când s-a rupt trosnind, dând drumul ambelor carnivore asupra băiatului. Tib aruncă spre ele o ultimă privire de spaimă, apoi a închis ochii, îngropându-și fața în mâini și plângând de ți se rupea inima.

În primul moment, hienele s-au oprit, ținute în loc de prudență și lașitate. După ce au stat puțin astfel, privindu-și prada, au început să înainteze pe furiș spre băiat, pitindu-se pe brânci. În poziția aceasta a dat Tarzan peste ele când a pătruns în cameră

rapid și fără zgomot... ca urechile agere ale fiarelor să nu fi înregistrat sosirea lui. S-au întors de la Tib și cu mârâituri furioase, au sărit asupra lui Tarzan, care mergea spre ele zâmbind.

Repezindu-se la fiară, a apucat-o de ceafă tocmai când voia să scape trecând pe lângă el și a aruncat-o dincolo de cavernă, lângă tovarășa ei. Apoi, Tarzan l-a ridicat pe Tib de jos, iar când copilul a simțit mâini omenești pe el, în loc de labele și colții hienelor, a deschis ochii și s-a uitat în sus, surprins și neîncrezător. Când a constatat că lângă el este Tarzan, din pieptul lui de copil a ieșit un suspin de ușurare și s-a agățat cu mâinile de salvatorul său, ca și cum demonul cel alb nu ar fi fost cea mai temută creatură din junglă.

Când Tarzan a ajuns la ieșirea din peșteră, hienele nu se mai vedeau nicăieri. Și atunci, după ce l-a lăsat pe Tib să bea apă de la un izvor din apropiere, până se sătură, l-a luat pe umeri și a pornit cu el prin junglă, în trap, hotărât să o liniștească pe Mome cât mai repede, deoarece a ghicit că lipsa mititelului ei era cauza atâtor bocete ale negresei.

— E mort în fundul râului! Ha! Ha! îl batjocori Mucava pe vraciul satului. Ce știe omul acesta despre secretele magiei? Și mai întâi, cine este el care să îndrăznească a spune că vrăjile lui Mucava nu sunt bune? Mucava îl vede pe fiul Momei. Este departe, singur, în mare primejdie. Grăbiți-vă cu cele zece capre grase, căci altfel...

Dar nu a mers mai departe. A venit o întrerupere de sus, chiar din crengile copacului sub care stăteau s-a auzit un zgomot, iar când cei cinci negri s-au uitat în sus, aproape că au leșinat de spaimă văzându-l pe marele zeu alb uitându-se în jos la ei. Mai înainte de a avea timp să fugă, au mai văzut și altă față, aceea a micului Tib, vesel și fericit.

Tarzan a sărit fără frică în mijlocul lor, cu băiatul în spinare, depunându-l la picioarele mamei sale. Mome, Ibet, Rabi Keg și Mong s-au îngrămădit toți în jurul băiatului, încercând să-i pună

cu toții întrebări, deodată. Apoi, deodată, Mome s-a repezit cu ferocitate să-l sfâșie pe Mucava, deoarece băiatul i-a spus tot ce a suferit din partea crudului bătrân. Mucava însă, nu mai era acolo. Nu i-a trebuit să mai recurgă la vrăjitorie, ca să se încredințeze că pe aproape de Mome, nu era tocmai sănătos să mai stea, după ce Tib și-ar fi spus povestea. Așa că alerga acum prin junglă, pe cât de iute îl duceau picioarele sale bătrâne, îndreptându-se spre îndepărtata lui vizuină unde știa că negrii nu vor îndrăzni să-l urmărească.

Tarzan a dispărut și el, după cum avea obiceiul să facă, spre completa mistificare a negrilor. Privirile Momei au alunecat apoi spre Rabi Keg. Vrăciul satului a văzut în ochii negresei ceva care nu anunța nimic bun și s-a dat înapoi.

— Așa, hai? Tib al meu e mort în fundul râului? A început să strige negresa. E departe, singur și mare primejdie, nu-i așa? Vrajă! Ptiu!

Disprețul pe care Mome îl îngrămădi în acest singur cuvânt ar fi făcut onoare și celui mai mare actor mondial.

— Vrajă, da, vrajă! țipă ea. Stai să-ți arăt eu o vrajă de-a mea!

Și, zicând acestea, a pus mâna pe un băț și a început să-l croiască pe Rabi Keg pe spate și în cap. Bietul vraci a încercat să fugă scoțând țipete de durere. Mome îl urmări lovindu-l din când în când, până la porțile satului, apoi pe toată lungimea potecii, până când negrul s-a ascuns în coliba sa..., spre marele haz al războinicilor, al femeilor și copiilor. Așa s-a întâmplat că Tarzan a mai câștigat doi dușmani.

Cele mai grozave planuri de răzbunare ale lor se prăbușeau în fața fricii și a smereniei ce o simțeau, numai gândindu-se la acest alb puternic și misterios. Tânărul lord Greystoke nu știa că ei plănuiesc împotriva lui, dar, chiar dacă ar fi știut, nu s-ar fi sinchisit. Dormi bine în noaptea aceea, după cum a mai dormit și în alte nopți și cu toate că nu avea nici un acoperiș deasupra și nici uși a dormit cu mult mai bine decât nobila sa rudă din Anglia, care a mâncat în seara aceea cam mult „homar” și a

băut la cină puțin vin tare.

CAPITOLUL VII - Moartea lui Mucava.

Pe când nu era decât un flăcău, Tarzan a învățat, printre alte lucruri, să împletească funii din iarba fibroasă de prin pădure și junglă.

Erau tari și rezistente funiile împletite de Tarzan, micul Tarmangani. Chiar tatăl său vitreg, Tub, ar fi putut să jure, ba ar fi putut spune și multe altele; ar fi fost destul să încerci să-l mituiești cu o mână plină de amide grase și și-ar fi dezlegat limba îndeajuns să povestească câteva istorioare despre multele necazuri pe care Tarzan i le-a făcut cu funia lui. E drept însă, că în momentele acelea îl apuca o furie atât de mare – numai gândindu-se mai mult la funie sau la Tarzan – că nu ar fi fost tocmai bine să se afle cineva prin apropierea lui, ca să-l audă ce avea de spus.

Lațul, ca un șarpe al arcanului, a căzut de atâtea ori pe neașteptate peste capul lui Tub, făcându-l să se poticnească dureros, fără să se mai poată ridica, tocmai atunci când se aștepta mai puțin, că nu-i de mirare că în inima lui sălbatică nu mai era loc de iubire pentru fiul său vitreg cu pielea albă și netedă, sau simpatie pentru născocirile nesfârșite ale acestuia.

Se mai întâmpla ca Tub, să spânzure neputincios în aer, lațul arcanul strângându-i-se de gât și moartea privindu-l în față, în timp ce micul Tarzan juca de bucurie pe vreo creangă din apropiere, ațâțându-l cu diverse expresii și strâmbându-se la el.

A mai fost și altă împrejurare când funia a jucat un rol din cele mai însemnate: singura împrejurare, de altfel, despre care Tub își amintea cu plăcere. Tarzan, tot atât de activ la creier ca și la corp. Inventa întruna diferite jocuri, deoarece în copilăria lui a învățat foarte multe prin intermediul jocurilor. În acea zi a mai învățat ceva, iar faptul că nu și-a pierdut viața pe când a învățat

era o mare surpriză pentru el, iar pentru Tub un izvor de plăcere și de amintiri dulci.

Băiatul, aruncând cu arcanul după un tovarăș de joc care se găsea într-un copac, nu a nimerit, dar lațul s-a prins de o creangă mare și încercând să o recupereze, s-a strâns și mai tare. Atunci a început să se urce pe ea, ca să o poată dezlega de creangă. Pe când era la jumătatea drumului, un pui de maimuță mai jucăuș ca ceilalți, a apucat capătul de funie ce atârna și a fugit cu el până unde a putut să ajungă lungimea acestuia. Tarzan i-a strigat să se oprească și maimuțoiul dând drumul funiei puțin o smuci repede spre el, îndărătnic, nevoind să asculte de ceea ce îi spunea Tarzan.

Aceasta a generat o mișcare de balans a corpului care i-a distrat atât pe maimuță, cât și pe băiat. Atunci Tarzan a insistat ca maimuța să continue mișcarea, legănându-l în toate părțile. Distanța, nefiind prea mare, deoarece creanga nu era prea sus de la pământ, nu putea să dea băiatului fiorii necesari care fac parte din petrecerile noastre din copilărie.

S-a urcat deci, pe creanga unde s-a încurcat lațul, l-a desfăcut și a trecut pe o creangă mare și groasă, mult mai departe de pământ decât prima. Acolo a legat bine lațul, apoi luând în mână celălalt capăt al funiei, a coborât în aer printre crengi, atât cât i-a permis lungimea funiei de jos, apoi a început să se legene, sucindu-și și răsucindu-și corpul ca un pendul, la vreo zece metri deasupra ierbii din poiană.

Ah, ce plăcut era! Un joc neînchipuit de frumos. Tarzan era ca fermecat. A mai descoperit că, după câteva minute, torsionându-și corpul la timpul potrivit și așa cum trebuia, putea să micșoreze sau să accelereze oscilația după dorință. Deci, nefiind decât un băiat fără griji, a preferat, firește, să mărească oscilația. După puțin se legăna puternic înainte și înapoi, pe când în poiană, maimuțele din tribul lui Ciuk se uitau la el aproape uimite.

Dacă legănându-se de capul funiei, ar fi fost oricare alt copil

normal în locul lui Tarzan, nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu el, deoarece nici un alt copil nu s-ar fi legănat atâta timp, cât să înlesnească acea întâmplare.

Tarzan se simțea aproape tot atât de bine legănându-se atârnat de mâini, ca și cum ar fi stat în picioare pe teren solid. În tot cazul, el nu s-a simțit obosit decât mult mai târziu, când altui copil i-ar fi amortit mâinile de tot, de încordare fizică. Aceasta a fost spre nenorocirea lui Tarzan.

Tub îl privea împreună cu ceilalți membrii ai tribului. Dintre toate ființele din junglă nu era niciuna pe care Tub să o fi urât din toată inima, așa cum ura această caricatură de maimuță: o ființă fără păr, cu pielea albă, netedă, ființă hidoasă sub toate aparențele.

Dacă nu ar fi fost agerimea lui Tarzan și paza neîncetată a dragostei materne a sălbaticiei Kala, Tub s-ar fi scăpat de multă vreme de această pată pe blazonul familiei sale. A trecut atâta timp de când Tarzan a devenit membru al tribului, că Tub a uitat împrejurările intrării orfanului din junglă în familia sa, iar acum Tub îl credea pe Tarzan fiul său, ceea ce îi amplifică ciuda.

Tarzan se legăna cât putea mai tare, până când tocmai când a ajuns pe punctul cel mai înalt al arcului descris de funie, acesta rozându-se repede de scoarța aspră a copacului, s-a rupt pe neașteptate. Toate maimuțele care îl priveau, l-au văzut pe Tarzan zburând înainte și în sus, apoi în jos, ca o bucată de plumb. Tub a sărit în aer, emițând ceea ce, la o ființă omenească ar fi fost o exclamație de deliciu. Acum se va sfârși cu Tarzan și cu mai multe din necazurile lui Tub.

De acum încolo putea să-și trăiască restul vieții în liniște și siguranță.

Tarzan a căzut de la o înălțime de vreo cincisprezece metri, întins pe spate, într-un tufiș. Kala a ajuns prima lângă el...; ferocea, urâta și iubitoarea Kala. A mai văzut ea o dată, cu mulți ani înainte, stingându-se viața micului ei „balu” tocmai printr-o astfel de cădere.

Era oare dat să-l piardă și pe acesta tot așa? L-a găsit pe Tarzan zăcând nemișcat și înfundat adânc în tufiș. I-a trebuit bieteii femele câteva minute până să-l poată descurca și scoate de acolo, dar băiatul nu a murit din cauza căzăturii. Nu a fost nici chiar grav rănit.

Crengile de mai sus ale tufișului au atenuat forța căderii, dar la ceafa avea o tăietură care arăta că s-a izbit de tulpina groasă a răchitei, explicând, în felul acesta și pierderea cunoștinței. După un sfert de oră, însă era tot atât de activ ca și înainte. Tub era furios și în furia lui, a vrut să-l muște pe un tovarăș, fără să se uite mai întâi cine era, așa că mănca o bătaie zdravănă pentru că a ales să-și răcorească necazul tocmai pe un maimuțoi tânăr, în plina vigoare a vârstei.

Tarzan a învățat ceva nou și anume că frecarea continuă poate roade firele funiei sale. Totuși, au trecut mulți ani până să aibă prilejul să se folosească de această experiență la altceva decât ca pe un avertisment în jocul cu funia. A sosit însă și ziua când același fapt, care aproape că l-a ucis să devină mijlocul de salvare a vieții sale.

Nu mai era copil, ci flăcău în toată puterea cuvântului. Acum nu mai era nimeni care să vegheze cu grijă asupra lui, dar nici nu avea nevoie de așa ceva. Kala a murit ca și Tub. Odată însă, cu moartea Kalei a pierdut-o pe singura ființă de care a fost iubit cu adevărat până atunci, pe câtă vreme moartea lui Tub a lăsat în urmă destui maimuțoi care să îl urască.

Tarzan nu era mai crud sau mai sălbatic decât inamicii săi, deși putea fi tot atât de crud și de sălbatic după cum erau și fiarele care îl însoțeau, însă, adeseori putea fi și duios, ceea ce ei nu erau niciodată. Nu, nu acesta era motivul care l-a făcut să piardă iubirea mai multor maimuțoi din trib ci faptul că poseda și practica o caracteristică pe care ei nu numai că nu o înțelegeau, dar nici nu ar fi putut să o înțeleagă, chiar dacă ar fi vrut... era latura de umor inerentă ființei omenești.

Posibil, însă ca la Tarzan să fi fost puțin mai dezvoltată

manifestându-se prin glume dureroase și brutale asupra prietenilor săi și hărțuieli ale inamicilor. Însă dușmănia lui Mucava nu o datora nici unuia din aceste motive. Mucava, vraciul, vrăjitorul, locuia într-o peșteră între două dealuri, departe de satul șefului Mong. Vraciul era gelos pe Tarzan și nefiind om care să uite ușor, era cât pe-acți să fie cauza pieirii lui.

Au trecut luni întregi de zile de când Mucava trăia numai cu ură iar răzbunarea i se părea atât de departe, încât nu avea să se mai întâmple niciodată, Tarzan trăind prin alte părți ale junglei, despărțite de mulți kilometri de viziunea lui Mucava. Numai o dată a avut prilejul să-l vadă pe demonul alb, cum îi ziceau adesea flăcăului negrii și tocmai atunci, Tarzan l-a frustrat de o plată grasă, făcându-l și mincinos, ba chiar arătând că vrăjitoriile lui nu au nici o valoare.

Aceste lucruri nu le putea uita Mucava, cu toate că i se părea că nu va mai avea niciodată ocazia să se răzbune. Și totuși, prilejul acesta s-a ivit într-o bună zi, pe neașteptate.

Tarzan era la vânătoare, departe, spre nord. S-a depărtat de trib după cum făcea din ce în ce mai des, pe măsură ce se apropia de maturitate, ca să vâneze singur câteva zile.

În copilărie s-a distrat foarte mult alergând și jucându-se cu puii de maimuță, dar acești amici de joacă s-au transformat acum în niște brute posomorâte, nervoase, bănuitoare și arțăgoase peste măsură.

În timp ce vâna, cerul începea să se înnoreze. Norii rupți în bucăți și mânați de un vânt puternic, treceau repede pe deasupra vârfurilor copacilor, amintindu-i lui Tarzan de antilopele speriate de atacul unui leu flămând. Dar, cu toate că norii alergau atât de repede pe bolta cerească, pădurea era nemișcată nici o frunză nu tremura, iar liniștea apăsa ca o greutate insuportabilă. Până și insectele păreau că au amortit în așteptarea îngrijorătoare a unui eveniment îngrozitor, iar ființele mai mari din junglă nu scoteau nici un sunet.

Tot așa trebuie să fi fost și jungla la început, în era neînchipuit de îndepărtată, mai înainte ca Dumnezeu să fi populat lumea cu vietăți, iar pe deasupra mai domnea și o lumină palidă, gălbuie, prin care se strecurau norii, alergând odată cu vântul care îi împingea din urmă.

Tarzan a văzut aceste stări atmosferice de mai multe ori, dar niciodată nu a putut să se scuture de un sentiment ciudat care îl cuprindea de fiecare dată în asemenea împrejurări. Nu cunoștea ce este frica, dar față de manifestarea elementelor cu puteri nemăsurate și nemiloase ale Naturii, se simțea foarte mic și singur. Din depărtare se auzea un geamăt surd.

— Leii își caută prada, murmură el, uitându-se sus, la norii veșnic în mișcare.

Geamătul crescuse în volum și în forță aproape un adevărat muget de data aceasta.

— Iată-i că vin, a zis Tarzan, căutând un adăpost sub frunzișul des al unui copac.

Deodată copacii și-au încovoiat simultan vârfurile ca și cum Dumnezeu ar fi întins o mână din ceruri, apăsându-și palma în jos asupra lumii.

— Iată-i că trec! Trec leii! își șopti Tarzan.

După aceea s-au pornit flăcările vii ale fulgerelor, urmate de tunete asurzitoare.

— Au sărit leii, strigă Tarzan și acum răcnesc pe cadavrele victimelor lor!

Copacii se clătinau acum sălbatic în toate direcțiile, în timp ce un vânt îndrăcit bătea fără milă prin pădure. În mijlocul acestuia a sosit și ploaia... nu așa cum vine peste noi în ținuturile nordice, ci subit, un potop înăbușitor, orbitor.

— Sângele celor uciși, interpretă Tarzan fenomenul, lipindu-se și mai tare de trunchiul copacului sub care se adăpostea.

Nu era însă departe de marginea pădurii și cu puțin înainte de a începe vijelia a văzut în apropiere două dealuri, dar acum nu mai putea vedea nimic.

Se distra privind cum cade ploaia, căutând cu ochii cele două dealuri. Își închipuia că ploaia va înceta curând, că soarele va ieși din nou și că totul va fi cum a fost mai înainte, în afară de câteva crengi căzute ici-colea, sau că vreunul din bătrânii copaci din junglă, putred, să se fi prăbușit, îngrășând pământul din care s-a hrănit de secole întregi.

Peste tot în jurul lui, văzduhul era plin de crengi și frunze care cădeau la pământ, smulse din rădăcină de furia vântului și de greutatea apei care le izbea.

Un copac s-a clătinat și a căzut la câțiva metri de el, dar el era ferit de toate aceste primejdii de crengile întinse ale unui copac tânăr și solid sub care l-a îndreptat instinctul fiarei din junglă. Aici nu era decât într-o singură primejdie și aceasta foarte îndepărtată. S-a nimerit să fie, pentru că stejarul care l-a ocrotit a fost trăsmit pe neașteptate, iar când a apărut soarele din nou, Tarzan zăcea întins cu fața în jos, printre sfărâmurile uriașului care l-ar fi ocrotit.

Mucava a ieșit la intrarea peșterii sale, după ce au trecut furtuna și ploaia și a privit scena din fața lui. Putea să vadă bine cu singurul său ochi teafăr..., însă chiar dacă ar fi avut mai mulți ochi, tot nu ar fi putut considera că aspectul junglei este frumos. Față de asemenea amănunte, din punctul de vedere al firii sale, creierul său nu ar fi reacționat. Chiar dacă ar mai fi posedat nasul, pe care de mulți ani nu îl mai avea, tot nu ar fi simțit plăcere în aerul de curând spălat.

De fiecare parte a leprosului se afla câte unul din tovarășii lui nedespărțiți: cele două hiene care miroseau cu botul în sus prin aer. Una a scos un mârâit surd, apoi, cu capul în jos, a pornit repede spre junglă, urmată imediat și de cealaltă. Mucava, curios de atitudinea fiarelor, a pornit după ele, ținând în mână noduroasa lui bâtă.

Hienele s-au oprit la câțiva metri de trupul lui Tarzan întins pe jos, mirosind și mârâind. Apoi a sosit și Mucava, neputând să creadă ceea ce vedea cu proprii săi ochi.

Când s-a dezmeticit și a văzut că era, într-adevăr, demonul, furia sa nu a mai cunoscut margini, în convingerea că e mort, iar el Mucava, frustrat de răzbunarea la care visa de atâta vreme. Hienele s-au apropiat de Tarzan cu colții rânjiți. Scoțând un țipăt de neînțeles, Mucava s-a năpustit asupra lor izbind cu putere în dreapta și în stânga, în speranța vagă că ar mai fi rămas puțină viață în corpul pe care toate aparențele îl arătau fără viață.

Fiarele, căutând să-l muște și mârâind răgușit de furie, aproape că au sărit să-l sfâșie, dar frica infiltrată în ele de atâta vreme le-a reținut și de data aceasta departe de gâtul în putrefacție al aceluia care le chinuia. S-au retras câțiva metri mai încolo, așezându-se pe șoldurile din spate, cu ochii scăpărând de ură și de foame pe care nu și-au putut-o potoli.

Mucava s-a aplecat și și-a aplecat urechea în dreptul inimii lui Tarzan. Bătea încă. Atunci în slujenia lui s-a ivit, pe cât era posibil aceasta, o urmă de plăcere. Lângă Tarzan se găsea lunga sa funie de iarbă Mucava l-a făcut imediat prizonier, legându-i brațele la spate, apoi l-a ridicat pe umăr, deoarece, deși bătrân și plin de răni, i-a mai rămas destulă putere.

S-a îndreptat spre peșteră, iar hienele au pornit lângă el, urmându-l prin coridorul întunecos. Negrul continua să-și ducă sarcina, clătinându-se sub greutatea ei, spre fundul dealului, trecând prin camere subterane, legate între ele prin coridoare întortocheate, până când, la o cotitură bruscă, a ajuns într-o încăpere rotundă unde pătrundea lumina zilei.

S-a oprit acolo, adânc de tot în malul dealului, în ceea ce părea a fi fost craterul unui vulcan vechi, unul din acelea care nu ajung niciodată la demnitatea de munte și nu sunt decât niște scobituri adânci, încadrate de lavă, mult mai apropiate de suprafața pământului decât un adevărat vulcan.

Cavitatea aceasta era încadrată între pereți drepecți și prăpăstioși. Singura ieșire era trecătoarea prin care a intrat Mucava. Pe fundul stâncos al craterului, au răsărit pe vremuri doi-trei copaci piperniciți, dar, la vreo patruzeci de metri în sus

se puteau vedea marginile dințate ale acestei gropi moarte, reci și infernale.

Mucava l-a proptit pe Tarzan de trunchiul unui copac, legându-l cu propria sa funie de iarbă dar cu toate că i-a lăsat mâinile libere, a făcut nodurile în așa fel că Tarzan nu ar fi putut ajunge până la ele. Hienele se învârteau încoace și încolo, mârâind fioros. Mucava le ura din tot sufletul, dar și ele îl urau pe el. Vraciul știa că ele nu așteaptă decât momentul când el va deveni neputincios, sau până când ura lor va ajunge să depășească teama ce o simțeau față de el.

În adâncul inimii sale se temea și el foarte mult de aceste fiare, așa că avea întotdeauna grijă să fie bine hrănite. Vâna adeseori pentru ele, atunci când căutările lor după hrană nu dădeau rezultate satisfăcătoare. Totuși era foarte crud cu ele, manifestând cruzimea unui creier îngust, bolnav, bestial și primitiv.

După ce l-a legat pe Tarzan s-a dus din nou în coridor, gonind și hienele înaintea lui. Apoi așază transversal cu intrarea, o porțiță de crengi împletite, care închidea intrarea din coridor în crater în timpul nopții, astfel ca Mucava să doarmă liniștit; în acest mod hienele erau izolate ca nu cumva să sară asupra vraciului pe când dormea.

Mucava a ieșit din peșteră a umplut un vas cu apă de la izvorul ce se prelingea dintr-o stâncă din apropiere și s-a întors în crater. Hienele se uitau cu lăcomie printre gratiile porțiței, la Tarzan. Au mai fost ele hrănite în felul acesta și altă dată. Vraciul s-a apropiat cu apă de Tarzan, aruncându-i în față o parte din conținutul vasului. Observă o fluturare a pleoapelor, iar apoi, Tarzan a deschis ochii și s-a uitat în jurul lui.

— Demone! strigă Mucava. Eu sunt cel mai mare vraci.

Vrăjile mele sunt puternice. Ale tale sunt slabe. Dacă nu ar fi așa, ai sta tu oare legat ca un ied, când este pus să atragă lei?

Tarzan nu a înțeles nimic din ce a spus vraciul, așa că nu a răspuns, ci se uita țintă la el cu o privire rece, pătrunzătoare. În

timpul acesta hienele s-au apropiat de Tarzan pe la spate. Le-a auzit mârâitul, dar nici nu a întors capul măcar. Era și el tot o fiară, însă cu creier de om. Fiara din el refuza să arate frica în fața unei morți pe care mintea lui umană o considera inevitabilă.

Mucava, nefiind pregătit să-și predea victima hienelor, s-a repezit cu bâta la ele. A fost o mică învălmășeală în detrimentul fiarelor, după cum se întâmpla de regulă.

Când a văzut scena, Tarzan și-a dat seama de ura ce exista între cele două animale și hidosul simulacru de om care le stăpânea.

După ce hienele au fost stăpânite, Mucava s-a întors pentru a-l batjocori mai departe pe Tarzan, dar, văzând că nu înțelege nimic din ce îi spune, renunță la sportul acesta. S-a retras în coridorul pe care l-a închis cu portița de crengi împletite. Apoi și-a așternut o rogojină alături, dincolo de portiță, ca să poată ședea întins și să privească derularea savuroasei scene.

Hienele se apropiau câte puțin, pe furiș, dând ocol flăcăului. Tarzan întinse o clipă de legăturile sale, dar a înțeles imediat că funia pe care a împletit-o el să-l țină pe Numa, îl putea susține și pe el tot atât de bine.

Nu voia să moară, însă putea să privească și acum moartea în față după cum a făcut-o de atâtea ori, fără să clipească măcar.

În clipa când a întins o funie, a simțit-o frecându-se de scoarța copacului pipernicit pe după care era trecută. Instantaneu, s-au zgrăvit în memoria vizuală a flăcăului amănuntele unei scene din viața sa de copil. S-a văzut cum era cu câțiva ani în urmă suspendat în aer de capătul unei funii. A văzut o mulțime de maimuțoi privindu-l de jos, apoi funia rupându-se și băiatul prăbușindu-se la pământ.

Tarzan a început să zâmbească, dar odată cu aceasta, a început să tragă repede de funie, încoace și încolo, strâns de coaja aspră a copacului. Hienele căpătând curaj, s-au apropiat și mai mult. Acum îl miroseau pe la picioare, dar când el plezni cu

mâinile libere, s-au retras din nou. Tarzan știa că odată ce vor deveni flămânde, îl vor și ataca.

De aceea, rece, metodic și fără grabă și-a frecat funia de scoarța zgrunțuroasă a copacului de care era legat. Mucava a adormit la intrarea în crater, dincolo de ușa de nuiete care îl apăra de hiene.

S-a gândit că va trece un timp până ce hienele vor flămânzi, ca să aibă destul curaj să-l atace pe demonul legat și neputincios din fața lor. Atunci mârâiturile lor și strigătele victimei îl vor deștepta. Între timp nu strica să doarmă, ceea ce a și făcut. Astfel ziua trecea, hienele, nefiind flămânde, iar funia cu care era legat Tarzan era mai tare decât cea din copilărie. Totuși, pe măsură ce foamea pune stăpânire pe fiare, firele funiei se slăbeau.

În timpul acesta. Mucava dormea dus. Era târziu, după-amiază, când una din fiare, iritată de dorința de a se hrăni, s-a repezit mârâind la Tarzan. Zgomotul fiarei l-a deșteptat pe Mucava. Ridicându-se, privea la ceea ce se petrecea în grotă.

A văzut una din hienele flămânde atacându-l pe flăcău și repezindu-se la gâtul lui gol. A mai văzut însă, că prizonierul întinde o mână și prinde fiara, care mârâia groaznic.

A văzut a doua hienă sărind în umărul „demonului”. Apoi, s-au încordat în noduri sub pielea lui..., flăcăul s-a împins înainte cu toată puterea, legăturile s-au rupt și toate trei fiarele s-au rostogolit pe podeaua craterului, mârâind, mușcând și scâncind.

Mucava a sărit în picioare. Era oare cu putință ca „demonul” să iasă biruitor în lupta cu fiarele? Imposibil!

Ființa aceasta era neînarmată și s-au rostogolit pe jos cu două hiene deasupra lui. Mucava nu îl cunoștea pe Tarzan.

Flăcăul și-a încleștat degetele în beregata unei hiene și s-a ridicat într-un genunchi, cu toate că fiara cealaltă se căznea din răspuțeri să-l doboare. Ținând-o pe una din ele în frâu cu o singură mână Tarzan a întins și mâna cealaltă și a tras spre el fiara a doua.

Atunci, Mucava, văzând că lupta se întoarce împotriva forțelor sale, alergă în cavernă cu bâta ridicată; Tarzan l-a văzut venind și ridicându-se în picioare, cu câte o hienă în fiecare mână a aruncat una în capul vraciului, rostogolindu-se amândoi pe pardoseală.

A aruncat și a doua fiară într-un colț al craterului, pe când prima mușca din fața putredă a stăpânului ei. Faptul însă nu era pe placul flăcăului, care izbind fiara cu piciorul, a trimis-o după tovarășa ei. S-a aplecat, l-a prins pe Mucava de umăr și l-a smucit în picioare.

Vraciul, conștient încă, a citit în ochii flăcăului moartea rapidă și teribilă care îl aștepta, așa că s-a întors asupra lui cu dinții și unghiile, ca o fiară încolțită. Flăcăul s-a cutremurat la apropierea acestei figuri de a sa. Hienele, sătule de ce au pățit, au dispărut din coridorul care ducea afară din peșteră.

Tarzan nu a întâmpinat nici o dificultate să-l stăpânească și să-l lege pe Mucava. După aceea, l-a dus până la copacul de care l-a legat pe el, dar a avut grijă ca Mucava să nu mai poată scăpa așa cum a scăpat el..., apoi, l-a părăsit.

Când a trecut prin coridorul întortocheat al acestui apartament subteran, folosit de Mucava, nu a văzut hienele nicăieri, dar nu s-a mirat.

— Se vor întoarce și-a zis.

În crater, între pereții înalți ai acestuia, înghețat de spaimă și tremurând ca de friguri, ședea Mucava legat de copac, gândindu-se la răzbunarea sa!

— Se vor întoarce! a mai strigat Tarzan, referindu-se la hiene. Da, s-au întors la Mucava.

CAPITOLUL VIII - Leul și pielea de leu.

Numa, leul, s-a pitit după un tufiș de măracini, aproape de o cotitură a râului. Aici era un vad mare, iar de o parte și de alta a

apei malurile erau adânc săpate de un drum bătătorit, destul de larg la marginea apei, unde, de nenumărate secole, animalele sălbatice din junglă și din câmpie, veneau să se adape; carnivorele cu îndrăzneală și mândrie, erbivorele timide și ezitând.

Numa, leul. Era flămând..., chiar foarte flămând, așa că aștepta în adâncă tăcere. În drumul său către vad, gemând, mârâind și răcnind destul, dar pe măsură ce se apropia de locul unde l-a pândit pe Bara, cerbul, sau Horta, mistrețul, sau pe oricare altul din animalele cu carnea fragedă și gustoasă care veneau să se adape, devenea tot mai tăcut. Această tăcere posomorâtă și teribilă o dezmințeau numai privirile lui feroce și zvâcniturile nervoase din vârful cozii.

Pacco, zebra a fost prima care a sosit la vad, iar Numa, abia și-a putut reține un răcnet de furie, pentru că dintre toate erbivorele din câmpie, nici unul nu-i atât de sensibil ca Pacco, zebra. În spatele acestui armăsar vărgat, venea o mică herghelie de vreo treizeci-patruzeci din aceste animale mici, atât de asemănătoare calului. Conducătorul lor, apropiindu-se de râu, ciulindu-și urechile și ridicându-și botul, a mirosit adierea ușoară care îi putea da de veste despre apropierea carnivorelor.

Numa, devenind puțin nervos, a făcut o mișcare ușoară, trăgându-și sub el picioarele din spate, pregătindu-se astfel pentru săritura bruscă primul pas al atacului său sălbatic. Ochii îi aruncau scântei, iar mușchii săi enormi tremurau de excitarea momentului. Pacco a făcut câțiva pași mai aproape, s-a oprit, sforăi și o luă la goană. S-a auzit apoi un ropot de copite și întreaga herghelie a dispărut. Numa însă nu s-a mișcat. Știa prea bine că Pacco se va întoarce, cu toate că o va lua la fugă de mai multe ori, până va avea destul curaj ca să-și conducă haremul și vlăstarii săi la adăpat.

Se putea prea bine ca Pacco să se sperie serios. Numa a mai văzut și în alte dăți întâmplându-se aceasta, așa că s-a înțepenit ca un lemn, de teamă ca nu cumva să fie tocmai el acela care i-

ar fi trimis înapoi la câmpie.

Pacco și familia lui s-au întors, s-au întors de mai multe ori la rând la apă și tot de atâtea ori au tras și o goană rapidă înapoi. De fiecare dată, însă veneau tot mai aproape de apă, până când, în cele din urmă, botul moale ca și catifeaua al grăsuțului armăsar se afundă ușor în apa rece și limpede a râului.

Celelalte zebre i-au urmat exemplul și s-au apropiat de apă, pășind cu multă băgare de seamă până alături de conducătorul lor. Numa și-a ales o mânăză grasă la care se uita cu lăcomie, deoarece nimic nu-i place lui Numa mai mult, decât carnea lui Pacco. Probabil că dintre toți carnivorii, zebrele sunt cele mai greu de vânat de carnivori.

Leul s-a ridicat încet, o idee numai, ca să sară, dar în clipa aceea trosni o crenguliță sub apăsarea uneia din enormele labe ale fiarei. Atunci, ca și un proiectil dintr-un turn, leul s-a năpustit asupra mânzei, dar și crenguța care s-a frânt a fost destul să-i sperie fricosul vânat, așa că, în același timp cu atacul lui Numa, vânatul a pornit-o să fugă.

Armăsarul a rămas cel din urmă, iar leul, făcând o săritură disperată, s-a aruncat prin aer ca să îl prindă. Crenguța l-a frustrat pe Numa de prânzul lui, pentru că cu toate ghearele lui puternice au lăsat câteva dungi roșii pe frumoasa blană a zebrei. Numa s-a îndepărtat atunci de râu, intrând în pădure furios, flămând și mai primejdios ca oricând pentru tot ce ar fi întâlnit în cale. Până și Dango, hiena, nu ar fi avut norocul să fie curățată acum. În aceste toane era Numa când dădu peste maimuțele din tribul lui Ciuk.

În junglă, nimeni nu se așteaptă să se întâlnească decât foarte rar cu Numa, așa de devreme dimineața. De regulă el doarme sătul într-un tufiș alături chiar de resturile vânatului de peste noapte. Numa însă, nu a vânat nimic în noaptea trecută, așa că era acum tot la vânătoare, mai flămând ca oricând.

Antropoizii își pierdeau vremea prin poiană, după ce și-au satisfăcut dorința matinală a stomacului lor flămânzit. Numa i-a

mirosit cu mult mai înainte de a-i vedea. De obicei, s-ar fi îndepărtat de ei, ducându-se în căutarea altui vânat, pentru că și Numa avea respect față de mușchii puternici, de colții cei mari și de ghearele teribile ale maimuțoilor din tribul lui Ciuk. A pornit drept spre ei, cu botul rânjit într-un mârâit puternic și sălbatic.

Fără nici o clipă de șovăire, atacă din momentul când a ajuns într-un loc de unde maimuțele i-au venit în raza ochilor. Se aflau într-o poieniță mai bine de o duzină din aceste ființe păroase, care semănau cu omul.

Pe creanga unui copac, la câțiva pași de maimuțoi, se afla un tânăr cu pielea bronzată de arșița soarelui. El a văzut atacul impetuos al leului, a văzut și maimuțele luând-o la goană, maimuțoii călcând în fuga lor pe pușori. Numai una singură a rămas să înfrunte atacul, o femelă tânără sub suflul noii ei maternități, pentru a face sacrificiul suprem ca micul ei „balu” să poată scăpa.

Tarzan a sărit jos de pe creangă zbierând și ocărându-i pe maimuțoii care fugeau și pe aceia care se găseau la adăpost prin copaci. Dacă maimuțoii ar fi arătat împotrivire, Numa nu și-ar fi terminat atacul, decât dacă era împins de cea mai cumplită foame. Dar chiar atunci nu ar fi scăpat neatins, dacă se întâmpla să scape.

Nu se știe dacă maimuțoii l-au auzit pe Tarzan. În tot cazul, de l-au auzit cumva, au fost foarte domoli în răspunsul lor, pentru că leul a prins-o pe tânăra mamă și a târât-o în desișul pădurii mai repede ca bărbatii adulți din trib să se reculeagă îndeajuns pentru a-și aduna curajul de a-și apăra prietena.

Supărarea din vocea lui Tarzan a izbutit să stârnească în pieptul lor, un sentiment asemănător. Mârâind puternic, au pornit să-l urmărească pe Numa. În labirintul de frunze unde fiara căuta să se ascundă de ei. Flăcăul era în frunte, mergând repede, dar și cu mare grijă, bizuindu-se pe auz și miros, mai mult decât pe ochi, ca să îl găsească pe Numa.

Urma însă, era ușor de ținut, deoarece corpul victimei, dus târâș, a lăsat urme clare de sânge pe unde a trecut, pe lângă mirosul puternic al fiarei... ca un fir de ață albă. Pentru Tarzan, urma lui Numa era tot atât de distinctă, ca și trotuarul străzilor din orașe pentru noi. Tarzan a știut că se apropie de carnivor, cu mult înainte de a-i auzi mârâiturile furioase de prevenire.

Strigând maimuțelor să facă ca el, s-a urcat repede într-un copac, după câteva clipe, Numa era înconjurat de un cerc de fiare ațâțate, destul de sus ca el să nu le poată ajunge cu ghearele, dar în plina lui vedere.

Carnivorul stătea pitit cu labele din față pe pieptul victimei. Tarzan putea să vadă că era moartă, dar ceva din forul său interior îl îndemna să-i salveze cadavrul din ghearele fiarei, ca o pedeapsă a ei. Strigând în cor tot felul de insulte, care mai de care mai teribile, au rupt crengi din jurul lor, aruncându-le asupra leului..., acesta, bineînțeles, în urma exemplului dat de Tarzan, ca inițiator al bombardamentului.

Numa a început să răcnească cu furie. Era flămând, dar în condițiile acestea nu se putea hrăni.

Maimuțele dacă ar fi fost lăsate în voia lor s-ar fi plictisit în curând și l-ar fi lăsat pe leu să se bucure de tovarășa lor moartă. Ele tot nu mai puteau să o învie, aruncând cu bețe în Numa și deci, se foloseau pierzându-și timpul în care fiecare și-ar fi putut căuta liniștit de hrană?

Tarzan avea cu totul altă concepție. El socotea că Numa trebuia pedepsit și gonit de acolo. Trebuia să i se administreze lecția că nu are voie să mănânce un Mangani, chiar dacă a reușit să îl ucidă.

Mintea lui omenească îmbrățișa și viitorul, pe când maimuțoi nu puteau zări decât prezentul imediat. Ei se mulțumeau să scape azi de primejdia lui Numa, pe când Tarzan vedea nevoia, precum și mijloacele, de a fi apărați și în zilele ce vor mai urma.

De aceea a insistat ca antropoizii să își continue atacul, astfel că ploaia de proiectile îl făcea pe Numa să-și ferească

neconținut capul și să răcnească întruna. Totuși, de flămând ce era, nu se îndura să-și părăsească prada.

Tarzan însă și-a dat seama în curând, că crengile aruncate de Numa nu-i pricinuiau fiarei nici o rană, nici nu o dureau prea tare, când se întâmpla să o nimerească, așa că se uită prin jur după proiectile mai cu efect. Nu i-a trebuit multă vreme să găsească ceea ce îi trebuia. La vreo treizeci de metri de Numa ieșeau din pământ câteva vârfuri de stâncă de un granit descompus în bucăți mari și mici, insuflând flăcăului ideea unui fel de muniții mai eficace.

Comunicând maimuțoilor ca să-l observe bine, s-a lăsat jos din copac și adună un braț întreg de pietre de toate dimensiunile, atâtea cât putea duce cu el. Știa că îndată ce maimuțoii îl vor vedea ce face, îl vor imita imediat, înțelegând chiar ceea ce aveau de făcut, mai repede decât le-ar fi dat instrucțiile necesare în această privință.

De altfel, dacă le-ar fi cerut să facă ceea ce au făcut după câteva minute, s-ar fi putut prea bine ca maimuțoii să nu-l asculte, pentru că Tarzan nu a ajuns încă regele tribului Ciuk. Aceasta a fost câțiva ani mai târziu. Deocamdată nu era decât un tânăr, care a reușit să capete un loc de onoare în consiliile acestor fiare sălbatice, printre care o soartă ciudată l-a aruncat. Maimuțoii, posomorâți din generația mai veche, tot îl urau, după cum fiarele îi urăsc pe toți aceia în care nu au încredere și al căror miros le este străin.

Maimuțoii mai tineri, aceia care au crescut din copilărie odată cu el, s-au obișnuit cu mirosul lui ca și acela al oricărui membru de trib. Ei nu aveau în el mai puțină încredere ca în oricare altul din camarazii lor. Totuși, nu îl iubeau pentru că în afară de sezonul împerecherii, nu iubeau pe nimeni, iar animozitățile iscate între maimuțoi în timpul acestui sezon durau de multe ori tot anul, până în sezonul următor. Nu erau decât o bandă de fiare posomorâte și ușor iritabile.

Într-adevăr, se găsea printre ei și câte unul în care să

încolțească primele semințe ale omenirii..., un fel de rememorare a omului care a făcut primii pași spre umanism, atunci când a început să umble mai mult și mai des pe picioarele din spate și a descoperit că se mai poate servi și la altceva de labele anterioare.

De aceea și Tarzan le-a arătat prin exemple ceea ce voia el să facă ei și nu avea încă dreptul să le comande. El a descoperit de mult înclinarea maimuțelor spre imitație și a învățat că se poate folosi de ea. Prin urmare, umflându-și brațele cu fragmente de granit, s-a urcat din nou în copac și a rămas satisfăcut când a văzut că maimuțoii îi urmează imediat exemplul.

În timpul scurtei pauze acordate leului, interval în care maimuțoii și-au adunat muniții, el s-a pregătit să mănânce, dar abia a apucat să-și întindă prada pentru ospăț și să ia o poziție mai comodă, că a și fost izbit în obraz de o piatră colțuroasă pe care mâna experimentală a flăcăului a aruncat-o cu putere. Răcnetul lui brusc de durere și de furie, aproape că a fost înăbușit de o salvă de pietroaie din partea maimuțelor care au văzut actul lui Tarzan. Numa și-a scuturat capul său masiv și se uita furios în sus la aceia care îl chinuiau.

Mai bine de jumătate de oră l-au urmărit cu pietre și bețe rupte din pomi, dar, cu toate că leul și-a târât prada până în cele mai dese tufișuri, era descoperit mereu și proiectilele găseau drum până la el, fără să-i dea răgaz să se hrănească gonindu-l înainte. Maimuța aceea albă și fără păr, care mirosea a om, era cea mai rea dintre toate, pentru că a ajuns cu îndrăzneala până acolo că venea aproape de regele animalelor, pentru a arunca cu mai multă precizie fragmentele colțuroase de granit și bucățile grele de lemn.

Numa s-a repezit la el de câteva ori – atacuri bruște, îngrozitoare – dar agera ființă care îl chinuia a fost întotdeauna în stare să-l evite, cu o ușurință insolentă, încât leul uita de foamea lui în locul furiei ce-l consuma, lăsându-și prada singură de multe ori, minute întregi, în efortul zadarnic pe care îl făcea

să-și prindă inamicul.

Maimuțele și Tarzan l-au urmărit până la o poiană mai mare, unde Numa s-a hotărât să se opună pentru ultima dată, așezându-se în centrul poienii, destul de departe de oricare copac, pentru a fi imun la aruncările neîndemânaticale ale maimuțelor. Tarzan îl nimerea acum mult mai des și cu mai bun efect. Distanța nu îi prea convenea lui Tarzan, pentru că Numa suferea izbiturile ocazionale numai cu câte o mârâitură și s-a și instalat la dejunul întârziat atât de mult.

Tarzan se scărpină în ceafă, gândindu-se la o metodă mai eficace de atac, fiind hotărât să-l împiedice cu orice preț pe Numa de a se alege cu vreun profit în urma atacului asupra tribului. Minteă lui de om se gândea la viitor, pe când păroasele maimuțe nu se gândeau decât la ura lor din prezent împotriva inamicului secular... Tarzan înțelegea că dacă Numa găsește că este ușor să fure, când îi este foame, pe când unul din tribul lui Ciuk, nu va trece mult și existența maimuțelor va fi un coșmar neconținut.

Numa deci, trebuia să capete lecția că uciderea unei maimuțe aduce după sine o pedeapsă imediată și nici o recompensă. Nu era nevoie decât de câteva lecții din acestea și siguranța de odinioară a tribului era pentru totdeauna asigurată.

Probabil că leul acesta era vreun leu bătrân, ale cărui forțe și agilitate fiind în descreștere, l-au silit să se agațe de prima pradă pe care a putut-o prinde. Era de ajuns un singur leu, de era lăsat în voia lui să extermină tribul, sau cel puțin să-i facă existența atât de precară și de îngrozită ca să nu mai fie de trăit.

— Să vâneze pe Gomangani, reflectă Tarzan. Ei sunt pradă și mai ușoară. Dar trebuie învățat că printre Mangani nu are voie să vâneze.

Prima chestiune pe care o avea de rezolvat era cum să smulgă corpul victimei din ghearele fiarei. A găsit, în cele din urmă un plan. Oricărei alte persoane, în afară de Tarzan, acest

plan i s-ar fi părut foarte riscant. Poate chiar și lui Tarzan i s-a părut astfel, dar lui tocmai, îi plăceau foarte mult situațiile care conțineau și primejdii. În tot cazul, e de presupus că nici unul din noi nu am fi ales un astfel de plan pentru a juca o festă leului acela furios și flămând.

Tarzan avea nevoie de ajutor pentru ducerea la îndeplinire a planului pe care l-a conceput, iar asistentul lui trebuia să fie tot atât de curajos și aproape tot atât de ager ca și el.

Privirile flăcăului au căzut asupra lui Tug, tovarășul său de joc din copilărie, rivalul primei sale iubiri, care acum dintre toți maimuțoi din trib, era singurul despre care putea crede că poate nutri în creierul lui sălbatic, pentru Tarzan, un sentiment identic cu acela pe care noi, oamenii îl descriem cu cuvântul „prietenie”. Tarzan știa că Tug este curajos, agil și tânăr, cu o musculatură minunată.

— Tug! strigă Tarzan.

Marele maimuțoi și-a întors privirea de pe o creangă groasă pe care încerca să o rupă și se uită la Tarzan.

— Tug, du-te mai aproape de Numa și necăjește-l, adăugă Tarzan. Necăjește-l până se dă la tine. După aceea fugi în partea cealaltă, așa ca el luându-se după tine să se îndepărteze cât mai mult de corpul Mukăi. Ține-l așa, dacă poți mai multă vreme.

Tug, a dat afirmativ din cap și a pornit, făcând ocolul poienii prin copaci, până de partea opusă lui Tarzan. Înainte de a coborî, a rupt o creangă groasă și înainta spre Numa ocărându-l cum îi venea la gură.

Leul, destul de supărat până acum, s-a uitat prima dată la Tug, apoi se ridică în picioare. Tot în același timp, coada i s-a înălțat dreaptă, întărindu-se ca bățul, iar Tug a pornit la fugă cunoscând prea bine semnalul de prevenire ce preceda atacul.

Tarzan a alergat spre locul unde zăcea Muka. Numa, cu ochii țintă la Tug, nu a avut cum să îl vadă pe Tarzan, așa că a pornit după maimuțoiul care a luat-o la fugă, tocmai la timp, pentru că

a ajuns la cel mai apropiat copac cu vreo doi metri înaintea demonului de care era urmărit. Bietul antropoid, cu toată greutatea lui, s-a urcat de astă dată ca pisicile, pe trunchiul sanctuarului său. Câțiva centimetri erau suficienți să-l ajungă ghearele lui Numa.

Leul s-a oprit un moment sub copac, privind cu furie spre Tug și scoțând răcnete de se cutremura pământul. După puțin, a vrut să se întoarcă la prada lui și făcând aceasta coada țeapănă i-a zvâcnit din nou și a atacat cu mai multă atenție ca și până acum Ceea ce a văzut el, flăcăul care alerga spre copacii opuși, ducând pe umărul lui uriaș cadavrul prăzii lui Numa.

Maimuțele spectatori de prin copaci ai acestei întreceri pe viață și pe moarte, țipau cât le ținea gura, insulte la adresa leului și avertismente pentru Tarzan. Soarele, fierbinte și strălucitor, cădea ca un reflector puternic asupra actorilor din poiană scoțându-i în relief față de spectatorii din umbra copacilor din jur. Se vedea bine corpul brun al tânărului, aproape ascuns de corpul păros, plin de sânge, al maimuței ucise. După el venea leul îngrozitor cu coama neagră cu capul aplecat, cu coada întinsă, cursar de rasă din junglă alergând prin poiana luminată de soare.

Ah, asta este viața! Cu moartea la câțiva pași în urmă Tarzan gusta plăcerea unui astfel de trai în toată splendoarea lui. Va ajunge el la copaci înaintea morții care îl gonea?

Gunt, atârnat de o creangă s-a aplecat în fața lui strigând sfaturile ce se pricepea să le dea.

— Prinde-mă! striga Tarzan, sărind cu sarcina din spinare cu tot, spre maimuțoiul care atârna acolo de picioare și de o labă. Gunt l-a prins – atât pe Tarzan, cât și cadavrul femeiei ucise – i-a prins cu o labă mare și păroasă făcându-le vânt în sus, unde și degetele lui Tarzan s-au încleștat de o altă creangă din apropiere.

Sub ei, Numa a făcut o săritură enormă, dar Gunt greu și neîndemânatic în aparență, era tot atât de rapid ca și Manu,

mămuța cea mică, așa că ghearele leului abia l-au atins, lăsând în urma lor o dâră de sânge, sub unul din brațele păroase ale mămuțoiului.

Tarzan a dus cadavrul Mukăi până la furca unei crengi înalte, unde nici Șita. Pantera, nu l-ar fi putut ajunge. Numa pășea înfuriat înapoi și încolo, pe sub copac, răcnind îngrozitor. A fost frustrat atât de pradă, cât și de răzbunare.

Era, într-adevăr, sălbatic de tot, dar și aceia care i-au luat prada de sub nas erau sus de tot, unde nu-i putea ajunge Mămuțele, după ce au mai aruncat cu câte ceva în fiară, s-au îndepărtat prin copaci dispărând din ochii ei.

Tarzan s-a gândit mult la mica aventură din seara aceea. El a prevăzut ce s-ar putea întâmpla dacă marii carnivori din junglă, ar da o atenție serioasă tribului lui Ciuk... dar s-a mai gândit și la spaima și la fuga rapidă a mămuțelor, când leul s-a repezit asupra lor, la început.

În junglă domnea foarte puțin umor și atunci când se întâmpla să fie era de natură posomorâtă, aproape fioros. Fiarele ori nu au, ori au un simț prea dezvoltat al umorului, dar tânărul vlăstar englez vedea cu haz multe lucruri care tovarășilor săi, nu le păreau deloc hazlii. Încă din fragedă copilărie a căutat, cum s-a priceput mai bine, să scoată în evidență partea glumeață a lucrurilor, ba încă să o și născocască de multe ori, spre marele necaz al mămuțelor din trib.

De aceea și acum a găsit prilej de râs, în marea spaimă a mămuțelor, precum și în furia dezamăgitului Numa... chiar în această aventură tristă în care Muka și-a pierdut viața, punând în primejdie și alți membrii ai tribului în același timp. Nu au trecut decât câteva săptămâni de când Șita, reperiindu-se, deodată printre membrii tribului, a prins un „balu” de pe creanga unui copac, unde l-a lăsat mama lui ca să-și caute hrana mai încolo. Șita s-a depărtat neatinsă de nimeni, cu mica sa pradă în fălci. Gândurile acestea îl indispuneau mult pe Tarzan. A vorbit cu mămuțele, explicându-le ușurința cu care

Numa și Șita, într-o singură lună, au ucis pe doi membrii ai tribului.

— Ne vor mânca pe toți, striga el. Noi vânăm prin junglă după voie, fără grijă de inamicii care se apropie de noi. Nici Manu nu face asta. Doi sau trei din tribul lui sunt totdeauna de pază. Tot așa și Pacco, zebra și Wapi, antilopa: au paznici în jurul hergheliei sau cirezii, în timp ce restul este la păscut. Numai noi, Manganii, îi lăsăm pe Numa, Sabor și pe Șita să vină să fure, ducând cu ei pe oricare din noi, mai ales pe micii „balu”.

— Gr-r-r-r, începu Nung iritat de sugestivul tablou.

— Dar ce putem face? a întrebat Tug, mai inteligent.

— Să avem și noi paznicii noștri, doi, trei, care să semnaleze apropierea lui Numa sau a Șitei, prevenindu-i astfel pe acei care și-ar căuta hrana atunci în liniște. Nici Histah nu ar putea să se strecoare, cu toate că vine ascuns prin iarbă.

Iată, deci că maimuțele lui Ciuk, au început să pună santinele în jurul tribului, care să-i păzească pe când ceilalți își căutau hrana, mai grupați acum. Tarzan însă, a pornit singur prin junglă, pentru că era om și căuta să se distreze sau să guste din aventurile pe care jungla posomorâtă și groaznică le oferea celor care o cunoșteau și căroră nu le era frică de ea... cu umor fantastic, cu ochi aprinși și plini de sânge de multe ori.

Astfel, pe când alții căutau de mâncare, Tarzan căuta să își petreacă în același timp. Se amuza sărind de pe o creangă de-a supra satului lui Mong, canibalul din jungla primitivă L-a văzut, după cum l-a văzut de atâtea ori pe vraciul Rabi Keg, cu capul băgat și acoperit în pielea lui Gorgo, bivolul. Spectacolul acesta nu i-a sugerat nimic, până ce nu a văzut și o blană de leu, cu cap cu tot, întinsă pe unul din pereții aplecați ai colibeii lui Mong. Atunci un zâmbet de mare satisfacție s-a răspândit pe frumoasa față a flăcăului din junglă.

După aceea a pornit înapoi prin junglă, până când, întâmplarea, agilitatea, puterea și istețimea lui, sprijinite de puterea minunată de percepție a simțurilor sale, i-au procurat o

cină bună. Dacă simțea că lumea îi datorează mijloacele de trai. Își dădea seama că era numai de datoria lui să le încaseze, dar nici nu a existat vreodată un încasator mai bun decât acest fiu al unui lord englez, care știa mai puțin despre apucăturile strămoșilor lui decât pe ei înșiși, ceea ce echivala cu nimic.

S-a întunecat bine de tot când s-a întors în satul lui Mong, reluându-și locul de pe creanga lustruită care atârna asupra palisadei, în partea de apus a acestui sat bine întărit. Cum nu era nimic important la ordinea zilei, satul era liniștit și foarte puțină lume frecventa ulița principală a satului. Numai câte o orgie de carne sau de bere indigenă îi putea atrage afară din colibe, noaptea, pe oamenii lui Mong. Acum, majoritatea lor dormeau, doar câțiva bătrâni stăteau la taifas pe lângă foculețele din fața colibelor, pe când cei mai tineri dispăreau, perechi, perechi, prin umbră.

Tarzan a coborât ușor din copac și furișându-se prin umbra colibelor, s-a apropiat de coliba șefului, unde a găsit imediat ceea ce căuta.

Prin apropiere, se aflau câțiva războinici, dar nici unul nu știa că temutul demon cu pielea albă s-a furișat atât de aproape de ei, nici că a pus în stăpânire ceea ce a vrut să aibă, așa că nu l-au simțit nici când s-a depărtat de acolo, tot atât de discret precum a venit.

Ceva mai târziu, tot în noaptea aceea, pe când se ghemuia să doarmă la furca unui copac, a rămas mai multă vreme cu ochii deschiși, fără să îl cuprindă somnul, uitându-se la stelele sclipitoare, la planetele de pe cer, la lună și zâmbi. Și-a amintit cât au fost de caraghioși maimușorii când au luat-o la fugă, o fugă nebună spre adăpostul sigur ce îl ofereau copacii, în ziua când Numa a apărut printre ei și a prins-o pe Muka.

Îi știa, totuși, fioroși și foarte curajoși. De fapt, prima impresie a surprizei a fost aceea care le-a creat panică dar și-a dat bine seama de acest amănunt. A adormit cu fața înseninată de un zâmbet. Manu, maimuța cea mică l-a deșteptat dimineața,

aruncându-i în față boabele uscate din păstaia unei plante, de pe o creangă mai înaltă ca și aceea unde dormea. Flăcăul s-a uitat în sus și a zâmbit din nou, pentru că în felul acesta a mai fost trezit din somn, de multe ori de această maimuță neastâmpărată, Manu.

Erau prieteni buni, o prietenie întemeiată pe reciprocitate. Uneori Manu venea repede, de dimineață și îl trezea, spunându-i că Bara este prin apropiere, sau că Horta doarme într-o groapă cu nămol, nu prea departe. În schimb, Tarzan îi spărgea nucile prea tari, sau îi speria pe Șita și pe Histah, gonindu-i din apropierea micului său prieten.

Soarele era de câteva sulite pe cer, iar tribul lui Ciuk a pornit de mult în căutarea hrăni. Manu, i-a indicat lui Tarzan, făcând din mână și scoțând câteva sunete ascuțite din vocea lui subțire, direcția urmată de maimuțele mari.

— Hai cu mine, Manu, i-a zis Tarzan. Haide să vezi ceva care te va face să leșini de râs. Vino cu mine, dacă vrei să petreci bine azi.

Cu aceste cuvinte, a pornit în direcția indicată de Manu, care sărea ușurel din creangă în creangă, pe deasupra flăcăului, trăncănind întruna. Tarzan avea peste umeri blana de leu pe care a furat-o în ajun din satul lui Mong. Tribul își vedea de treburi în pădure, prin jurul poienii în care Tug, Gunt și Tarzan l-au chinuit în așa hal pe Numa încât i-au smuls din gheare fructul vânătorii.

Unele maimuțe se aflau chiar în poiană. Se hrăneau toate liniștite și mulțumite, deoarece erau păzite de câteva santinele. Tarzan le-a învățat aceasta, dar cu toate că el lipsea de mai multe zile, fiind dus singur la vânătoare după cum făcea adesea – sau poate că era dus să viziteze mica lui colibă de la malul mării – maimuțele nu au uitat încă nimic. Mai mult încă de mai continuau câteva zile să tot pună santinele, ar fi devenit un obicei al tribului, perpetuându-se la infinit.

Tarzan, care-i cunoștea mai bine decât se cunoșteau ei pe ei,

avea toată convingerea că au încetat să mai pună paznici, imediat cum a plecat el. A plănuit să se distreze acum, pe socoteala lor dându-le, în același timp, o lecție în ceea ce privește pregătirea, care este o chestiune destul de vitală atât în junglă cât și oriunde. Faptul că noi existăm azi nu poate fi datorat decât „pregătirii” vreunuia din antrepoizii erei oligocene. Desigur, maimuțele lui Ciuk erau totdeauna bine pregătite, din punctul lor de vedere.

Gunt stătea în partea de nord a poienii. Ședea în furca unui copac de unde putea să vadă o bună distanță din junglă. El a fost acela care a descoperit inamicul. Un foșnet prin tufișuri i-a atras atenția, iar după puțin a văzut o parte din coama stufoasă și spatele roșcat al fiarei. Numai în treacăt a zărit, prin frunzișul de sub el, dar a fost destul ca să scoată din adâncul plămânilor un „Va-a-arda!”, care în limba maimuțelor înseamnă: „fiți atenți”, sau „primejdie”.

Imediat membrii tribului au început să strige unul după altul „Vaaarda” până când maimuțele s-au înghesuit sus în copaci, iar maimuțoi mari au alergat în direcția lui Gunt. Tot atunci a apărut în poiană și Numa, leul, pășind maiestuos și încrezut – din al cărui piept s-a auzit pe rând o tuse, un geamăt prelung și un răcnet atât de grozav că a făcut să se zburlească părul pe toată lungimea spinărilor păroșilor maimuțoi. Numa s-a oprit aproape de mijlocul poienii, iar în clipa aceea a căzut deasupra lui, din copacii din față, o adevărată ploaie de pietre și bețe. A fost lovit de vreo zece ori, poate și mai mult în cursul bombardamentului, apoi maimuțoi s-au coborât repede din copaci și adunând alte pietre au continuat să-l bombardeze fără milă.

Numa căuta atunci să fugă dar drumul i-a fost împiedicat de altă salvă de proiectile, iar când aproape să iasă din poiană, Tug l-a întâmpinat cu un pietroi mare.

Regele animalelor a căzut sub lovitura amețitoare a bolovanului colțuros. Cu strigăte și răcnete de furie, maimuțele

din tribul lui Ciuk s-au repezit asupra leului doborât. În labele lor din față aveau ciomege și pietre cu care să-l lovească. Încă câteva clipe și înainte de a-și veni în fire, Numa va fi ciomăgit și sfâșiat până când nu va mai rămâne decât o masă de carne și oase sfărâmate, amestecate cu păr și bucățele de blană, din ceea ce a fost cu puțin înainte una din cele mai temute ființe din junglă.

Când ciomegele s-au ridicat să-l izbească și pietrele să-l zdrobească, iar colții erau gata să-l sfâșie. În momentul acela s-a repezit ca glonțul de sus din copaci, un Manu bătrân, cu laba lungă și fața zbârcită. S-a coborât pe corpul lui Numa, iar odată acolo începu să danseze și să țipe, amenințându-i pe marii maimuțoi ai lui Ciuk. Aceștia s-au oprit în primul moment, ca și paralizați de minunea ce o vedeau înaintea ochilor.

Cum, Manu, maimuța cea mică? Manu, fricosul și lașul, îndrăzne să înfrunte furia și ferocitatea Manganilor! Manu dansând pe corpul în nesimțire a lui Numa, leul și amenințându-i pe maimuțoii lui Ciuk, să nu se mai atingă de leu.

Era ceva de necrezut! Iar când maimuțele s-au oprit, Manu s-a aplecat și l-a apucat pe Numa de o ureche, începând să-l tragă și să-l smucească de cap până când acesta a căzut de partea cealaltă ca o mască legată, scoțând la iveală părul negru, ciufulit și profilul delicat a lui Tarzan.

Câteva maimuțe au declarat însă că trebuie, mai ales în cazul de față, să termine ceea ce au început, dar Tug, posomorâtul și puternicul Tug, a sărit imediat lângă flăcăul maimuțelor și stând deasupra peste trupul în nesimțire al acestuia; îi goni pe aceia care s-ar fi atins de prietenul său din copilărie.

Tika soția lui, a venit și ea luând loc alături de Tug, cu colții rânjiți și mârâind. Au mai fost și alții care le-au urmat exemplul, până când, după câteva minute. Tarzan a fost înconjurat de un cerc de camarazi, care nu ar fi permis nimănui, nici în ruptul capului să se apropie de el.

Iar când Tarzan a deschis ochii după vreo cinci minute,

dezmeticindu-se din leșin, avea un aer foarte surprins, simțind totuși, bine durerea loviturilor primite. Se uită în jurul lui precum și la maimuțele de care era înconjurat și atunci a înțeles tot ce s-a petrecut. Încet-încet, un zâmbet îi însenină figura.

Loviturile primite erau multe și unele din ele îl dureau, dar rezultatul bun al aventurii sale merita tot ce l-a costat. A descoperit, de exemplu, că maimuțele lui Ciuk au ascultat de învățătura lui și mai află că are prieteni printre aceste fiare arțăgoase pe care le-a socotit lipsite de orice sentiment. Mai află că micul și fricosul Manu și-a riscat viața în apărarea lui. Îi părea bine de aceste constatări, dar se roșea ca bujorul când se gândea și la lecția pe care a primit-o.

El totdeauna a fost glumeț... singura persoană glumeață printre posomorâții lui prieteni, dar acum când era întins, pe jumătate mort, de loviturile primite, a făcut un jurământ solemn: să se lase pentru totdeauna de glume pe seama altora.

CAPITOLUL IX - Un vis ciudat.

Negrii din satul lui Mong, șeful, se ospătau, în timp ce deasupra lor, într-un copac mare, stătea Tarzan... posomorât, îngrozitor, flămând și invidios. Ziua aceea a fost foarte săracă în vânat, pentru că până și pentru cel mai mare vânător din junglă, există zile slabe ca și zile abundente.

De multe ori se întâmpla ca Tarzan să umble flămând câte douăzeci și patru de ore în șir. Mai mult, a avut chiar săptămâni întregi în care abia a fost în stare să gonească foametea de la ușă. Dar, împrejurări din acestea erau și vremelnice și destul de rare.

Într-un timp a venit o molimă peste ierbivore, încât câmpiile au rămas aproape fără vânat câțiva ani în șir, pe lângă aceasta numărul marilor pisici a crescut atât de repede, de mișunau prin partea locului, iar prada lor ca și a lui Tarzan bineînțeles, a fost

speriată de acolo pentru multă vreme.

Totuși, în majoritatea cazurilor era bine hrănit mai întotdeauna. Acum a rămas flămând datorită unor împrejurări nefericite care s-au succedat cu o iuțeală tot atât de mare pe cât de repede a fost el în stare să dea de urma vânatului. Așa că acum pe când stătea cocoțat în copac, simțea toate junghiurile foamei, iar ura contra veșnicilor lui dușmani, clocotea și mai puternic în pieptul lui.

Păreau într-adevăr, chinurile lui Tantal, să stea acolo flămând, pe când Gomanganii aceia să se îndoape de mâncare până când stomacurile lor erau gata să crape... și încă cu friptură de elefant.

Adevărat că Tarzan și Tantor erau cei mai buni prieteni și că el nu a gustat, până acum carne de elefant, dar evident că Gomanganii au omorât vreunul și acum se ospătau din carnea vânatului lor, nici un cod moral nu l-ar fi putut opri pe Tarzan să facă la fel ca ei, dacă ar fi avut prilejul.

Însă dacă ar fi știut că elefantul acesta a murit de boală acum câteva zile, înainte să-i descopere negrii cadavrul, nu ar fi fost atât de pofticios să ia parte la ospăț, pentru că Tarzan nu mânca stârvuri. Foamea, însă ar putea amorți gusturile cele mai epicuriene, iar Tarzan nu era tocmai un epicur în felul lui.

În momentul acesta nu era nimic altceva decât o fiară flămândă pe care numai prudența îl ținea în frâu, pentru că căldarea cea mare de gătit din mijlocul satului era înconjurată de mulți războinici negri, printre care nici Tarzan nu putea spera că o să treacă neatinș.

Prin urmare ar fi fost necesar pentru el, să stea acolo flămând până când negrii se vor sătura încât să cadă în amorțire. Apoi de ar mai fi rămas ceva firimituri, să se sature cum va putea cu ele. Însă, nerăbdătorului Tarzan i se părea că lacomii negri ar crăpa mai curând decât să părăsească ospățul înainte de a fi devorat până și ultima bucată de carne.

După un timp au întrerupt monotonia mâncării, pentru a

executa părți din dansurile de vânătoare, o manevră care le stimula digestia îndeajuns ca să poată reveni la mâncare cu forțe noi, dar după ce au consumat o cantitate de speriat de carne de elefant și de bere indigenă, au început să fie prea grei și incapabili pentru un efort fizic, unii ajungând atât de rău încât nu se mai puteau ridica de jos, ci stăteau întinși comod, lângă căldare, îndopându-se până-și pierdeau cunoștința.

Trecuse demult de miezul nopții, când Tarzan a fost, în sfârșit, în măsură să întrezărească sfârșitul orgiei. Negrii adormeau acum repede, unul după altul, numai câțiva mai rezistau. Față de starea în care se aflau acum, Tarzan ar fi putut să intre cu ușurință în sat și să fure o mână de carne de sub nasul lor, dar o mână de carne nu era ceea ce voia el. Nimic mai puțin decât o burtă plină ar fi putut potoli golul ce îl simțea în el.

Prin urmare, trebuia să aibă timp destul ca să poată lua câtă carne va vrea. În sfârșit nu a mai rămas decât un singur războinic credincios idealurilor sale: un bătrân a cărui burtă încrețită de vârstă s-a făcut acum netedă și întinsă ca pielea de pe tobă. Dând dovezi că nu îi este bine, ba chiar că are și dureri, se târa până la căldare, apoi se ridica cu mare greutate în genunchi, poziție din care întindea mâna și înhăța o bucată de carne.

După aceea se rostogolea pe spate și gemea greu, rămânând întins, vârând în același timp carnea printre dinți, apoi silind-o să coboare în stomacul lui încărcat.

Tarzan s-a gândit că bătrânul va mânca până va muri sau până ce nu va mai rămâne carne în căldare. Gândul acesta l-a făcut să clatine din cap dezgustat. Ce ființe murdare mai erau și Gomanganii aceștia!

Cu toate acestea ei erau singurii din întreaga junglă, care semănau mai aproape cu el la chip și la timp. Tarzan era om, așa că și ei trebuie să fi fost tot un fel de oameni, după cum micile și marile maimuțe împreună cu Bolgani, gorila, evident că erau din aceeași familie mare, cu toate că se deosebeau în

mărime, în înfățișare și în obiceiuri.

Lui Tarzan a început să-i fie rușine, pentru că dintre toate fiarele din junglă, omul era atunci cel mai dezgustător, omul și Dango, hiena.

Tarzan l-a văzut o dată pe Dango mâncând din stârvul unui elefant, până a pătruns înăuntru, apoi continuă să mănânce atât de mult, că nu a mai fost în stare să iasă pe gaura pe care a intrat în stârv.

Acum ar fi putut crede cu ușurință că dacă i s-ar da și omului prilejul acesta, ar face la fel. Omul mai era de asemenea, cea mai urâtă ființă, cu picioarele lui subțiri, cu stomacul lui mare, dinții piliți și buzele groase și roșii. Omul era dezgustător, iar privirile lui Tarzan erau ațintite în momentul acela asupra războinicului care se tăvălea prin murdăria din preajma căldării.

Iată-l! Se căznea acum să se ridice din nou în genunchi, ca să ia altă bucată de carne. Gemea cât putea de tare de durere și totuși, căuta să mănânce, să mănânce, să mănânce întruna. Tarzan nu mai putea să rabde nici de foame, nici să suporte dezgustul de care era cuprins. A coborât la pământ încetișor, așa ca trunchiul copacului să fie între el și negrul care tot mai mânca.

Individul era încă în genunchi, îndoit de mijloc, de durere, în fața căldării. Era întors cu spatele spre Tarzan, care se apropia repede și fără zgomot. Nici când degetele sale ca oțelul au încercuit gâtul negrului, nu s-a auzit nici un zgomot. Lupta a fost scurtă, pentru că negrul era bătrân și pe jumătate în nesimțire de efectele îndopării cu bere.

Tarzan a dat drumul masei inerte din mâinile sale și căutând prin oală a scos mai multe bucăți mari de carne... destul pentru a satisface foame lui cea grozavă apoi a ridicat stârvul negrului și l-a înfundat în căldare.

— Când negrii ceilalți se vor trezi, vor avea la ce să mediteze! Și-a spus rânjind.

Iar când a fost să pornească spre copac, cu carnea luată, a

pus mâna și pe un vas cu bere, pe care l-a dus la buze, dar de la primele picături pe care le-a gustat, a scuipat scârbit și a aruncat departe de el vasul primitiv.

Era sigur că nici Dango nu ar bea o băutură cu un gust și miros atât de murdar, iar disprețul lui pentru om a crescut odată cu această convingere.

A pornit prin junglă și umblă un kilometru și mai bine înainte să se oprească să mănânce ceea ce a furat de la negri.

A observat că acea carne avea un miros ciudat și neplăcut, dar a presupus că aceasta se datora faptului că a stat într-un vas cu apă deasupra focului. Bineînțeles că Tarzan nu era obișnuit cu carne gătită.

Nu-i plăcea dar era foarte flămând și a apucat să mănânce o parte bună din carne, până când să-și dea seama cât era de scârboasă. I-a trebuit cu mult mai mult decât și-a închipuit el că va fi necesar ca să-i potolească foamea.

Aruncând restul jos, s-a ghemuit între crengile unui copac, căutând să doarmă, dar somnul părea că îi va veni greu. De regulă adormea tot atât de repede ca și un câine după ce se face colac în fața focului din sobă.

Acum, însă, se sucea și se răsucea, pentru că în adâncul stomacului său, simțea ceva ciudat care semăna cu o încercare din partea fragmentelor de carne de elefant de acolo, să iasă în căutarea elefantului, dar Tarzan era neînduplecat, scrâșnea din dinți și le ținea în el. Doar nu era el să fie frustrat de ceea ce a mâncat, tocmai acum după ce a așteptat atâta timp ca să poată pune mâna pe acea mâncare.

A reușit să ațipească, însă răcnetul unui leu l-a trezit din somn. S-a ridicat și a văzut că era ziuă în toată regula. S-a frecat la ochi. Nu cumva a dormit cu adevărat? Nu se simțea încă destul de odihnit.

Un zgomot i-a atras atenția și uitându-se în jos, a văzut un leu la rădăcina copacului, privindu-l cu lăcomie. Se strâmbă în fața regelui animalelor și atunci Numa, spre marea lui mirare, a

început să se urce în copac spre el.

Acum Tarzan nu a mai văzut lei să se cațere în copaci, știa că nu se poate, dar totuși, dintr-un motiv neexplicabil, nu era chiar atât de surprins ca tocmai acest leu să procedeze astfel.

Pe măsură ce leul se urca încet spre el, Tarzan își căuta refugiu în crengile de mai sus, dar spre neazul lui a descoperit că nu se mai putea urca decât cu cea mai mare greutate.

Aluneca mereu, pierzând distanța pe care a câștigat-o, în timp ce leul înainta într-una, apropiindu-se din ce în ce mai mult de el.

Tarzan putea să vadă bine acum scânteierea flămândă din ochii galbeni-verzui ai fiarei. Mai putea să vadă cum îi curgeau balele de pe fălcile căscate, precum și colții cei mari gata să-l sfâșie și să-l distrugă.

În sfârșit, după mare efort, băiatul a reușit să câștige puțin din distanță, față de urmăritorul lui. A ajuns acum pe crengi mai subțiri, sus de tot, unde știa bine că leul nu va putea ajunge și totuși, diavolul de Numa se urca mereu după el. Era ceva de necrezut dar vedea cu ochii că este adevărat.

Ceea ce îl mira și mai mult era că deși își dădea seama de imposibilitatea fenomenului, îl accepta ca ceva normal, mai întâi ca un leu să se poată urca în copaci și al doilea ca să poată ajunge atât de sus unde nici Șita, pantera, animal mai ușor, nu îndrăznea să se aventureze. Tarzan s-a străduit să ajungă în vârful copacului, dar Numa venea după el gemând și scâncind că trebuie să tot urce.

În sfârșit Tarzan a ajuns sus de tot deasupra pădurii, în vârful copacului pe o creangă care se tot clătina și încovoia sub greutatea lui. Mai departe nu putea să meargă. Sub el, leul se urca mereu, iar Tarzan s-a convins că i-a sosit sfârșitul.

Nu se putea bate cu Numa pe o creangă atât de subțire, mai ales cu un astfel de Numa, pentru care crengile de la șaptezeci de metri înălțime erau un teren tot atât de bun de mers ca și pământul de jos.

Leul se apropia acum din ce în ce mai mult încă o clipă și va putea întinde labelle sale enorme, trăgându-l în fălcile lui îngrozitoare.

Un zgomot huruitor deasupra capului său l-a făcut pe Tarzan să se uite îngrijorat în sus. O pasăre mare dădea ocol în zbor pe deasupra lui. Nu a mai văzut până acum în toată viața lui, o pasăre atât de mare ca aceea și totuși, o recunoscuse imediat.

Nu a văzut-o el de atâtea ori într-una din cărțile din cabana de lângă golful înconjurat de pământ..., cabana pe care a crescut mușchi și al cărui conținut era singura moștenire rămasă de la răposatul și necunoscutul lui tată?

În cartea ilustrată, pasărea era arătată că zboară departe de pământ cu un copilaș în ghearele sale, pe când pe pământ, o mamă disperată stă cu mâinile în sus.

Leul a întins laba lui cu gheare să-l înhațe, când pasărea a coborât repede și și-a înfipt în spatele lui Tarzan un rând de gheare tot atât de formidabile ca și ale leului.

Durerea a fost amortitoare, totuși, Tarzan a simțit o mare ușurare când a fost smucit din ghearele teribile ale lui Numa. Cu un fâlfâit puternic din aripi, pasărea s-a ridicat repede, până când pădurea a rămas departe în jos.

Tarzan s-a simțit rău și i-a venit amețală uitându-se în jos de la o înălțime atât de mare, așa că a închis ochii strâns, reținându-și răsuflarea.

Pasărea enormă care îl ținea în gheare se urca din ce în ce mai sus. Tarzan a deschis ochii, jungla era atât de departe că abia putea să o mai vadă ca pe ceva nelămurit, de culoare verde, dar deasupra lui și foarte aproape era soarele.

A întins mâinile la soare, să se încălzească simțindu-le reci și atunci l-a apucat pe neașteptate un acces de furie față de situația în care se găsea. Unde îl ducea oare pasărea? Trebuia el să se lase atât de liniștit, în voia poftelor unei ființe înaripate, oricât de enormă ar fi fost ea? Trebuia oare, ca el, Tarzan luptător puternic, să moară fără să dea măcar o singură lovitură

pentru propria lui apărare?

Niciodată!

A scos din teacă lungul lui cuțit de vânătoare și l-a înfipt de două ori deasupra, în pieptul păsării. Puternicele aripi îi mai fălăiră spasmodic de câteva ori, strânsoarea ghearelor ei slăbi, iar Tarzan s-a simțit căzând prin spațiu în jos, spre jungla atât de îndepărtată.

Îl s-a părut flăcăului că nu mai termină de căzut, că au trecut nenumărate minute până când a ajuns să se izbească de vârful copacilor.

Crengile mai subțiri s-au rupt sub greutatea lui, dar i-au încetinit căderea, așa că a ajuns să se oprească o clipă, chiar pe creanga pe care s-a culcat aseară.

În primul moment s-a oprit acolo, căutând cu disperare să își restabilească echilibrul, dar nu a reușit și și-a continuat căderea, dar întinzând rapid mâinile apucă o creangă și s-a lăsat atârnat de ea.

A deschis încă o dată ochii, pentru că i-a închis la momentul căderii. Cu agilitate a urcat înapoi, în furca de unde s-a rostogolit.

Un leu răcni sub el și uitându-se în jos, Tarzan a văzut ochii galben-verzui ai fiarei, strălucind în lumina lunii, uitându-se lacom în sus la el, prin întunericul nopții din junglă Tarzan a deschis gura după aer, să răsuflă adânc. O sudoare rece îi ieșea din toți porii, iar în stomac simțea o durere mare... Tarzan a visat primul său vis.

A stat mai multă vreme să se uite la Numa, așteptându-l să se urce în copac după el și ascultând să audă zgomotul aripilor făcute de pasărea de sus, pentru că pentru Tarzan, visul era realitate.

Nu-i venea să creadă ceea ce a văzut și totuși, văzând acele lucruri de necrezut, nu putea să nu creadă dovezilor propriilor sale simțiri. Niciodată în toată viața lui nu l-au înșelat simțurile sale atât de rău, așa că era firesc să aibă încredere în ele.

Fiecare simțire care a fost transmisă până acum creierului său a fost întotdeauna cu toată varietatea, o simțire adevărată. El nu putea concepe posibilitatea ca să treci, numai în aparență, printr-o aventură, atât de ciudată, în care să nu fie nici un pic de adevăr.

Un stomac deranjat de carne veche de elefant, un leu răcnind în junglă, o carte cu poze și somnul ar fi putut să zugrăvească, cu atâta exactitate, până și cele mai mici amănunte, a ceea ce, după toate aparențele, i s-a întâmplat.

Știa bine că Numa nu se poate urca în copac, știa că nu există în junglă nici o pasăre ca aceea pe care a văzut-o și mai știa că nu ar fi putut să cadă nici o parte din distanța de la care i-a dat drumul pasărea și să mai trăiască după aceea.

Ca să încheiem, Tarzan era într-o stare de mare nedumerire, când s-a instalat încă o dată să doarmă... o persoană foarte nedumerită, e drept, dar care simțea și o greață mare. Și cum se gândea adânc asupra întâmplărilor ciudate de peste noapte, mai asistă și la o altă întâmplare remarcabilă.

Era într-adevăr de neînchipuit și totuși a văzut cu proprii lui ochi, nici mai mult nici mai puțin decât pe Histah, șarpele, târându-se încolăcit, cu trupul lui alunecos, în sus pe trunchiul copacului...

Un Histah cu capul bătrânului pe care Tarzan l-a îndesat în căldare cu capul și cu burta lui rotundă, neagră, întinsă ca pe tobă.

Când figura îngrozitoare a bătrânului, cu ochii peste cap ficși și sticloși, a ajuns aproape de Tarzan și și-a deschis fălcile să îl prindă.

Flăcăul a lovit cu furie în fața aceea hidoasă, iar în clipa când a izbit-o, umbra a dispărut Tarzan s-a ridicat în picioare tremurând din fiecare mădular, cu ochii holbați și gâfâind.

S-a uitat de jur-împrejur cu ochii lui ageri, dar nu a văzut nici urmă de bătrân cu corpul lui Histah, șarpele. A văzut numai o omidă pe pulpa lui goală căzută de pe o creangă de deasupra

lui. Făcând o strâmbătură, a pleznit-o cu degetul și a văzut-o căzând în întunericul de jos.

În felul acesta a trecut noaptea: vis după vis, coșmar după coșmar, până când bietul Tarzan a ajuns să tresară, ca o căprioară speriată, până și de foșnetul frunzelor din copac, sau să sară în picioare, când râsul spart al vreunei hiene întrerupea tăcerea junglei.

În sfârșit, a venit și dimineața, care părea că nu mai vine, iar Tarzan bolnav și cu febră, a pornit abătut prin desișul junglei să caute apă de băut. I se părea că întregul său corp e în flăcări și că i se usucă gâtul ca scoarța unui copac.

A văzut pe o cărare o încâlceală de tufișuri aproape de nepătruns și se strecură acolo, pentru a muri singur și nevăzut, ferit de atacurile carnivorilor.

Dar nu a murit. A dorit el destulă vreme să moară însă după un timp natura și un stomac ultragiāt s-au ușurat după propriul lui sistem de terapie, iar Tarzan a avut un șoc, apoi a căzut într-un somn normal și netulburat, care a durat până târziu, după-amiază. Când s-a trezit nu mai era bolnav, dar se simțea foarte slăbit.

Iarăși căută apă și după ce a băut bine, a pornit încet spre cabina de lângă mare. A luat de mult obiceiul, ca în momente de singurătate sau când era necăjit, să caute acolo liniștea și odihna pe care nu le găsea nicăieri.

Când a ajuns lângă cabină și a ridicat veriga elementară pe care a făcut-o tatăl său cu atâția ani în urmă, doi ochi mici injectați de sânge, au început să îl pândească din ascunzișul unui tufiș de la marginea junglei.

Îl priveau cu răutate, pe sub sprâncene groase și stufoase și încă cu cea mai mare curiozitate. El a intrat, în timpul acesta, în cabină, închizând ușa.

Aici, departe de toată lumea, putea visa fără teamă că va fi întrerupt. Se putea ghemui sus pe masă și să se uite la chipurile din acele lucruri ciudate care erau cărți Mai avea și puțința să

dezlege înțelesul cuvintelor tipărite pe care a învățat acum să le citească, fără să cunoască limba vorbită pe care o reprezentau.

În felul acesta putea să trăiască într-o lume minunată, despre care nu avea altă idee decât că era cuprinsă între scoarțele iubitelor sale cărți.

Numa și Sabor puteau să cutreiere mult și bine în apropierea lui, elementele naturii puteau bătui în toată furia lor, dar aici Tarzan putea să nu mai fie în pază ci într-o delicioasă discordare, care îi reda toate facultățile pentru urmărirea neîntreruptă a uneia din cele mai mari plăceri ale sale.

A răsfoit până a ajuns la chipul acelei păsări mari care îl ducea în gheare pe micul Tarmangani. Și examinând poza tipărită din fața lui și-a încrețit fruntea.

Da, era chiar pasărea care a zburat cu el, cu o zi înainte... pentru că visul a fost pentru Tarzan o realitate în toată puterea cuvântului, la care el tot se mai gândea, deși a trecut o zi și o noapte de când a dormit în copacul acela.

Dar, cu cât se gândea mai mult la această chestie cu atât pierdea din certitudinea în adevărul aventurii prin care a trecut..., dar nu era nicidecum în stare să determine unde înceta realul și unde începea irealul.

A fost el oare sau nu în satul negrilor, l-a ucis sau nu pe bătrânul Gomangani, a mâncat sau nu a mâncat carne de elefant, a fost sau nu bolnav?

Tarzan s-a scărpinat în părul lui negru și s-a minunat de toate pentru că erau foarte ciudate. A știut, totuși, că nu l-a văzut niciodată pe Numa urcându-se în copaci, precum nici pe Histah cu capul și burta unui negru bătrân ucis de el mai înainte. În cele din urmă a scos un oftat și a renunțat. Nu a mai încercat să afle ceea ce nu putea afla. Cu toate acestea, în adâncul inimii lui știa bine că i s-a întâmplat ceva despre care nu a mai avut experiență până atunci... o altă viață care exista când dormea și despre care putea să-și amintească și după ce se trezea din somn.

Și atunci, a început să se întrebe cu uimire, dacă vreuna din acele creaturi ciudate, pe care le întâlnea în somn, nu l-ar ucide cumva. În momentele acelea, Tarzan părea să fie alt Tarzan, timid, neîndemânatic și molatic. Dorind să fugă de dușmani, după cum fugea Bara cel mai fricos dintre animale.

Astfel, odată cu visul a venit și prima nuanță ușoară de frică, ceva ce Tarzan nu a mai simțit niciodată când era treaz, dar poate că trecea acum prin ceea ce au trecut și premergătorii lui la începutul omenirii și pe care ei au transmis-o posterității, mai întâi sub formă de superstiție, iar mai târziu ca religie. Și aceasta pentru că în ei Tarzan a văzut noaptea, în somn. Lucruri pe care nu și le putea explica după criteriile simțirilor și judecății din timpul zilei.

Astfel, au găsit pentru ei o explicație ciudată. În care se cuprindeau forme grotești, posedând puteri ciudate și de neînchipuit și cărora le-au atribuit, în cele din urmă. Toate fenomenele inexplicabile ale naturii care îi umpleau de smerenie, de uimire și de groază.

Pe când Tarzan și-a concentrat mintea asupra „gândăcelor” de pe paginile tipărite din fața lui, reamintirea activă a ciudatelor aven tun. A început să se contopească cu textul pe care îl citea: o povestire despre Bolgani, gorila, în captivitate.

Avea în fața lui o ilustrație în culori, mai mult sau mai puțin aproape de realitate, a unui Bolgani într-o cușcă, iar o mulțime de Tarmangani rezemați de o balustradă, se uita curioși la fiara care le mârâia în față.

Tarzan se mira destul de mult, după cum, de altfel, o făcea întotdeauna, despre penele colorate, atât de curioase și fără rost cu care acești Tarmangani erau acoperiți de sus până jos. Îi venea întotdeauna să zâmbească când se uita la aceste ființe ciudate. Se întreba dacă ei își acopereau corpul de rușine că sunt fără păr. Sau pentru că credeau că aceste lucruri ciudate măresc frumusețea înfățișării lor.

Îl distrau în special gătelile ciudate de pe capul persoanelor

din ilustrații. Se mira cum de izbuteau unele femele să le poată ține drepte pe cap... dar când a privit la caraghioasele lucruri mici și rotunde pe care bărbații le aveau pe cap, a fost aproape să izbucnească într-un hohot de râs, cum nu a mai râs vreodată.

Continua să dezlege încet înțelesul diferitelor combinații de litere de pe acea pagină, dar în timp ce citea gândăceii. Pentru că întotdeauna socotise ca atare literele, au început să alerge prin fața lui foarte confuz. Încurcându-i vederea și gândurile.

De două ori s-a frecat apăsând pe ochi cu dosul palmei, dar nu a fost în stare să-i aducă pe gândăcei înapoi la o formă coerentă și inteligibilă decât numai câteva clipe de fiecare dată.

A dormit rău cu o noapte înainte și acum era istovit de nesomn, de boală și de febra ușoară ce-l scuturase, așa că i-a fost din ce în ce mai greu să-și fixeze atenția sau să își țină ochii deschiși.

Și-a dat seama că adoarme, dar tocmai pe când se lămurea de aceasta și se decidea să se supună înclinării care acum a luat proporția unei dureri fizice, a fost deșteptat de zgomotul deschiderii ușii cabanei.

Întorcând repede capul într-acolo. A rămas uimit pentru un moment, văzând cât era ușa de mare trupul enorm și părös al unui Bolgani, gorilă fioroasă.

Dacă era vreun locuitor al junglei cu care nu ar fi vrut să fie în încăperea cea mică a cabanei, acela era Bolgani.

Totuși, nu îi era frică, deși privirile lui agere au descoperit că fiara era în covulsiunile acelei nebunii de junglă care se abate asupra atâtor maimuțoi fioroși.

De obicei, gorilele evită conflictul, se ascund de alte animale din junglă și în general sunt cei mai buni vecini. Când, însă, sunt atacați, sau când îi apucă nebunia, nu există ființă în junglă suficient de îndrăzneță și de feroce ca să caute de bună voie ceartă între ele.

Tarzan însă nu avea cum să evite aceasta. Bolgani îl priveau în ochii lui răutăcioși, injectați de sânge. Nu va trece nici o clipă

și se va năpusti asupra flăcăului, pentru a-l înhăța.

Tarzan a întins mâna după cuțitul de vânătoare aflat pe masă, lângă el, dar cum degetele lui nu au găsit imediat arma, își roti privirea în căutarea cuțitului.

Făcând acesta, privirile i-au căzut asupra ilustrației cu Bolgani. Își găsi cuțitul dar nu a făcut altceva decât să-l pipăie alene, zâmbind în direcția fiarei care înainta spre el.

Nu va mai fi el înșelat din nou de lucruri goale care veneau pe când dormea! Fără îndoială că, după o clipă, Bolgani se va transforma în Pambo, șobolanul, cu capul lui Tantor, elefantul.

Tarzan a avut destule halucinații în zilele de febră, pentru a avea o idee la ce s-ar putea aștepta. De data aceasta, Bolgani nu și-a schimbat forma, ci venea încet spre el. Deși era puțin cam nedumerit, Tarzan nu simțea dorința să alerge după vreun loc de adăpost, după cum a fost senzația cea mai certă în celelalte aventuri ale lui atât de noi și stranii. Se simțea acum același ca întotdeauna, gata să se bată la nevoie..., dar era convins că în fața lui nu se află o gorilă în carne și oase.

Socoti că era timpul ca apariția să se fi topit în aerul curat, sau să se fi schimbat până acum în altceva. Dimpotrivă, însă, era tot acolo, distinctă ca și Bolgani în persoană, în blana lui neagră magnifică, lucind vie în lumina unei raze de soare cum se răsfrângea în cabană pe fereastra de la spatele lordului Greystoke.

Aceasta era cea mai reală din aventurile somnului său, gândi Tarzan, așteptând impasibil incidentul amuzant ce credea că va urma.

Gorila s-a repezit la atac. Două mâini puternice cu pielea îngroșată, îl înhățară pe flăcău, din pieptul adânc al fiarei ieși un mârâit hidos, iar pe obraji, Tarzan îi simți răsuflarea fierbinte. Și totuși, a rămas zâmbind.

O dată sau de două ori putea fi înșelat Tarzan, dar nu de atâtea ori consecutiv! Era convins că acest Bolgani nu e o gorilă reală pentru că dacă ar fi fost, nu ar fi putut intra niciodată în

cabană deoarece numai el, Tarzan, știa cum să umble cu clanța aceea.

La rândul ei, gorila era nedumerită de pasivitatea ciudată a acestei maimuțe fără păr. Se opri o clipă cu fălcile deschise și cu colții rânjiți aproape de beregata flăcăului, apoi părea că a ajuns, deodată, la o hotărâre.

L-a aruncat pe Tarzan pe unul din umerii lui păroși și a pornit, ieșind pe ușă, spre copacii mai mari din apropiere.

Tarzan și acum era sigur că totul era o aventură din somn, așa că zâmbea cu poftă când gorila ucigașă îl ducea de acolo fără să întâmpine nici o rezistență.

Peste puțin timp, considera Tarzan, se va trezi și se va vedea înapoi în cabană acolo unde a adormit. A privit înapoi și a crezut că a văzut că ușa cabanei a rămas deschisă.

Asta nu îi convenea! El a avut grijă să o închidă întotdeauna, ca nu cumva să intre cineva acolo. Manu, maimuța cea mică i-ar răvăși grozav comorile, dacă s-ar întâmpla să intre acolo măcar pentru câteva minute.

Acest gând l-a încurcat. Unde se sfârșea aventura somnului și unde începea realitatea? Tot ce vedea în jurul lui era destul de normal..., nimic din exagerarea grotescă a aventurilor din somn.

În acest caz, ar fi fost mai bine să știe că lucrurile sunt cum trebuie, să se asigure că ușa cabanei este într-adevăr închisă nu ar fi stricat aceasta, chiar dacă totul părea că se întâmplă sau se întâmpla real.

A încercat să se dea jos de pe umărul lui Bolgani, dar fiara nu a făcut decât să mârâie înfiorător și să-l țină și mai strâns. Făcând un efort puternic, Tarzan a reușit să se desfacă din strânsoare, dar cum a ajuns jos pe pământ, gorila s-a repezit furioasă spre el, înhățându-l din nou și înfigându-și colții în umărul lui pârlit de soare.

Zâmbetul de umor a dispărut de pe buzele lui Tarzan când durerea și sângele fierbinte au deșteptat în el instinctele de luptă.

Adormit sau treaz, afacerea aceasta nu mai era o glumă! Mușcând, sfâșiind și mârâind. Amândoi se rostogoliră pe jos pe pământ. Gorila era cuprinsă de înverșunarea unei furii nebune.

Mereu își slăbea colții din umărul flăcăului. Încercând să-i înțelesteze în beregata lui. Dar și Tarzan s-a mai bătut cu ființe care ținesc în locul fatal, așa că se ferea de fiecare dată într-o parte, căutând el să-și înhațe adversarul de gât. A reușit.

Puternicii lui mușchi s-au încordat și s-au înnodat sub pielea lui netedă, străduindu-se să scuture de pe el corpul păros al fiarei.

În timp ce îl sugruma pe Bolgani și-l împingea cu greu la o parte, strecura încet mâna cealaltă printre ei. Până când vârful cuțitului de vânătoare ajunse în dreptul inimii sălbatice a fiarei...

A fost suficientă o mișcare rapidă a pumnului de oțel, cu lama ascuțită să pătrundă până la țintă. Bolgani, gorila, nu scoase decât un singur răcnet, după care se desfăcu din strânsoarea lui Tarzan, se ridică în picioare, făcu câțiva pași clătinându-se, apoi a căzut întinsă.

După câteva mișcări în spasmele morții, a rămas țeapănă.

Tarzan stătea și privea fiara pe care tocmai a răpus-o, tot trecând degetele, nedumerit prin părul lui negru. După puțin, s-a aplecat și a atins cadavrul.

Sângele gorilei i-a murdărit degetele. Le-a ridicat până la nas și le mirosi. Apoi clătină din cap și porni spre cabană. Ușa era lot deschisă.

A închis-o și a tras zăvorul de lemn. S-a întors apoi la cadavrul gorilei, s-a oprit și s-a scărpinat în ceafă. Dacă aceasta era o aventură din somn, atunci care era realitatea? Cum să le distingă una de cealaltă?

Cât de real și cât de ireal era tot ce i s-a întâmplat până acum în toată viața lui? A pus atunci un picior pe corpul întins jos și nemișcat al adversarului lui și întorcându-și fața spre ceruri, a lansat strigătului pe care obișnuia să-l folosească atunci când uidea.

Un leu i-a răspuns de departe de tot. Era ceva foarte real și totuși, nu era sigur. Nedumerit, porni înainte prin junglă.

Nu. Nu știa ce este și ce nu este real, dar un lucru știa bine de tot: că niciodată nu va mai mânca din carnea lui Tantor, elefantul.

CAPITOLUL X - Lupta cu cartușele.

Era o zi senină, ideală. O adiere răcoroasă tempera căldura soarelui ecuatorial. În trib domnise pacea de săptămâni întregi și nici un dușman nu a pătruns de afară în locurile lui rezervate.

Toate acestea, în mintea maimuțelor erau o dovadă că și viitorul va fi identic cu trecutul apropiat. Santinelele, devenite acum. Dintr-o simplă regulă un obicei definitiv al tribului, ori își neglijau vigilența, ori dezertau cu totul de la posturi, după cum le venea pofta.

Tribul era foarte împrăștiat în căutarea hranei. Așa pot submina pacea și prosperitatea, siguranța celei mai primitive comunități ca și pe cea a celei civilizate.

Până și persoanele deosebite devin mai puțin prudente și slăbesc paza, așa că cineva ar fi socotit că Numai, Sabor și Șita au uitat cu totul de ei.

Femelele și puii alergau ne păziți prin jungla posomorâtă, în timp ce maimuțoi lacomi, le-au luat-o cu mult înainte. Așa se întâmplă că Tika și Gazan, micul ei „balu”, să vâneze în marginea extremă a tribului fără să se afle nici un maimuțoi prin apropiere.

Cu mult mai la sud. Trecea prin junglă o făptură sinistră:

Un maimuțoi antropoid enorm, aproape nebun din cauza singurătății și a înfrângerii recent suferite.

Cu o săptămână înainte a intrat în dispută pentru domnia unui trib îndepărtat și acum, bătut bine și îndurerat, rățăcea prin junglă alungat din trib.

S-ar fi putut întoarce mai târziu în propriul trib și să se supună voinței brutei păroase pe care a încercat să o detroneze. În momentul de față, însă, nu îndrăznea să o facă, pentru că, nu numai că a umblat după coroana aceuia, ci și după nevestele lui.

Va trebui să treacă cel puțin o lună până să fie uitat și iertat de acela în fața căruia a greșit. Din această cauză, Meg rățăcea prin junglă singur, furios și plin de ură.

În această stare sufletească se afla el când a dat, pe neașteptate peste o femelă tânără căutându-și singură hrana prin junglă: o femelă străină, mlădioasă, voinică și incomparabil de frumoasă.

Meg, fără să sufle măcar, se furișă de o parte a cărării, unde frunzișul des al tufișurilor tropicale îl ascundea de Tika, fără însă să-l poată împiedica să-și desfete ochii la drăgălășenia ei.

Dar privirile lui nu se ocupau numai de Tika în momentul acela, ci cercetau și prin jur, ca nu cumva să fie pe acolo vreun „balu” mai mare, sau mai ales, maimuțoi adulți din tribul ei.

Când cineva râvnește la o femelă dintr-un trib străin, trebuie să țină seamă și de gardienii feroși și puternici ai femelelor, care foarte rar se întâmplă să fie departe de ele și care s-ar bate cu un străin până la moarte, în apărarea soției sau a puiului unui camarad.

Meg nu vedea nici urmă de altă maimuță, doar această femelă străină și un „balu” mic jucându-se prin apropiere. Tot uitându-se la femelă, ochii lui răi și injectați s-au închis pe jumătate, cât despre „balu”, o mușcătură a fălcilor lui puternice în mica lui ceafă îl va reduce la cea mai deplină tăcere.

Meg, era un maimuțoi frumos și mare, semănând mult cu Tug, soțul Tikăi. Amândoi erau în floarea vârstei, amândoi cu musculatura perfectă, colți mari și tot atât de feroce, așa cum ar dori să fie cea mai pretențioasă femelă.

Dacă Meg ar fi fost din tribul ei, Tika ar fi cedat tot atât de ușor ca și lui Tug, când i-ar fi fost timpul de împerechere...

acum, însă, îi aparținea lui Tug și nici un alt maimuțoi nu ar fi putut avea pretenții asupra ei mai înainte să îl învingă pe Tug în luptă piept la piept.

În cazul acesta, Tika avea dreptul să se hotărască. Dacă nu favoriza de pretendent, putea lua parte la luptă alături de soțul ei și să-și facă datoria, descurajându-l pe acela care o dorește.

Pentru aceasta putea fi de ajutor soțului ei, pentru că deși avea ghearele și colții mai mici ca ai unui maimuțoi adult, se putea servi de ele cu foarte mult efect. Chiar în momentele acestea era ocupată în neobosita căutare a unor lăcuste, uitând de toate.

Nici nu observase cât de mult s-a îndepărtat, împreună cu puiul ei, Gazan, de restul tribului și nici simțurile ei nu erau în gardă, așa cum ar fi trebuit să fie.

Lunile de siguranță și liniște sub paza protectoare a santinelelor, le-a infiltrase tuturor un sentiment de siguranță pașnică, întemeiată pe ideea greșită, care a distrus multe comunități luminate în trecut și va continua să distrugă și altele în viitor, că, dacă nu au fost atacați până acum, nu vor mai fi niciodată.

Meg, convingându-se că numai femela și puiul ei se aflau prin preajmă, ieși hoțeste la iveală. Tika era cu spatele întors spre el, când el a dat năvală asupra ei.

Simțurile ei s-au deșteptat până la urmă, vestind-o de primejdie și se întoarse să-l întâmpine pe maimuțoiul străin, cu câteva clipe mai repede ca el să o fi ajuns.

Meg se opri la câțiva pași de ea. Mânia i-a dispărut față de farmecul feminin așa de seducător al străineii.

A făcut câteva zgomote prietenoase – o serie de plescăituri, cu buzele sale mari și groase – care nu erau departe de a semăna cu acelea care ar fi fost produse de o sărutare în aer.

Tika însă. Nu i-a răspuns decât printr-o rânjire a buzelor și un mârâit de prevenire. Micul Gazan a început să alerge spre mama sa. Dar ea îl preveni printr-un „Kriiig” să nu se apropie,

poruncindu-i să se urce într-un copac înalt.

Evident că Tika nu a fost impresionată favorabil de noul ei admirator. Meg și-a dat seama de aceasta, așa că își schimbă procedeele.

Își umflă pieptul uriaș și se bătu în el cu pumnii noduroși, legănându-se încoace și încolo.

— Eu sunt Meg, se laudă el. Uită-te la colții mei. Uită-te la brațele mele cât sunt de mari și ce picioare puternice am. Cu o singură mușcătură, aș putea ucide pe cel mai mare dintre maimuțoiii voștri. Singur am ucis-o pe Șita. Eu sunt Meg. Meg te vrea pe tine.

Apoi așteptă să vadă efectul vorbelor sale, dar nu a avut mult de așteptat. Tika se răsucii cu o iuțeală care dezminți greutatea ei și a plecat în direcție opusă.

Scoțând un mârâit de supărare, Meg a urmărit-o, dar femela mai mică și mai ușoară, era prea rapidă pentru el. O goni câteva zecimi de metri, apoi făcând spume la gură, se opri și începu să bată cu pumnii în pământ.

Micul Gazan privea de sus din copac și asista la supărarea maimuțoiului străin. Fiind prea tânăr și văzându-se în siguranță, mai sus decât unde ar fi putut ajunge maimuțoiul, aruncă, țipând o insultă, aceluia care îl necăjea. Meg s-a uitat spre el.

Tika s-a oprit la o mică distanță...; nu putea să se îndepărteze prea mult de puiul ei. Meg repede și-a dat seama de acest lucru și s-a hotărât să profite de ocazie. A observat că pomul în care s-a urcat Gazan era izolat și puiul nu ar fi putut trece în altul fără să nu se dea jos din acesta.

Meg o va obține așadar, pe mamă prin dragostea acesteia pentru puiul ei. Maimuțoiul se aruncă în crengile de jos ale copacului.

Micul Gazan încetă să-l mai insulte; expresia ștregărească de pe figura lui se schimbă în una de îngrijorare, care a fost repede urmată de frică îndată ce Meg a început să urce spre el.

Tika îi striga să se urce mai sus și micul „balu” alergă sus

printre crengile subțirele, care nu ar fi suportat greutatea marelui maimuțoi.

Cu toate acestea, Meg a continuat să se urce. Tikăi nu-i era frică. Știa că Meg nu putea să urce destul de sus ca să-l ajungă pe Gazan, așa că stătea la oarecare distanță de copac și-i striga maimuțoiului toate ocările din junglă. Fiind de sex feminin nu încape îndoială că era neîntrecută în această artă.

Ea însă nu cunoștea istețimea la rele a micului creier din țeasta lui Meg. Era convinsă că maimuțoiul se va urca cât mai sus după Gazan. Apoi, văzând că nu-l va putea ajunge, va relua goana după ea, despre care știa că va fi de asemenea fără rezultat.

Era atât de convinsă de siguranța puiului ei și capacitatea de a-și purta de grijă că nu mai scoase strigătul de ajutor care ar fi adus imediat pe ceilalți membri ai tribului în ajutor.

Meg a mers încet, până unde îndrăznea să riște să se urce cu greutatea lui cea mare pe crengile cele subțiri. Gazan, însă era cu patru-cinci metru mai sus decât el. Maimuțoiul se înțepeni pe picioare, apucă în mâinile lui vânjoase creanga principală din mijloc – partea de sus a trunchiului copacului – se încordă și a început să o scuture cu violență. Tika se îngrozi. A înțeles imediat ce și-a pus Meg în gând.

Gazan se atârname de vârful unei crengi lungi. De la prima scuturătură și-a pierdut echilibrul. Nu a căzut însă ci se ținea agățat, cu toate cele patru mâini ale lui. Meg își îndoie eforturile, iar în urma zguduirilor sale teribile creanga de care atârna puiul se frânse cu o trosnitură puternică.

Tika a văzut prea bine care era rezultatul și uitând de propria ei primejdie, împinsă de iubirea de mamă, alerga să se urce în copac și să se bată cu acea creatură îngrozitoare care amenința viața mititelului ei.

Înainte de a ajunge la trunchiul copacului, Meg reușise cu zguduituri violente, să-l desprindă pe Gazan de creangă. Puiul de maimuță dând un strigăt de spaimă porni să cadă printre

crengile înfrunzite, căutând zadarnic să se agațe din nou de altă creangă.

Fără să reușească în încercarea lui disperată a căzut cu o bufnitură surdă la picioarele mamei sale, unde a rămas nemișcat. Tika s-a aplecat să ridice în brațele ei trupul care nu mai dădea semne de viață, dar tot în același timp, Meg a sărit asupra ei.

Zbătându-se și mușcând, se luptă să scape, dar mușchii ei nu se puteau împotrivi prea mult mușchilor uriași ai aceluia maimuțoi enorm. Meg, o lovea întruna înăbușind-o, până când, în cele din urmă, pe jumătate în nesimțire, femela a căzut într-o quasi-supunere. Meg o aruncă atunci pe umăr și porni pe cărare, spre sud, de unde a venit.

Întins jos pe pământ zăcea micul Gazan, nemișcat. Nu gemea, nu se mișca. Soarele se ridica încet spre meridian. O fiară scârboasă ridicând din când în când botul să miroasă adierea de vânt, din junglă, se strecura prin tufișurile dese de sub copaci. Era Dango, hiena.

După puțin, urâciosul ei cap a pătruns prin frunziș și ochii ei cruzi s-au oprit asupra lui Gazan.

În aceeași zi, de dimineață Tarzan s-a dus la cabana lui de pe malul mării, unde își petrecea câteva ceasuri din zi, mai ales când tribul se afla prin vecinătate.

Pe podeaua camerei era întins un schelet de om – tot ce a mai rămas din fostul lord Greystoke – zăcea așa cum a căzut, acum vreo douăzeci de ani când Ciuk, maimuțoiul cel mare l-a aruncat la podea, luându-i viața.

De multă vreme oasele lui bine făcute de englez au fost curățite până și de cea mai mică bucătică de carne de pe ele. De ani de zile, Tarzan vedea acest schelet, dar fără să-i dea prea multă atenție decât a acordat nenumăratelor mii de oase împrăștiate în toate părțile prin junglă.

Pe pat se odihnea un alt schelet, mai mic; iar tânărul îl ignora și pe acesta, după cum l-a ignorat și pe celălalt. De unde putea

el să știe că unul a fost tatăl lui iar celălalt mama sa?

Grămăjoara de oase din tabăra primitivă făcut cu atâta dragoste de fostul lord Greystoke, nu însemna nimic pentru el...; dar într-o zi țeasta aceea mititică va fi dovada dreptului său la un titlu mândru.

Pentru Tarzan nu erau decât oase. Nu-i trebuiau, pentru că nu a mai rămas carne pe ele și nici nu erau în drumul lui, pentru că nu cunoștea nevoia unui pat, iar peste scheletul de pe pardoseală putea păși cu ușurință.

Acum se simțea neliniștit. A răsfoit paginile unei cărți, apoi pe ale alteia. S-a uitat la ilustratele pe care le știa pe de rost, apoi le aruncă la o parte.

După aceea a cotrobăit a mia oară prin dulap. A scos de acolo un săculeț care conținea mai multe piese mici, rotunde, de metal. S-a jucat de multe ori cu ele, în decursul anilor, dar întotdeauna le-a pus la loc în pungă, iar punga în dulap, pe raftul unde o descoperise la început.

Ciudat mai era și modul cum se manifesta ereditatea lui Tarzan. Născut dintr-o rasă ordonată, el fiind o persoană ordonată, fără să știe pentru ce.

Maimuțele lăsau de multe ori să le cadă din mână lucrurile când își pierdeau interesul pentru ele..., le dădeau drumul în iarbă sau din crengile înalte ale copacilor. Uneori le găseau din întâmplare, dar cu Tarzan nu era tot așa.

Printre puținele lucruri ce îi aparțineau avea un loc și puneă înapoi fiecare obiect, după ce termina ce avea de făcut cu el. Bucățile rotunde, de metal din pungă îl interesau întotdeauna. De fiecare parte a lor erau în relief figuri al căror înțeles el nu îl putea cuprinde.

Piesele erau curate și luceau. Se distra alcătuindu-le la diferite figuri de masă. S-a jucat cu ele în felul acesta de sute de ori. Acum însă, pe când se juca a scăpat o bucată drăguță și galbenă - o liră sterlină de aur - care a alunecat sub patul în care zăcea tot ce a fost muritor din frumoasa lady Alice de

odinioară.

Potrivit obiceiului, Tarzan s-a lăsat imediat pe brânci, căutând sub pat piesa de aur pe care a pierdut-o. O găsi, dar a mai găsit și altceva: o cutie mică de lemn și un capac care se ridica cu totul.

Le-a scos pe amândouă, după ce a pus lira la loc în punguliță și pungulița pe raft în dulap, a început să cerceteze cutia. Conținea un număr de bucăți cilindrice, de metal sub formă de con la un capăt și late la celălalt, niște cartușe de armă de vânătoare aproape ieșite din uz. Erau verzi de tot. Nelustruite, acoperite de rugina depusă pe ele de ani de zile. Tarzan luă din cutie câteva și le examinează.

Frecându-le una de alta. Descoperi că verzele se ia, lăsând o suprafață lucitoare pe două treimi din lungime și un gri închis în partea conică. A luat atunci un bețișor și a frecat între ele cilindrele, pentru a se convinge pe deplin.

La șold îi atârna o pungă, pe care a luat-o de la unul din numeroșii războinici negri uciși de el. A pus în ea vreo două duzini din noile lui jucării, cu gândul să le lustruiască în voie când va avea chef să o facă.

După aceea a pus cutia la loc sub pat și nemaigăsind nimic care să îl distreze, a ieșit din cabină pornind înapoi în direcția tribului.

Cu puțin mai înainte de a ajunge de acolo, a auzit un freamăt, țipete de femele și de „balu”, precum și mârâituri sălbatice de adulți. Imediat și-a iuțit pașii pentru că „Kriiig”-urile pe care le auzea, l-au înștiințat că se întâmpla ceva grav. Mai înainte, când Tarzan era ocupat cu lucrurile din cabana tatălui lui, Tug, puternicul soț al Tikăi, vâna cam la doi kilometri mai la nord de trib. După ce și-a potolit foamea, a pornit alene, înapoi spre poiană, unde a lăsat tribul cu un ceas două înainte.

După puțin timp, s-a întâlnit cu membrii tribului, împrăstiați câte unul sau doi. Trei la un loc. Nu o vedea însă pe Tika. Nici pe Gazan. Așa că a început să-i întrebe despre ei. Nimeni însă, nu i-

a văzut de mai multă vreme.

Tot ce știa el era că vrea să o găsească pe Tika. ca să-l scarpine în spate, pe când își digera dejunul. Dar cu toate că o strigă o căută și i-a întrebat pe toți pe care i-a întâlnit, nu a putut da de nici o urmă. A început să se supere și aproape s-a hotărât să o pedepsească pe Tika, pentru că s-a îndepărtat atât de mult de trib, tocmai atunci când el avea nevoie de ea. A apucat pe o cărare care mergea la sud. Iar, când a ajuns într-o poiană mică prin care trecea poiana, o observă de partea cealaltă pe Dango, hiena. Fiara mâncătoare de stârvuri nu l-a văzut pe Tug, pentru că nu mai avea ochi pentru nimic altceva, decât pentru ceea ce se găsea în fața ei, în iarba de sub un copac ceva de care se apropia pe furiș, după cum era obiceiul fiarelor din junglă.

Tug, precaut ca întotdeauna, după cum se și cuvine acelor care cutreieră jungla și doresc să trăiască mai mult, s-a urcat fără zgomot într-un copac, putând în felul acesta să vadă mai bine ce se petrecea în poiană. Nu îi era frică de Dango. Dar dorea să vadă ce pândea hiena. De fapt, Tug era împins mai mult de curiozitate decât de precauție.

Ajungând într-un loc printre crengi de unde putea vedea fără nici o piedică, o zări pe Dango mirosind ceva jos în iarbă... ceva ce Tug a recunoscut imediat că este micul său Gazan, nemișcat și fără viață. Scoțând un strigăt atât de bestial și de îngrozitor că orice mișcare a hienei a fost paralizată pentru câteva clipe, iar maimuțoiul se aruncă asupra fiarei Această, surprinsă de atacul neașteptat al lui Tug. S-a întors scrâșnind și mârâind, asupra lui ca să-l sfâșie, dar era ca și cum o vrabie ar ataca un uliu.

Degetele noduroase ale lui Tug s-au și înfipt în gâtul hienei, apoi numai dintr-o singură mușcătură a fălcilor lui puternice, i-a rupt beregata și-i aruncă la o parte cadavrul, cu dispreț. Ridicându-se în picioare a scos strigătul de chemare a maimuțoiului către femela sa. Neprimind nici un răspuns s-a

aplecat din nou, cu capul în iarbă mirosind corpul lui Gazan. În pieptul acestei fiare sălbatice și urâte bătea o inimă care era mișcată cât de puțin, de aceleași emoții de iubire paternă.

Chiar dacă nu avea nici o dovadă despre aceasta, trebuie să ne închipuim că există deoarece numai astfel se poate explica supraviețuirea rasei umane, în care gelozia și egoismul masculilor ar fi distrus puii în primele stadii ale rasei, tot așa de repede cum erau aduși pe lume, dacă Dumnezeu nu ar fi sădit în pieptul lor acea dragoste paternă care se arată destul de puternică prin instinctul protector al masculului. Iar Tug, s-a dezvoltat nu numai în instinctul protector într-un grad înalt, dar și iubirea pentru vlăstarul lui. Aceasta, din cauză că Tug era un specimen neobișnuit de inteligent, printre maimuțele acelea mari, antropoide, despre care localnicii din ținutul Gabiei vorbesc numai în șoapte, dar pe care nici un alb nu le-a văzut vreodată sau dacă le-a văzut nu a apucat să trăiască și să ne spună și nouă despre ele, până la venirea lui Tarzan printre ele.

De aceea și Tug s-a întristat, după cum s-ar fi întristat oricare alt tată când își pierde copilul.

Tug, mirosi câteva clipe trupul inert al fiului său. După aceea a început să-l mângâie și să-i netezească părul ciuflit cu botul și limba. De pe buzele lui sălbatice ieși un geamăt surd, dar imediat durerea lui a fost urmată de o dorință mistuitoare de răzbunare. Sărind în picioare, a dat drumul unei salve de „Kriiig”-uri, printre care intercala și strigătul maimuțoiului înfuriat, Tug nemaifiind acum decât un antropoid predominat de răzbunare și de pofta de a vărsa sânge. La strigătele lui, s-au asociat strigătele celorlalți membri ai tribului, care alergau prin copaci.

Acestea au fost strigătele pe care le-a auzit Tarzan, când se întorcea în cabana lui. Imediat și-a ridicat vocea și a dat răspunsul necesar, alergând, în același timp acolo, cu o repeziciune uimitoare. Când a ajuns, în cele din urmă, în locul unde se afla tribul, i-a văzut aproape pe toți membrii acestuia

strânși în jurul lui Tug și a încă ceva care zăcea întins pe pământ. Coborând printre ei, Tarzan s-a apropiat până în mijlocul cetei de maimuțoi.

Tug tot mai răcnea, dar, cum l-a văzut pe Tarzan, încetă și aplecându-se, îl ridică pe Gazan în brațele sale, întinzându-l să-l vadă și el. Dintre toți maimuțoii din trib, numai pe Tarzan îl iubea Tug, iar Tarzan avea încredere, socotindu-l mai înțelept și mai isteț. Tot lui i s-a adresat și acum.

Cum a văzut trupul nemișcat în brațele lui Tug, de pe buzele lui Tarzan a ieșit un mârâit surd de durere.

— Cine a făcut asta? întrebă el. Unde este Tika?

— Nu știu, răspunse Tug. L-am găsit întins aici și Dango era să-l mănânce, dar nu a fost Dango acela care i-a făcut aceasta...; nu văd urme de colți.

Tarzan s-a apropiat și și-a lipit urechea de pieptul lui Gazan.

— Nu-i mort, a zis. Poate că nu o să moară.

Cu aceste cuvinte, a trecut printre maimuțoi și a făcut de două ori ocolul cetei, examinând terenul pas cu pas. Deodată, s-a oprit, mirosind cu patos, apoi a sărit în picioare și a scos un strigăt ciudat, la auzul căruia Tug și ceilalți maimuțoi s-au apropiat de el, pentru că au înțeles că vânătorul a dat de urma vânatului.

— Un maimuțoi străin a fost pe aici, a zis Tarzan. L-a bătut pe Gazan și a furat-o pe Tika.

Atunci Tug și ceilalți adulți din trib au început să răcnească și să-l amenințe pe hoț, dar nu au mai făcut nimic altceva. Dacă maimuțoiul străin ar fi fost pe undeva, pe aproape, în ochii lor, l-ar fi rupt în bucăți, dar nici unul nu s-a gândit să îl urmărească.

— Dacă sentinelele ar fi păzit teritoriul tribului, lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat, îi dojeni Tarzan. Dar așa o să se întâmple mereu, atâta timp cât nu țineți sentinele să vă păzească de inamici. Jungla este plină de dușmani și totuși, voi vă lăsați femelele și puii să umble după hrană pe unde vor ei. Tarzan se duce acum, continuă el după o mică pauză, să o găsească pe

Tika și să o aducă înapoi în tribul ei.

Această idee le plăcu și celorlalți maimuțoi.

— Mergem și noi cu toții! au strigat ei.

— Nu se poate, a răspuns Tarzan. Să mergem cu toții. Nu putem lua cu noi femelele și puii, când plecăm la vânătoare și la luptă. Trebuie să rămâneți să le păziți, pentru că altfel, îi pierdem pe toți.

Maimuțoii se scărpinară gânditori în ceafă. Începeau să priceapă acest sfat înțelept, dar la început au fost încântați de ideea cea nouă, ideea de a urmări un inamic, de a-l prinde și a-l pedepsi. Instinctul comunității a fost înrădăcinat în firea lor de veacuri întregi de datină.

În timpuri grele, instinctul comunității, îi trimitea grămadă, așa că maimuțoii, prin unirea forțelor și ferocitatea lor, se puteau apăra foarte bine de dușmani. Dar ideea de a se despărți pentru a se război cu dușmanul nu le-a trecut încă prin minte..., era cu totul străină obiceiului, prea departe de interesele comunității.

Simțurile lui îi spuneau că atacul asupra Tikăi nu a fost făcut decât de un singur maimuțoi. Deci pentru un singur inamic nu era nevoie de tot tribul ca să-l pedepsească. Doi maimuțoi l-ar fi ajuns repede, salvând-o pe Tika. În trecut nimeni nu s-a gândit să pornească în căutarea femelelor furate, uneori, din trib. Dacă se întâmpla ca Numa, Sabor sau Șita, sau chiar vreun maimuțoi străin, să ducă vreo fată sau femelă din trib, fără să fi observat cineva, afacerea era terminată: femela era pierdută pentru ei, nimic mai mult.

Soțul păgubit, în cazul când victima avea soț. Mormăia supărat o zi-două. Apoi dacă era destul de voinic își lua altă tovarășă din trib, sau pornea prin junglă cu gândul să poată fura și el una din femelele altor triburi. Tarzan s-a învoit în trecut cu aceste obiceiuri, din cauză că cei furați nu au prezentat nici un interes pentru el. Acum însă, era altceva. Tika a fost prima lui dragoste, iar pe Gazan, puiul Tikăi, îl iubea tot atât de mult ca și

cum ar fi fost al lui.

S-a mai întâmplat odată mai de mult, ca Tarzan să fi intenționat să pornească în căutarea cuiva pentru a se răzbuna. Aceasta a fost atunci, de mult, când fiul lui Mong, Long o ucise pe Kala. Singur a pornit atunci în urmărire și s-a răzbunat. Acum, deși într-un grad mai mic, era îndemnat de aceeași pasiune.

Însuflețit de aceste gânduri, i-a vorbit astfel lui Tug:

— Lasă-l pe Gazan cu Muga. E bătrână, cu colții rupți și nu mai este bună de nimic, dar îl va îngriji bine pe Gazan, până ne înapoiem cu Tika.

Apoi s-a adresat Mugăi:

— Să știi că te ucid, dacă îl găsim cumva pe Gazan mort când ne întoarcem.

— Unde mergem? Întrebă Tug.

— Ne ducem să o aducem pe Tika, a răspuns el, apoi să-l ucidem pe maimuțoiul care a furat-o. Haide!

Și a pornit imediat pe urma maimuțoiului străin – urmă pe care el o vedea destul de bine – a pornit fără să se uite dacă Tug îl urmează sau nu. Acesta îl depuse pe Gazan în brațele Mugăi, zicându-i:

— Dacă moare, Tarzan te va ucide!

Apoi se luă după tovarășul lui, care în timpul acesta alerga de-a lungul cărării din junglă.

Niciun maimuțoi din tribul lui Ciuk nu era în stare să urmărească vânatul cu atâta îndemânare ca Tarzan, ale cărui simțuri dezvoltate erau ajutate de o inteligență deosebită. Rațiunea i-a arătat drumul pe care l-a urmat, iar urmele lăsate de Meg erau distincte pentru el.

Maimuțoiul enorm și păros a urmat de aproape silueta elegantă a flăcăului. Mergeau în tăcere, ca două umbre, printre numeroasele umbre din junglă. Urma era proaspătă, iar acum, după ce au trecut de locul unde mirosul tribului era mai tare, îi era foarte ușor să-l urmărească pe Meg și pe Tika după miros.

Mirosul Tikăi, binecunoscut lui Tarzan și lui Tug, le spuneau amândurora că sunt pe urmele ei. În curând și mirosul lui Meg le deveni tot atât de cunoscut. Înaintau destul de repede, când cerul se acoperi pe neașteptate cu nori. Tarzan se grăbi. Acum aproape că zbura pe cărarea din junglă sau printre copaci. Îl urmărea cu îndemânare, ca o veveriță, pe drumul cotit printre crengi, sărind din copac în copac, după cum a făcut și Meg cu puțin înaintea lor... Înaintau mult mai repede decât Meg, pentru că ei nu erau împiedicați de o sarcină ca a aceleia.

Tarzan se gândi că trebuie să fie foarte aproape de acela pe care îl urmărea și că, din moment în moment, avea să dea peste el, mirosul devenind din ce în ce mai pronunțat. Deodată, însă jungla a fost străbătută de fulgere, după care au urmat imediat zgomotul asurzitor al tunetului, răsunând prin ceruri și pădure, de se cutremura întreg pământul. După aceea a început să plouă.

Ploaia a făcut tocmai ceea ce Tarzan știa bine că va face: a înlăturat orice urmă a vânatului de pe fața pământului. Torente de apă au căzut într-una mai bine de o jumătate de oră, apoi soarele a apărut din nou, împodobind pădurea cu milioanele de pietre scumpe, strălucitoare, dar Tarzan, deși întotdeauna sensibil la minunățiile variate ale junglei, astăzi nu mai avea ochi pentru ele. Numai la un singur lucru se mai gândea acum: ploaia a șters orice urmă a Tikăi și a răpitorului ei.

Până și printre crengi există cărări bătătorite, întocmai ca cele de jos, de pe pământ, dar cele de prin copaci se bifurcă și se întretaie cu mult mai des decât cele de jos, drumul fiind mai deschis decât printre tufișurile dese de sub copaci. După ce a încetat ploaia, Tarzan și Tug și-au urmat drumul pe una din aceste cărări, presupunând că era drumul urmat de hoț; ajunși la prima răspântie, s-au găsit în mare încurcătură, pentru că nu știau pe unde să apuce.

S-au oprit aici, iar Tarzan a început să examineze fiecare

copac și frunză care ar fi putut fi atinsă în trecere de maimuțoiul fugar. A mirosit chiar și trunchiul copacului, pe când ochii lui ageri cercetau coaja pentru a găsi cel mai mic indiciu de urma vânatului. Era o lucrare înceată și anevoioasă, iar Tarzan știa că în timpul pierdut de el, maimuțoiul din tribul străin se îndepărta într-una cu prada, câștigând poate timpul necesar să ajungă undeva, la loc sigur, înainte de a putea fi prins.

În sfârșit, după vreo jumătate de oră de căutări, din partea amândurora, nasul ager al lui Tarzan a prins mirosul lui Meg, slab de tot și aproape imperceptibil, sub o frunză unde umărul păros al dușmanului s-a atins în trecerea lui, de crengi. Au pornit deci, încă o dată la drum, dar încet și cu multe pauze, care îi descurajau, pentru că în unele locuri urma părea pierdută. După aceste indicii și după altele, Tarzan a înțeles că hoțul tot o mai ducea cu el pe Tika. Adâncimea urmelor picioarelor arăta că acela care le-a făcut ducea o sarcină, în plus, se sprijinea numai într-un singur pumn, mâna cealaltă fiind ocupată cu altă treabă: aceea de a-și ține prizoniera pe umăr.

În unele locuri, Tarzan a putut observa chiar schimbarea sarcinii de pe un umăr pe celălalt, indicată prin adâncimea urmei de partea greutății și schimbarea urmei pumnului dintr-o parte în alta a cărării. Pe distanțe destul de mari se putea observa că maimuțoiul a mers drept, numai pe picioarele din spate, așa cum merge un om. Însă aceste urme ar fi putut fi făcute de orice alt antropoid de specia aceea, pentru că spre deosebire de cimpanzei și gorile, indivizii acelei specii umblau cu ușurință, fără ajutorul mâinilor.

Amănuntele de felul acesta le serveau lui Tug și lui Tarzan la identificarea hoțului, iar mirosul caracteristic al acestuia, întipărit în memoria lor, le înlesnea să-l recunoască imediat ce ar fi dat peste el, chiar dacă ar fi lăsat-o pe Tika undeva. L-ar fi recunoscut mai repede și mai sigur decât toate fotografiile și tot sistemul Bertillon prin care detectivii moderni, recunosc pe cei din lumea civilizată care fug azi de justiție.

Dar cu toate simțurile lor atât de acute, cei doi membri din tribul lui Ciuk: Tarzan vlăstar omenesc și Tug maimuțoiul, au avut destul necaz și destule pauze să se țină de urma lui Meg, așa că nici a doua zi pe la amiază nu au prins hoțul. Acum însă, mirosul acestuia era puternic, pentru că a fost lăsat după ploaie, iar Tarzan știa că nu va trece mult și-l va ajunge pe fugar cu prada lui.

Pe deasupra lor, pe când se furișau înainte prin junglă, erau o mulțime de Manu pălăvrăgind între ei. Mai erau și mii de păsări cu pene strălucitoare, ciripind sau țipând prin frunziș, în timp ce nenumărate insecte bâzâiau și zbârnâiau prin iarbă și prin aer.

Un Manu cu barbă albă, îi văzu trecând și se opri din ocară ce i-o făcea femelei sale. După ce i-a privit câteva clipe, a pornit prin copaci cu o iuțeală ce te făcea să bănuiești că ar fi urmărit de Șita... În aparență, Manu nu era decât o maimuțică foarte speriată fugind să-și salveze viața..., nu se vedea nimic suspect în acțiunea lui.

Dar Tika ce a făcut în tot timpul acesta?

Se resemnase, oare și-l însoțea pe noul ei soț cu toată umilința și dragostea unei soții supuse? O singură privire ar fi dat răspunsul cel mai satisfăcător. Tika era zgâriată și plină de sânge, din cauza multelor răni făcute de furiosul Meg, în eforturile lui zadarnice de a o aduce la supunere. Dar și el era destul de zgâriat și mușcat. Cu o ferocitate încăpățânată Meg nu slăbea din mână prada lui nefolositoare.

Își făcea drum prin junglă, în direcția terenului ce aparținea tribului său în nădejdea că regele îi va uita trădarea iar de nu era hotărât să se resemneze, orice soartă era mai bună față de suferința de a fi singur în junglă cu această femelă îngrozitoare. În afară de aceasta se gândea să-și arate tovarășilor lui captiva și dacă i-ar fi cu putință să-și înduplece regele să o primească în dar.

În sfârșit, a ajuns într-un loc unde a văzut doi maimuțoi din tribul său. Era o poiană frumoasă, cu copaci răzleți, tufișuri și

bolovani enormi, întocmai ca un parc, însă un parc natural, bolovanii și urmele ghețarilor preistorici fiind mărturia mută, pe aici pe unde un soare arzător își aruncă razele asupra unei jungle tropicale. Ambii maimuțoi, văzând de la distanță apropierea lui Meg și-au rânjit colții puternici, zburbindu-și părul de pe șira spinării. Meg, însă, recunoscându-i, le strigă:

— Este Meg. Meg care aduce o femelă nouă.

Maimuțoii au așteptat până când Meg a venit aproape de ei. Tika s-a întors să-i privească, cu colții rânjiți și mârâind. Nu era nicidecum plăcută la vedere și totuși cu tot sângele de pe ea și cu toată expresia de ură de pe figura ei, maimuțoii șușoteau, în semn că Tika e frumoasă și au invidiat norocul lui Meg... dar, din nefericire nu știau cu cine își făceau de lucru.

Și cum stăteau și se uitau unii la alții, înainte de a vorbi ceva, au văzut venind spre ei un maimuțoi din neamul lui Manu, foarte agitat, care se opri pe o creangă deasupra lor.

— Vin doi maimuțoi străini, anunță el; unul este un Mangani și celălalt este un antropoid urât, fără păr pe el. Se țineau de urmele lui Meg. L-am văzut cu ochii mei!

— Haide, îl sfătui unul din tovarășii lui Meg, să așteptăm sosirea străinilor, ascunși în tufișul des de acolo, de la marginea poienii.

Au pornit să traverseze poiana. Maimuța cea mică nu își mai putea stăpâni bucuria. Sărea înfierbântată, în sus și în jos, printre crengi. Cea mai de seamă petrecere din viața ei era să provoace lupte sângeroase între locuitorii mai mari din junglă, timp în care stătea sus la adăpost, să privească spectacolul.

Da, Manu era lacom după bățai, oricât de sângeroase ar fi fost, atâta vreme cât se băteau alții; iar nu el... maimuțoiul acesta gri, cu barba lungă, era un adevărat fanatic după asemenea spectacole. Maimuțoii s-au ascuns în tufișul de lângă cărarea pe unde trebuiau să treacă cei doi maimuțoi străini.

Tika tremura de agitată ce era. Auzise și ea vestea lui Manu și știa că maimuțoiul fără păr nu putea fi altul decât Tarzan și fără

Îndoială, că celălalt era Tug. Nu s-a așteptat la un ajutor de felul acesta, nici nu a îndrăznit să prevadă o astfel de eventualitate. Singurul gând a fost să scape și să fugă înapoi la tribul lui Ciuk, dar chiar această eventualitate i se părea absolut imposibilă, atât de strașnic o păzea Meg.

Când Tug și Tarzan au ajuns în poiana în care Meg și-a găsit prietenii, mirosul de maimuță a devenit atât de pătrunzător, că amândoi au știut că străinul trebuie să fie pe undeva prin apropiere. Înaintau cu mai multă atenție, dorind să se apropie de hoț pe la spate și dacă era cu puțință să-l atace înainte ca el să le simtă prezența.

Nu știau că maimuțica cu barbă le-a luat-o înainte și nici că trei perechi de ochi sălbatici le pândeau mișcările, așteptându-i să ajungă la îndemâna ghearelor și colților lor. Astfel, au trecut înainte prin poiană, apucând pe cărarea ce ducea spre desișul de partea cealaltă când au auzit deodată de foarte aproape, strigătul cunoscut „Kriiig” și au recunoscut vocea Tikăi. Meg și tovarășii lui, slabi la minte, nu au prevăzut că Tika i-ar fi putut trăda, așa că au izbucnit în accese de furie. Meg a lovit-o, apoi toți trei s-au repezit să se bată cu Tarzan și cu Tug. În timpul acesta, Manu dansa sus pe crenguța ei, țipând de bucurie. Într-adevăr, avea pentru ce să se bucure, pentru că lupta era una dintre cele mai frumoase.

Cei patru maimuțoi împreună cu Tarzan au intrat în luptă. S-au rostogolit pe jos, pe cărare, prin iarbă. Se mușcau, se izbeau și se zgâriau întruna, însoțind scena cu mârâituri și răcnete. După cinci minute de luptă toți cinci erau plini de sânge, iar cel cu barba gri din copac era aproape să cadă jos, de atâta emoție. Tipa cât îl ținea gura, strigându-le „bravo” în limba lui, când unuia, când altuia.

Manu voia să vadă un antropoid ucis. Nu-i păsa dacă îi era prieten sau dușman. Sânge voia el, sânge... și moarte. Tug a fost atacat de Meg și de unul din tovarășii săi, iar Tarzan de unul dintre maimuțoi din urmă... o brută enormă cu o putere de taur.

Acela care s-a năpustit asupra lui Tarzan nu a mai avut niciodată prilejul să se lupte cu o ființă atât de ciudată ca această maimuță alunecoasă, fără păr.

Corpul brun al lui Tarzan era plin de sânge și de sudoare. A scăpat de nenumărate ori din ghearele marelui maimuțoi, tot încercând mereu să-și scoată cuțitul din teacă, unde s-a înțepenit, el singur nu știa cum. Dar a reușit...; o mână brună, rapidă ca fulgerul, a prins fiara de gât pe când cealaltă era pregătită pe mânerul cuțitului. Nu a fost nevoie decât de trei lovituri repezi, puternice și maimuțoiul a scos un geamăt adânc și a căzut în nesimțire sub adversarul lui.

Tarzan s-a desfăcut imediat din ghearele maimuțoiului mort și a sărit în ajutorul lui Tug. Meg îl văzuse venind și s-a repezit să-l întâmpine. Din cauza forței cu care s-au izbit, Tarzan a scăpat cuțitul și așa fără armă a continuat atacul asupra fiarei. Lupta era acum egală – doi contra doi – iar Tika, care și-a venit în fire din lovitura ce a trântit-o la pământ, căuta cum să-și ajute prietenii. A văzut cuțitul lui Tarzan și ridicându-l de jos, se uită puțin speriată la el, pentru că ea nu a folosit niciodată așa ceva, dar știa cum îl folosea Tarzan. Întotdeauna i-a fost frică de acest obiect care răspândea moartea.

Mai văzu punga de la șoldul lui Tarzan, ruptă și căzută în iarbă și cuprinsă de curiozitatea înnăscută a maimuțelor – curiozitate pe care nici primejdia, nici lupta nu o puteau potoli – a ridicat și punga.

Maimuțoi erau acum față în față..., un armistițiu de un moment. De pe coastele lor, de pe piept, de pe față, le curgea sângele șiroaie. Iar sus în copac, Manu era fascinată; uitase să mai sară și să mai strige, ci stătea înlemnită de plăcerea pe care o gusta din acest spectacol.

Tarzan și Tug și-au forțat adversarii să se retragă străbătând poiana până în marginea ei. Tika îi urma încet, de aproape. Abia dacă știa ce trebuie să facă. Șchiopăta, o dureau rănila și se simțea cu puterile aproape sleite, după chinurile grozave prin

care a trecut. Avea încredere în forța și îndemânarea soțului ei, precum și a lui Tarzan... Ei nu aveau nevoie de ajutorul unei femele în lupta cu acești doi maimuțoi străini, așa cugeta Tika.

Răcnetele și urletele combatanților răsunau prin jungla întreagă, până în depărtare. Din gâtul adversarului lui Tarzan ieșeau o serie de „Kriiiguri” și acum se auzi în urma lor, răspunsul la care maimuțoiul se așteptase, iar în poiană, răcnind și mârâind. au sosit vreo douăzeci de maimuțoi enormi..., luptători din tribul lui Meg. Tika a fost aceea care i-a văzut prima și cu un strigăt anume îi preveni pe Tarzan și pe Tug. Apoi, a fugit pe lângă ei, tocmai de partea cealaltă a poienii, pentru că în primul moment, a fost cuprinsă de frică...

Spre ei veneau maimuțoi mari. După un moment, Tarzan și Tug vor urma să fie făcuți bucăți, ca apoi să servească ca „articol principal” al orgiei dum-dumului. Tika se întoarse și a privit înapoi. A constatat care era soarta ce-i aștepta pe apărătorii ei, iar în pieptul ei sălbatic s-a aprins scânteia martirului.

Dând un strigăt prelung și pătrunzător, se repezi spre combatanți, care acum se rostogoleau într-o masă compactă, lângă una din stâncile mari ce împetriștau poiana. Nu a putut să se folosească de cuțit, din cauza puterii sale mai slabe... ce ar fi putu să facă?

L-a văzut pe Tarzan aruncând cu pietre și alte obiecte vârtoase și a învățat de la el cum să arunce cu ea. Acest gând o făcu să caute ceva cu care să poată arunca cu efect în dușmanii ei. Degetele ei s-au atins de obiectele tari. Din punga ce a căzut de la șoldul lui Tarzan.

Deschizând punga, a scos o mână din acele cilindre înguste, lucitoare și grele..., destul de grele pentru mărimea lor și bune de aruncat cu ele. Apoi le aruncă din toate puterile în maimuțele care se băteau lângă bolovanul de granit. Rezultatul acestui act o surprinse pe Tika tot atât de mult ca și pe maimuțoi. Se auzi o detunătură puternică, ce aproape îi asurzi pe luptători și se văzu

un noruleț de fum, cu miros urât și înecăcios.

Nici unul nu a mai auzit până atunci un astfel de zgomot. Țipând de groază, maimuțorii străini au sărit în picioare, fugind spre poiana lor obișnuită, iar Tug și Tarzan s-au dezmeticit cu încetul și s-au ridicat șchiopătând și sângerând. Ar fi fugit și ei, dacă nu ar fi văzut-o pe Tika stând înaintea lor cu cuțitul într-o mână și cu punga în cealaltă.

— Ce a fost asta? întrebă Tarzan.

Tika a dat din cap în semn că nu înțelege.

— Am aruncat cu astea în maimuțorii ceilalți, explică ea, arătându-le încă un pumn din acele cilindre conice din metal.

Tarzan s-a uitat la ele și s-a scărpinat nedumerit în ceafa.

— Ce sunt acestea? întrebă Tug.

— Nu știu, a răspuns Tarzan. Le-am găsit și eu.

Manu, mica maimuță cu barba gri, s-a oprit printre crengi, la vreo doi kilometri, îngrozit cu desăvârșire.

Nu știa ticălosul de Manu că răposatul tată al lui Tarzan a întins o mână din mormânt după douăzeci de ani pentru a scăpa viața fiului lui. Dar nici Tarzan, lord de Greystoke, nu știa aceasta...

CAPITOLUL XI - O glumă cu efect.

Foarte rar se întâmpla ca Tarzan să se plictisească. Chiar acolo unde faptele se asemănau, tot nu putea fi monotonie, când cea mai mare parte din această similaritate consta în a evita moartea.

Acum era în floarea tinereții, avea grația unui zeu grec din mitologie și mușchii unui taur. De asemenea, după toate rânduielile antropoide, ar fi trebuit să fie posomorât și răutăcios, dar nu era.

Firea lui părea că nu îmbătrânește deloc. Era tot copilul jucăuș, spre marele necaz al, celorlalte maimuțe care nu-l

puteau înțelege. Ajunseseră la maturitate, uitau repede de copilărie și de petrecerile din timpul ei. Dar nici Tarzan nu putea să înțeleagă. I se părea foarte ciudat, de exemplu, că Tug, cu care s-a jucat și s-a trântit acum câteva luni de zile, nu mai voia să știe azi de glumele lui și se repezea supărat la el, ori de câte ori încerca să îl provoace la joc.

Bineînțeles că și Tarzan îi evita atacul, iar mânia lui Tug dispărea repede, fără să fie înlocuită cu veselia și pofta de joc de mai înainte. Tarzan a înțeles atunci, că Tug nu era nici încântat de glumele sale, nici nu mai știa să-i distreze pe alții. Se părea că maimuțoiul își pierduse tot simțul umorului. Cu un mormăit de neplăcere, tânărul lord Greystoke și-a îndreptat atenția spre ceva mai interesant.

O șuviță de păr negru îi căzu peste ochi. Această întâmplare îi sugeră o idee, așa că s-a dus după tolba cu săgeți pe care a ascuns-o în scorbura unui copac trăsmit. Scoțând săgețile din tolba, a întors-o cu gura în jos și din ea a căzut micul său tezaur. Printre acestea se aflau o bucată de piatră lată și o scoică pe care le adunase de pe plaja de lângă cabana tatălui său.

A început cu multă grijă să frece marginea scoicii de piatră, până când o ascuți bine. Lucrarea lui se potrivea cu aceea a bărbierului când își ascute briciul pe piatră.

Fără să-i fi arătat cineva, a inventat un mijloc prin care să subțieze scoica; a încercat-o pe vârful degetului cel mare, iar, când a fost destul de ascuțită a prins între degetul arătător și cel mare de la mâna stângă șuvițele de păr ce îi cădeau în ochi și frecă ascuțișul scoicii până tăie toate firele de păr din șuviță.

A făcut această operație de jur împrejurul frunții, până pe după urechi, apoi îl tăie cum putu și de la ceafă, tunzându-se în felul acesta destul de neregulat, dar cu scurt breton în frunte. Nu prea îi păsa lui de aspectul părului său. Tot ce voia, era siguranță și confort. O singură șuviță de păr, dacă i-ar fi căzut pe ochi, la un moment nepotrivit, ar fi însemnat o mare tragedie. Tot așa și cu șuvițele de la spate, care erau destul de

incomode, mai ales când se udau de ploaie sau de transpirație.

În timp ce se chinuia tăindu-și părul, mintea lui activă mai era ocupată cu multe alte probleme. Își aminti de lupta sa recentă cu Bolgani, gorila și de rănilor care abia s-au vindecat. Mai cugetă și la aventurile ciudate din somnul cu primele sale vise și a zâmbit, amintindu-și durerosul rezultat al farsei ce a vrut să o joace tribului când, îmbrăcat în pielea lui Numa, năvălise urlând asupra lor, iar ei, maimuțoii pe care el i-a învățat cum să se apere de un atac al dușmanului, au sărit asupra lui și aproape l-au ucis în bătaie.

În sfârșit, terminând cu tunsul și văzând că nu are nici o posibilitate să se distreze în trib, porni alene prin copaci, spre cabană. Pe la jumătatea drumului, atenția i-a fost atrasă de un miros puternic ce venea dinspre nord de el. Era miros de Gomangani. Curiozitatea, sentiment dezvoltat atât la om cât și la maimuță, l-a îndemnat pe Tarzan întotdeauna să facă cercetări, mai ales când era vorba de Gomangani.

Era ceva la ei care întotdeauna îi puneau imaginația în mișcare, probabil din cauza varietății activității și interesele lor.

Maimuțele trăiau ca să mănânce, să doarmă și să se înmulțească... după cum făceau toate celelalte vietăți din junglă, exceptând Gomanganii.

Acești indivizi negri dansau și cântau, scormoneau pământul defrișat, observau cum cresc plantele, iar când acestea se coceau, le tăiau și le păstrau în colibe. Ei făceau sulite, arcuri cu săgeți, precum și otravă pentru acestea. Confectionau oale și obiecte din metal, cu care se împodobeau.

Dacă nu ar fi fost fețele lor negre și figurile lor desfigurate atât de urât, precum și faptul că unul dintre ei o ucisese pe Kala, poate că Tarzan ar fi dorit să fie și el unul de-al lor. Cel puțin așa se gândea el uneori, dar la acest gând simțea întotdeauna o scârbă ciudată pe care nu căuta nici să o înțeleagă, nici să-i afle cauza. Atât știa, că-i urăște pe Gomangani și că mai curând ar fi preferat să fie Histah. Șarpele, decât vreunul din aceștia.

Obiceiurile lor erau însă foarte interesante, iar Tarzan nu se plictisea niciodată spionându-i cu toate că scopul său principal era să găsească mijloace noi pentru a le face viața insuportabilă.

A observat că negrii sunt foarte aproape de el și în număr mare. Și-a continuat drumul cu multă atenție. Mergea spre negrii, trecând (ară zgomot prin iarba fină și moale din poieni, iar pe unde pădurea era deasă, zbura din creangă în creangă, ori sărea ușor peste copacii căzuți și peste tufișuri.

Astfel, după puțin, i-a văzut pe războinicii negri ai lui Mong. Erau ocupați cu o lucrare pe care Tarzan o cunoștea puțin, pentru că i-a mai văzut și altă dată la această îndeletnicire.

Așezau o capcană pentru Numa, leul. Cursa consta dintr-o cușcă mare pe roate, în care au legat un ied, în așa fel că atunci când leul înhăța prada, ușa cuștii cădea în spatele lui, prinzându-l. Aceste amănunte le-au învățat în fosta lor locuință, înainte de a se fi refugiat prin jungla de nepătruns până la satul lor.

Înainte au locuit în Congo-ul belgian, până când cruzimile opresorilor fără inimă i-au gonit ca să-și caute liniștea și siguranța în singurătățile neexplorate de dincolo de domeniile lui Leopold. Pe atunci, au prins în cursă, adeseori, tot felul de animale pentru agenții negustorilor europeni și au învățat de la ei oarecare stratageme, ca aceea cu ajutorul căreia puteau să-l prindă de viu pe Numa, fără să-i pricinuiască vreo rană și să-l transporte fără primejdie, până în satul lor.

Acum însă, nu mai aveau cui să vândă vânatul. Mai întâi erau împinși la aceasta, de nevoia de a curăți jungla de carnivorii mănăcători de oameni și numai după un număr mare de prădăciuni din partea acestor fiare, se organiza câte o vânătoare de leu.

Pe lângă aceasta voiau o justificare pentru orgia unei celebrări a succesului vânătorii, mai ales că asemenea sărbători erau mult mai plăcute dacă prada era prinsă de vie și ucisă

încet, prin tortură.

Tarzan a avut mai de mult prilejul să vadă unele din aceste rituri crude. Fiind mai sălbatic, decât sălbaticii războinici ai Gomanganilor, nu prea era emoționat de cruzimea acestora, cum ar fi trebuit să fie. El nu putea să înțeleagă acest sentiment ciudat de dezgust care-l stăpânea în asemenea momente. Nu ținea deloc la Numa, leul, dar tremura de furie când negrii se năpusteau asupra fiarei cu acea cruzime pe care numai mintea unuia, făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu o poate concepe.

L-a scăpat pe Numa de două ori din cursă, mai înainte ca negrii să se fi întors pentru a se convinge de reușita sau nereușita încercării lor. Va face și azi același lucru..., așa a hotărât imediat ce și-a dat seama de natura intențiilor negrilor.

Războinicii, lăsând capcana în mijlocul cărării largi de elefant, în apropiere de lacul unde se adăpau fiarele, au pornit înapoi spre satul lor. A doua zi, dimineața sau mai târziu, aveau să se întoarcă din nou. Tarzan s-a uitat după ei cu un zâmbet imperceptibil de batjocură, o moștenire a castei pe care nu o cunoștea îi văzu pe negri înșirându-se pe cărare, atingând cu umerii lor ca abanosul de flori încântătoare pe care natura a găsit de cuviință să le răspândească din belșug cât mai departe de ochiul omului.

În timp ce Tarzan privea printre genele întredeschise cum războinicii dispar până la unul pe după o cotitură, întreaga lui expresie s-a schimbat, sub îndemnul unui gând nou. Un zâmbet strâmb a apărut pe buzele lui. A privit spre bietul ied care behăia, anunțându-și prezența și neputința de a scăpa.

Sărind la pământ, Tarzan s-a apropiat de cușcă și a intrat în ea. Apoi, fără să miște coarda care declanșa căderea ușii la timpul convenit, a dezlegat iedul, l-a luat sub braț și a ieșit. După aceea, a tras cuțitul de vânătoare din teacă și a liniștit animalul, tăindu-i beregata. Apoi, l-a târât pe cărare până la locul de adăpat, cu figura lui serioasă, iluminată de zâmbetul acela crud.

S-a oprit la marginea apei, a spintecat iedul și i-a scos intestinele. Deoarece nu mânca această parte a corpului animalului, o îngropă într-o groapă săpată cu cuțitul și aruncând carnea pe umăr, a pornit din nou prin copaci.

A mers o bucată de drum pe urma negrilor, apoi a coborât să îngroape carnea într-un loc unde știa că va fi ferită de căutările lui Dango, hiena și de ale altor fiare sau păsări mănătoare de carne din junglă. Era și el flămând. Dacă nu ar fi fost decât o fiară, s-ar fi apucat să mănânce, dar mintea lui de om putea să se plece unei nevoi mai mari ca acelea ale stomacului, iar acum era stăpânit de ideea ce-i aducea zâmbetul pe buze și-i făcea ochii să strălucească. Era o idee care îl făcea să uite aproape cu totul că era flămând.

După ce și-a ascuns carnea bine, a pornit repede pe cărarea de elefant după Gomangani. I-a ajuns la vreo cinci kilometri mai încolo, după care apucă prin copaci, ținându-se după ei, când la spate, când înaintea lor, pândind prilejul oportun. Printre acești negri era și Rabi Keg, vraciul. Tarzan îi ura pe toți, dar pe Rabi Keg îl ura nespus.

Pe când negrii înaintau pe cărarea șerpuită, Rabi Keg, fiind leneș, a rămas în urmă. Tarzan a observat aceasta și l-a cuprins o mare satisfacție...; întregul lui trup radia de mulțumire. Acum plana pe deasupra negrului. Rabi Keg, știind că satul nu este decât la o mică distanță, s-a așezat pe iarbă, să se odihnească. Odihnește-te bine, Rabi Keg! E pentru ultima oară!

Tarzan s-a strecurat pe furiș printre crengile copacului de deasupra vraciului cel satisfăcut de sine. Nu a făcut însă nici un zgomot pe care urechile omenești l-ar fi putut distinge de fâșâitul frunzelor, produs la adierea ușoară de vânt, care bătea; când a ajuns aproape deasupra negrului, s-a oprit bine ascuns de creanga frumoasă pe care s-a așezat.

Rabi Keg, stătea rezemat cu spatele de trunchiul copacului, chiar în fața lui Tarzan. Poziția lui, nu era însă aceea pe care ar fi dorit-o o fiară de pradă, așa că, cu răbdarea nesfârșită a

vânătorului, Tarzan a așteptat nemișcat și tăcut, ca un chip sculptat, până când fructul a fost bun de cules. O insectă otrăvitoare s-a ivit, zbârnâind supărată. Zbura, dându-i târcoale spre figura lui Tarzan.

El o văzu și o și recunoscă. Puterea înțepăturii sale însemna moartea pentru multe ființe mai mici ca el..., iar pentru el ar fi însemnat zile întregi de dureri grozave. Totuși, nu a făcut nici o mișcare. Ochii lui strălucitori, după ce l-au observat pe ucigașul înaripat, au rămas fixați asupra lui Rabi Keg. Auzea și urmărirea mișcările insectei, numai cu urechile-i agere, apoi o simți că i se pune pe frunte. nici un mușchi nu i se mișcă, deoarece mușchii unuia ca el sunt supuși creierului.

Musca îngrozitoare a coborât peste fața lui... peste nas, buze și bărbie. S-a oprit pe gât, apoi a pornit încet înapoi, cam tot pe unde a venit. Tarzan îl privea pe Rabi Keg. Nici ochii măcar nu îi mai mișca. Atât de nemișcat stătea, încât numai moartea l-a fi putut aduce în această stare. Insecta mergea acum în sus spre obraz și s-a oprit atingându-se cu antenele ei lungi, de geana pleoapei de jos.

Dacă insecta ar fi pășit chiar pe pupila ochiului lui Tarzan, e de crezut că el ar fi rămas și atunci cu ochiul deschis și țeapăn, dar insecta nu a făcut aceasta. A rămas câteva clipe lângă pleoapa de jos, apoi și-a luat zborul. Drumul ei a dus-o zbârnâind spre Rabi Keg. Negru a auzit-o, a lovit-o și a fost înțepat în obraz înainte să o ucidă.

S-a ridicat dintr-o săritură, a scos un răcnet de durere și de mânie și a vrut să pornească pe cărarea ce ducea spre satul lui Mong. În clipa aceea a întors spatele său lat spre ființa tăcută și nemișcată care pândea deasupra. Iar când a pornit i-a sărit de sus, din frunziș, o făptură ageră drept în spate. Forța izbiturii l-a trântit la pământ.

În jurul gâtului a simțit un șir de degete ca otelul și falei puternice mușcându-l de beregată. Puternicul negru s-a zbatut să scape, dar în mâinile adversarului, acesta era ca un copil.

După puțin, Tarzan a dat drumul gâtului negrului, dar de câte ori Rabi Keg, a încercat să țipe, degetele crude îl înăbușeau dureros.

Tarzan s-a ridicat puțin și a pus un genunchi în spatele victimei sale, iar, când Rabi Keg s-a zbătut să se ridice din nou, Tarzan l-a împins cu fața în jos, în praful de pe cărare. După aceea a legat mâinile negrului bine, la spate, cu bucata de funie cu care a fost legat iedul. Apoi își ridică prizonierul în picioare, îl întoarse cu fața în jos pe cărare, după care l-a împins înainte.

Abia după ce s-a ridicat în picioare, a putut și Rabi Keg să-l vadă pe agresor. Și când a văzut că este „demonul alb” inima i s-a făcut cât un purice și genunchii au început să-i tremure. Totuși, pe când mergea pe cărare, înaintea aceluia care l-a făcut prizonier, văzând că nu-i mai face nimic și că nu e rănit defel, a început să mai prindă puțină inimă.

Se putea, gândea el, ca demonul alb, după toate acelea să nu-l ucidă. Nu l-a avut în puterea lui, zile întregi pe Tib, fără să-i facă nici un rău? Nu a lăsat-o el în viață pe Mome, mama lui Tib, când putea prea bine să o ucidă? Au ajuns în sfârșit până la cușca pe care Rabi Keg și războinicii din satul lui Mong au întocmit-o pentru Numa. Rabi Keg, a văzut că iedul nu mai e acolo, cu toate că nu era nici un leu în cușcă și nici ușa nu a căzut să o închidă.

A văzut aceasta și l-a cuprins atât mirarea cât și o îngrijorare mare. În creierul lui îngust a pătruns priceperea, că această asociație de împrejurări are legătură cu aflarea lui aici ca prizonier al „demonului alb”. Și nu greșea deloc. Tarzan l-a împins cu cruzime în cușcă și după câteva clipe, vraciul a înțeles totul.

Din fiecare por al corpului său au ieșit broboane de sudoare..., tremura acum ca apucat de friguri, deoarece Tarzan l-a legat bine chiar în locul unde a fost iedul înainte. Vraciul șarlatan, s-a rugat mai întâi, să fie lăsat cu viață, apoi pentru o moarte mai puțin crudă, dar apoi a considerat că este mai bine să-și

păstreze rugăciunile pentru Numa, mai ales că nici acum nu le făcea decât tot către o fiară, care nu-i înțelegea nici măcar un cuvânt.

Trăncăneala lui neconținută nu numai că îl plictisea pe Tarzan. Care-și făcea treaba în tăcere, dar îi insuflă ideea că negrul ar putea să strige după ajutor. Așa că a ieșit din cușcă, a adunat o mână de iarbă, a rupt o bucată de creangă și întorcându-se în cușcă, a îndesat iarba în gura lui Rabi Keg, iar bățul i l-a pus ca un căluș între dinți. Acum vraciul nu mai putea face nimic altceva decât să-și rostogolească ochii. În nădușelile care îl treceau, iar Tarzan l-a lăsat acolo.

S-a întors acolo unde a îngropat carnea de ied. Dezgropând-o, s-a urcat într-un copac Să-și potolească foamea. Ceea ce i-a mai rămas a îngropat-o din nou, apoi a pornit printre copaci până la vadul de adăpat de le pârau. Acolo a căutat un loc unde apa se strecura limpede și a băut cu sete. Alte fiare ar fi intrat cu picioarele în apă și ar fi băut de acolo chiar apă stătută, dar pe Tarzan l-ar fi dezgustat una ca asta.

În multe privințe, Tarzan avea obiceiul de care cu greu s-ar fi dezbrătat. De exemplu, după ce a băut bine, a început să-și bălăcească mâinile în apă și să le frece până când a dispărut și cea mai mică urmă de miros de Gomangani. După aceea își spală fața de sângele din carnea de ied. Ridicându-se în picioare, s-a întins alene, cum ar face un motan mare, apoi s-a adăpostit între crengile unui copac și a adormit.

Când s-a trezit era întuneric, cu toate că la orizontul de apus se zărea o dâră îngustă de lumină. Un leu a gemut și a tușit, în drumul lui prin junglă spre apă. Se apropia de locul de adăpat. Tarzan a zâmbit cu cruzime și-a schimbat poziția și a adormit din nou.

Când negrii lui Mong, au ajuns în sat, au descoperit că Rabi Keg nu era printre ei. După ce au trecut câteva ceasuri, s-au gândit că trebuie să i se fi întâmplat ceva, iar speranța celor mai mulți din trib era ca tocmai din acest impas să nu mai poată

scăpa. Negrii nu-l iubeau pe vraci. Iubirea și teama foarte rar fac sat împreună, dar un războinic este tot războinic, așa că Mong a organizat un grup care să meargă în căutarea vraciului.

Dar, cum durerea lui nu era de neconsolat, că a rămas acasă și s-a culcat. Tinerii războinici au rămas credincioși scopului lor mai bine de o jumătate de oră, când, din nenorocire pentru Rabi Keg - adesea de câte un lucru neînsemnat depinde soarta unui om - o pasăre numită pasărea mierei. A atras atenția cercetașilor, conducându-i aiurea la depozitul delicios pe care ea l-a găsit și în acest mod s-a pecetluit și soarta lui Rabi Keg.

Când cercetașii s-au întors cu mâinile goale, Mong s-a înfuriat, dar când a văzut cantitatea aceea de miere pe care au adus-o cu ei, îi mai trecu supărarea. De altfel, se și prepara succesiunea, căci în timpul acesta tânărul Tabi, ager și drăcos cu fața vopsită urât, făcea descânțece unui copil bolnav, în speranța că va urma în funcția lui Rabi și îl va moșteni. În noaptea aceasta femeile din familia vraciului îl vor plânge și se vor necăji. A doua zi va fi uitat.

A doua zi după dispariția lui Rabi Keg, războinicii au pornit împreună cu Mong, să verifice cursa destinată lui Numa. Cu mult mai înainte de a ajunge la cușcă au auzit răcnetele unui leu mare și au înțeles că încercarea lor a reușit. S-au apropiat cu strigăte de locul unde trebuiau să-și găsească captivul. Da! Iată-l, un specimen măreț..., un leu enorm cu coama neagră.

Războinicii au fost cuprinși de un deliciu extraordinar. Săreau în sus scoțând strigăte sălbătice de victorie. Însă strigătele le-au amuțit pe buze și ochii li s-au deschis mari, lăsând să se vadă tot albul din jurul luminilor, iar buzele de jos le atârnavă lungi de tot, semnul propriu celei mai mari dezamăgiri la acest popor.

S-au retras cu groază din fața cadavrului mutilat al celui care a fost ieri Rabi Keg, vraciul. Leul, prins în cușcă, a fost prea înverșunat și prea speriat ca să se hrănească din ceea ce a ucis, dar și-a revărsat asupra cadavrului o mare parte din furie, până când acesta a ajuns să prezinte îngrozitoarea priveliște pe care

au văzut-o negrii.

De pe creanga unui copac de pe care s-a cocoțat, Tarzan - Lord de Greystoke, pe drept - se uita la războinicii negrii și râdea. Încă o dată s-a dovedit credința lui că a fost un adevărat farsor. Pofta lui de farse, în amănunțime un timp, în urma bății primite de la maimuțele lui Ciuk când, îmbrăcat în pielea lui Numa a vrut să le sperie, dar de data aceasta, repurtase un adevărat succes.

După câteva minute, în care au stat stăpâniți de o groază nespusă, negrii s-au apropiat de cușcă, cu frica înlocuită de furie... și de curiozitate. Cum s-a întâmplat, oare, de Rabi Keg a ajuns în cușcă? Unde era iedul? Nu se vedea nici cea mai mică urmă. S-au uitat mai de aproape și au văzut spre noua lor groază, că cel ucis a fost legat în cușcă chiar cu funia cu care ei au legat iedul.

Cine ar fi putut face aceasta? S-au uitat unul la altul nedumeriți. Primul care a luat cuvântul a fost Tabi. El a venit împreună cu războinicii, nutriend în suflet o mare speranță. Trebuia să dea undeva peste dovezi certe despre moartea lui Rabi. Acum, după ce le-a găsit, a dat și explicația pe care o credea necesară.

— Demonul cel alb, șopti el. Aici este mâna demonului alb din junglă.

Nimeni nu l-a contrazis, pentru că cine altul putea fi? Cine le putea inspira frica? Astfel, ura lor pentru Tarzan a crescut pe măsură ce creștea teama de el. În timpul acesta, Tarzan ședea sus în copac și-și strângea mâinile, felicitându-se.

Nici unul din negrii care erau prezenți nu simțea vreun regret pentru moartea lui Rabi, dar fiecare a simțit o teamă instinctivă de moartea ingenioasă care putea găsi pentru fiecare din ei. O moarte tot atât de oribilă ca aceea a vrăciului. Deci, în ceata care târa cușca cu leul spre sat nu erau decât oameni tăcuți, posomorâți și cu frica în sân.

Când au ajuns la destinație, au scos cu toții un oftat de

ușurare și nu s-au simțit siguri decât după ce au închis porțile satului în urma lor. Fiecare a avut senzația că i se spionează toate mișcările din momentul plecării cu cușca din locul unde a fost prins leul... cu toate acestea nimeni nu a auzit sau văzut ceva care să le dea motiv vădit de temere.

La vederea corpului din cușca cu leul, femeile și copiii din sat s-au pornit pe niște văicăreli îngrozitoare, montându-se încet într-o stare de veselie isterică, ce întrecea cu mult mulțumirea meschină a semenilor lor mai civilizați, care par că nu au altceva mai bun de făcut decât să-și împartă timpul între cinematograful și funerarii.

Dintr-un copac, ale cărui crengi atârnau până peste gard, Tarzan pândea tot ce se petrecea în sat. Le-a văzut pe femeile nebune de necaz și de bucurie, înnebunindu-l la rândul lor pe leu, cu înțepături de bețe lungi și pietre. Cruzimea negrilor față de captivii lor, îl îndârjea întotdeauna împotriva Gomanganilor, făcându-l să-i și disprețuiască.

Dacă ar fi încercat să analizeze acest sentiment, ar fi fost o încercare grea, deoarece toată viața sa a fost obișnuit cu spectacolul cruzimii și al suferinței. El însuși era crud. Toate fiarele din junglă erau crude, dar cruzimea negrilor era de altă natură. Era cruzimea torturii lașe față de cel fără apărare, pe când cruzimea lui Tarzan și a celorlalte fiare din junglă era cruzimea necesității și a pasiunii.

Poate că, dacă ar fi știut aceasta, ar fi pus pe seama eredității acest sentiment de repulsie, la vederea suferinței inutile..., sau pe seama simțului de dreptate al englezului, lăsat lui moștenire de către tatăl și mama sa. Nu știa aceasta și tot mai credea că mama lui a fost Kala, femela antropoidă.

Pe măsură ce îi creștea ura pentru Gomangani, simpatia sa trecea de partea lui Numa leul, pentru că deși Numa era dușmanul întregii sale vieți, nu era nici ură, nici dispreț în sentimentele lui Tarzan față de această fiară. În mintea lui s-a născut hotărârea de a-i frustra pe negri și a elibera leul...

Trebuia să o facă în așa fel, încât să le pricinuiască Gomanganilor o mare supărare și descurajare.

Și cum stătea sus pe creangă, privind la cele ce se petreceau sub el, văzu din nou războinicii punând mâna pe cușcă și împingând-o la o parte, între două colibe. El știa că ea va rămâne acolo până seara, că negrii plănuiau un ospăț și o orgie pentru celebrarea vânătorii lor reușite. Cum a văzut lângă cușcă postați doi războinici gonind femeile și copiii care, evident, l-ar fi torturat pe Numa până la moarte și-a dat seama că leul va fi în siguranță până când negrii vor avea nevoie de el pentru petrecerea de seară, petrecere în timpul căreia fiara va fi torturată cu tot mai multă cruzime și meșteșug, în instruirea întregului grup.

Tarzan prefera să-și bată joc de ei printr-o înscenare teatrală generată de imaginația lui fertilă ar fi putut să o născocoască. Avea în cap o concepție vagă asupra temerilor lor superstițioase și a spaimei lor nocturne, așa că se hotărî să aștepte până se va întuneca și ei se vor ațâța bine, dansând și executând riturile lor și numai atunci să încerce să-l elibereze pe Numa.

Spera că între timp îi va veni o idee potrivită împrejurărilor ce le-ar aduce diferiții factori în joc. Și într-adevăr că nu a avut mult de așteptat până i-a venit această idee. A pornit prin junglă după hrană când i-a venit ideea. La început l-a făcut să zâmbească puțin, apoi să stea la îndoială, pentru că tot mai avea o amintire vie despre nefastul rezultat obținut când a aplicat o altă manieră minunată identică cu aceasta.

După câteva clipe uitând până și de hrană, zbură din creangă în creangă cu mare repeziciune spre tribul lui Ciuk. După cum îi era obiceiul a sărit în mijlocul cetei de maimuțoi, fără să-și anunțe apropierea decât printr-un țipăt puternic, în momentul când apărea printre crengi. Fericite sunt maimuțele lui Ciuk că neamul lor nu este supus atacului de inimă, pentru că metodele lui Tarzan îi supuneau la lovituri aspre una după alta, dar nici nu puteau să se obișnuiască în felul ciudat de a glumi a lui Tarzan.

Acum, după ce au văzut cine era, s-au mulțumit să mârâie supărați o clipă, apoi și-au continuat ocupațiile respective pe care el le-a întrerupt. Satisfăcut că i-a reușit gluma, s-a dus la scorbura unui copac unde își păstra obiectele prețioase din comoara sa, ascunse bine de privirile curioase și de degetele amicilor săi, precum și de drăcosul de Manu, maimuța cea mică.

A scos din scorbura o piele strâns împachetată, o piele de leu cu cap cu tot. Tăbăcită și montată primitiv, dar cu multă îndemânare și care a fost proprietatea vrăciului Rabi, până când Tarzan a găsit de cuviință să i-o fure din sat. Luând pielea cu el a pornit din nou în junglă spre satul negrilor, oprindu-se în drum să vâneze și să mănânce, ba chiar să și fure un somn de vreun ceas, după ce mânca. Astfel, când a ajuns lângă copacul ale cărui crengi atârnavă peste palisada satului, s-a și întunecat.

De pe creanga pe care era urcat, putea vedea bine în tot satul. Observă că Numa era încă viu și că negrii de gardă moțâiau lângă cușcă. Un leu nu este mare noutate pentru un negru care trăiește în țara leilor, așa că după ce i-a trecut puțin pofta pentru a-l necăji, sătenii nu-i mai dădeau atenție, preferând să aștepte marele eveniment de seara. Și nici nu a trecut mult până s-a întunecat, ca să-i înceapă sărbătoarea.

Un singur războinic în bătaia tam-tam-urilor, e pitit, pe jumătate îndoit de mijloc și a sărit în lumina focurilor în mijlocul cercului format de ceilalți războinici, în spatele cărora s-au așezat femeile și copiii din sat. Dansatorul era vopsit și înarmat ca pentru vânătoare, iar mișcările și gesturile sale îți dădeau impresia că este în căutarea vânatului. Îndoindu-se de mijloc, uneori odihnindu-se câte o clipă pe câte un genunchi, cerceta terenul să dea de urme, după aceea poza ca o statuie, stând să asculte.

Războinicul era tânăr, ager, cu forme elegante. Avea mușchii bine dezvoltăți și era drept ca bradul. Lumina focului se răsfrângea pe corpul lui negru ca abanosul, scoțând bine în relief desenele grotești de pe față, piept și abdomen. După un

timp s-a aplecat la pământ, apoi a sărit în sus, în aer. Fiecare trășătură a figurii lui arăta că a dat de urma vânatului.

Imediat a sărit spre cercul de războinici din jurul lui. Vorbindu-le despre ceea ce a găsit. Totul se petrecea în pantomimă, dar atât de bine redat, că Tarzan putea urmări totul până la cel mai mic amănunt. Îi văzu pe ceilalți războinici punând mâna pe sulile lor și luând parte la acel „dans al pândei” executat cu multă precizie de negrii. Era foarte interesant, dar Tarzan și-a dat seama că, dacă dorea să-și ducă planul la îndeplinire, trebuia să intre cât mai curând în acțiune. A mai văzut dansuri de felul acesta. Știa deci, că după pândă, vine jocul „încolțirii”, iar după aceea uciderea, în timpul căreia Numa va fi înconjurat de războinici și deci, fără chip să se mai apropie altcineva de el.

Și atunci, ținând pielea de leu la subțioară, a sărit la pământ în umbra deasă a copacului. Apoi a luat-o pe după colibe, până a ajuns în spatele cuștii în care Numa pășea nervos de colo până colo. Cușca era acum nepăzită. Ajuns în spatele cuștii, Tarzan s-a îmbrăcat cu pielea leului întocmai cum a făcut și cu acea ocazie neuitată, când maimuțele lui Ciuk, neputând să-i pătrundă deghizarea, au tăbărât pe el să îl omoare.

După aceea pornind pe brânci, s-a strecurat înainte, ieșind dintre cele două colibe și oprindu-se la câțiva pași în spatele negrilor a căror întreagă atenție era concentrată asupra dansatorilor din fața lor. I-a văzut pe negri ajunși acum în culmea agitației și gata să o isprăvească cu leul. După o clipă, cercul spectatorilor se va desface, undeva mai aproape de cușcă iar victima va fi transportată în centrul cercului.

Acesta era momentul pe care îl aștepta Tarzan. La un semnal dat de Mong, șeful, femeile și copiii din dreptul lui Tarzan s-au ridicat în picioare și s-au dat la o parte, lăsând un drum larg pentru războinici spre cușca leului. În același moment, Tarzan a scos un răcnet răgușit de leu înfuriat și a pornit încet cu capul în jos, prin deschizătură, spre dansatorii înghețați locului. O femeie l-a văzut și a scos un țipăt de groază. Numaidecât a izbucnit o

panică în vecinătatea imediată a voinicului nostru. Lumina flăcării puternice a focului cădea asupra capului leului, iar negrii au conchis, după cum și Tarzan știa că vor face. Că captivul lor a scăpat din cușcă.

Dând un alt răcnet, el a pornit înainte. Războinicii care dansau s-au oprit numai o clipă. Au vânat un leu bine legat într-o cușcă tare. Iar acum, când era liber printre ei, chestia lua cu totul altă înfățișare pentru ei. Nervii lor nu erau în stare să reziste unor astfel de împrejurări. Copiii și femeile au căutat să se ascundă în refugiul lor problematic al colibelor din apropiere și nu le trebuia mult nici războinicilor ca să le urmeze exemplul, așa că după puțin Tarzan a fost lăsat în stăpânirea străzii satului.

Nu însă, pentru multă vreme. Căci nu voia să fie lăsat singur în felul acesta. Nu s-ar fi potrivit deloc cu planurile sale. După puțin a apărut un cap în ușa colibei din apropiere, apoi altul și altul, până când au fost mai bine de douăzeci de războinici care îl priveau. În așteptarea celor ce va face, întrebându-se dacă leul va ataca sau va încerca să scape din sat. Stăteau gata cu sulile în mână, fie împotriva unui eventual atac, fie față de o încercare pentru libertate... și iată că leul se ridică pe picioarele din spate, blana galbenă roșcată alunecă jos de pe el, iar în lumina focurilor, negrii au avut înaintea ochilor făptura tânără dreaptă și înaltă a „demonului alb”. Numai o clipă au rămas negrii atât de încremeniți de frică încât le-a fost cu neputință să facă vreo mișcare ostilă. Se temeau de această apariție mai mult decât de Numa și totuși, l-ar fi ucis bucuros pe Tarzan, dacă ar fi putut numai să-și vină destul de repede în fire. Frica însă, superstiția și o elaborare lentă a raționamentelor, firească neamului lor, i-a ținut paralizați în timpul cât Tarzan se apleca și-și lua de jos pielea de leu.

L-au văzut apoi întorcându-se și plecând în umbra de partea cealaltă a satului, opusă porții. Abia atunci și-au făcut puțin curaj ca să-l poată urmări, dar când au venit cu toții mișcându-și sulile pe deasupra capului, vânatul lor a și dispărut, nici o

clipă nu a rămas Tarzan în copac. Aruncând pielea de leu pe o creangă, a sărit înapoi în sat, pe partea unde era cușca leului. Acolo, a sărit deasupra și a tras de coarda ce ridica ușa. Nu i-a trebuit leului decât o singură clipă ca să-și reia libertatea, un leu mare, în toată vigoarea tinereții, sări din cușcă în sat.

Războinicii, întorcându-se din căutarea zadarnică a lui Tarzan, l-au văzut pășind majestuos în lumina focului.

— Ah! Uite-l!

— Iar a venit demonul cel alb cu farsele sale! Nu cumva crede el că poate prosti de două ori pe rând așa de repede, pe oamenii lui Mong? Lasă că îi arătăm noi!

De mult așteptau ei prilejul acesta să se scape pentru totdeauna de îngrozitorul demon alb. Alergau ca unul singur, cu sulițele ridicate. Femeile și copiii au ieșit în fața colibelor să asiste la spectacolul uciderii demonului.

Leul se uita la ei cu priviri aprinse, apoi s-a întors către războinicii care înaintau spre el. Scoțând strigăte de bucurie sălbatică și de triumf, veneau cu toții spre leu, amenințându-l cu sulițele. Al lor era acum demonul cel alb! Și atunci, cu un răcnet îngrozitor, Numa leul, atacă ceata negrilor. Oamenii lui Mong îl întâmpinară pe Numa cu sulițele gata și cu țipete de batjocură. Îi așteptau sosirea într-o masă compactă de mușchi și totuși, sub exteriorul lor curajos, dăinuia o frică ascunsă de acest demon... o teamă că în cele din urmă rezultatul nu va fi favorabil..., că această făptură putea prea bine să fie invulnerabilă față de armele lor și să aplice o mare pedeapsă pentru îndrăzneala ce o arătau.

Prea părea normal leul care i-a atacat..., au văzut aceasta din primul moment al atacului, dar știau că sub blana lui roșcată, se ascunde carnea moale a albului, carne care nu putea rezista atâtor sulițe de război. În fruntea lor se afla un războinic tânăr, de o statură enormă, cu toată aroganța puterii și tinereții sale.

Îi era frică? Nu lui, altora poate. Începu să râdă când Numa s-a repezit la el, a râs și și-a pregătit lancea, așezându-i vârful așa

ca să vină în pieptul puternic al fiarei. Dar chiar atunci, leul a sărit asupra lui. Cu una din labele lui enorme, aruncă sulița cât colo sfărâmand-o. Încă o lovitură și negrul a căzut întins la pământ, cu craniul sfărâmat în bucăți. În clipa următoare, leul a fost în mijlocul războinicilor, zgâriind și sfâșiind în dreapta și în stânga.

Negrii nu au rezistat mult, dar vreo duzină din ei tot au fost răniți până ce ceilalți să poată scăpa de acele gheare cumplite și colți teribili. Sătenii fugeau îngroziți pe unde apucau. Colibele nu mai erau un refugiu sigur când în interiorul palisadei se găsea un Numa furios. Negrii fugeau plini de groază de la o colibă la alta, în timp ce Numa stătea în mijlocul satului, mârâind deasupra cadavrelor.

În sfârșit, un sătean a deschis porțile satului, căutând adăpost printre crengile copacilor, din pădurea de dincolo de porți. Ceilalți l-au urmat ca oile, până când leul a rămas singur în sat. Oamenii lui Mong, aceia care se aflau prin copacii mai apropiați, au văzut un leul aplecându-și capul și înhățând de umăr una din victimele sale. L-au mai văzut apoi, pornind agale spre poarta satului, dispărând în pădure.

Au văzut toate acestea și s-au cutremurat adânc, iar din alt copac, Tarzan admira spectacolul și zâmbea. A trecut mai bine de o oră de la dispariția leului în pădure cu dejunul lui, până când negrii să aibă curajul să se coboare din copaci și să se întoarcă în sat. Privirile lor dilatate se întorceau când într-o parte când în alta, iar pielea și carnea de pe corpul lor gol, se încrețea mai mult de înghețul spaimei decât din cauza răcirii nopții.

— El a fost, murmură un negru. De la început până la sfârșit nu a fost altul decât demonul alb din junglă.

— S-a schimbat un leu în om și după aceea, din om în leu, șopti altul.

— Și l-a luat pe Mez cu el în junglă, unde îl mănâncă, zise al treilea înfiorându-se.

— Nu mai suntem în siguranță aici, se văicărea un al patrulea.

Mai bine să ne luăm ce avem și să ne căutăm alt sat, departe de locurile acestui demon îngrozitor.

Odată cu dimineața, însă, le reveni curajul, așa că pățania de peste noapte nu a avut alt efect decât accentuarea urii împotriva lui Tarzan și întărirea convingerii asupra obârșiei lui supranaturale. Și așa s-a întins faima și puterea lui Tarzan prin ținuturile misterioase ale junglei în care domnea el, ca rege al lor, cea mai puternică dintre fiarele de acolo, pentru că poseda un creier omenesc, care îi conducea mușchii puternici și curajul fără seamăn.

CAPITOLUL XII - Luna și... salvarea ei.

Luna strălucea pe un cer fără nori, o lună mare, umflată, care părea atât de aproape de pământ, că te mirai cum de nu se atinge de vârfurile copacilor. Era noapte, iar Tarzan a pornit prin junglă... Tarzan mare luptător, mare vânător.

Pentru ce se arunca din creangă în creangă, prin umbra întunecoasă a junglei, nici el singur nu ar fi putut-o spune. Nu o făcea pentru că îi era foame, a mâncat bine de cu ziuă, iar într-un loc ascuns se afla restul vânatului său, gata oricând i-ar fi venit poftă să mănânce. Poate că a fost împins să cutreiere pădurea numai de dragul de a se simți în acțiune. Vigoarea lui îl făcea să-și măsoare mușchii și simțurile cu noaptea din junglă... În afară de aceasta mai era și dorința lui necurmată de a asimila tot mai multe cunoștințe.

Jungla peste care domnește Kudu, soarele, este o junglă cu totul deosebită, decât aceea a lui Goro, luna Jungla de zi are alt aspect, luminile și umbrele sale anumite, păsările, florile și fiarele sale, zgomotele, sunt zgomotele zilei. Umbrele și luminile junglei de noapte sunt atât de variate cum ne-am putea închipui de deosebite luminile și umbrele dintr-o altă lume în comparație cu cel din lumea noastră: fiarele, florile și păsările ei nu sunt ale

junglei Kudu, soarele.

Din cauza acestor deosebiri, lui Tarzan îi plăcea să cerceteze jungla și în timpul nopții. Nu numai că viața era o altă viață, dar era mai bogată în număr și mai romantică era mai bogată în primejdii chiar, iar pentru Tarzan, primejdia era miezul vieții.

Zgomotele junglei în noapte, răcnetul leului, urletul leopardului, râsul hidos a lui Dango, erau o melodie pentru urechile lui Tarzan. Pașii moi ai atâtor picioare ce nu se puteau vedea, foșnetul frunzelor și al ierbii la trecerea fiarelor sălbatice, luciul ochilor, ca opalul în întuneric, milioanele de sunete care dovedeau prezența vietăților ce se puteau simți și auzi, dar rareori să se vadă, constituiau tot ce ispita plimbarea nocturnă a lui Tarzan.

În noaptea aceasta a făcut un ocol mare..., mai întâi spre răsărit, apoi spre miazăzi și acum se întorcea înapoi spre miazănoapte. Ochii, urechile și mirosul lui ager, erau tot timpul în gardă. Amestecate cu sunetele pe care le cunoștea el, mai erau alte sunete ciudate... sunete pe care nu le auzea niciodată până când Kudu nu intra în culcușul său dincolo de apa cea mare..., sunete care aparțineau lui Goro, luna și a intervalului misterios al supremației lui Goro. Aceste sunete îl îndemnau adeseori pe Tarzan la meditații profunde. Îl nedumereau pentru că el credea că își cunoaște jungla atât de bine, încât nimic nu-i era acolo necunoscut.

Uneori considera că după cum culorile și formele par că se deosebesc în timpul nopții de aspectul lor obișnuit de peste zi, tot așa se schimbă și sunetele odată cu apusul soarelui și răsăritul lunii..., iar aceste gânduri îi stârneau în suflet o propunere vagă că Goro și Kudu influențează aceste schimbări Deci. Ce era mai firesc ca să ajungă eventual, să atribuie lunii și soarelui personalități tot atât de reale ca și a lui? Soarele era o făptură vie care domnea în timpul zilei. Luna înzestrată cu creier și puteri miraculoase, domnea în timpul nopții. Astfel funcționa mintea aceea omenească neîncercată dibuind prin întunericul

beznei ignoranței pentru o lămurire a lucrurilor pe care nu le putea atinge, mirosi sau auzi și despre forțele mari și necunoscute ale naturii pe care nu o putea vedea.

Plecând spre nord, în ocolul pe care l-a făcut Tarzan a simțit miros de Gomangani amestecat cu mirosul iute de fum. A pornit repede în direcția de unde mirosul era adus spre el de o adiere ușoară a vântului de noapte. Nu a trecut mult și a zărit strecurându-se prin frunzișul din fața lui, lumina puternică a unui foc mare și oprindu-se într-un copac mare din apropiere, a văzut o ceată de războinici negri tolăniți aproape de focurile lor.

Evident că era o echipă de vânătoare din satul lui Mong, rămasă în pădure după ce s-a înnoptat. Împrejurul lor, în formă de cerc și destul de rudimentar au construit un gard de mărăcini, despre care sperau că împreună cu focul, vor descuraja și vor opri înaintarea carnivorelor mari. Dar cum această speranță nu era o convingere, se cunoștea bine după groaza vădită cu care s-au ghemuit, tremurând lângă foc, pentru că se auzeau Numa și Sabor prin junglă făcându-și drum spre ei.

Mai erau și alte ființe în întunericul de dincolo de lumina focului. Tarzan putea să le vadă ochii strălucind în întuneric. Au văzut și negrii și s-au cutremurat. Unul din ei s-a aplecat și luând o creangă aprinsă din foc, o aruncă cu putere spre ochii aceia care au dispărut imediat. După aceea negrul s-a așezat din nou lângă foc.

Tarzan a observat urmările și a văzut că au trecut câteva minute până ochii să reapară în întuneric câte doi și câte patru deodată.

După aceea, a sosit Numa, leul și Sabor, soția sa. Ceilalți ochi s-au răspândit la dreapta și la stânga, față de mârâiturile amenințătoare ale marilor pisici și din întuneric nu au mai lucit decât orbitele celor doi mâncători de carne omenească.

Câțiva negri s-au trântit, gemând cu fețele la pământ, dar acela care a azvârlit creanga aprinsă, aruncă acum altă creangă

chiar în fața leilor flămânzi, care au dispărut după cum au dispărut și fiarele mici înaintea lor.

Tarzan era foarte interesat. A mai văzut un motiv pentru care negrii aprindeau focurile noaptea, unul nou pe lângă acelea cu lumina, căldura și posibilitatea gătitului. Fiarele din junglă se temeau de foc, astfel, focul era într-o măsură, ca un scut pentru negri. Chiar Tarzan avea respect pentru foc. O dată, a vrut să cerceteze un foc abandonat din satul negrilor și a luat în mână un cărbune aprins. De atunci s-a ținut la distanță respectuoasă de toate focurile pe care le-a mai văzut. I-a fost de ajuns o singură experiență.

Au trecut câteva minute de când negrul a aruncat tăciunele aprins, până să-i apară ochii din nou. Tarzan însă auzea tot timpul zgomotul labelor moi de jur împrejurul lui. Apoi a văzut cele două puncte gemene de foc, care însemnau întoarcerea regelui animalelor, iar după o clipă, la câteva degete mai jos, au apărut și a lui Sabor leoaica.

Un timp au rămas nemișcate, imobile – o constelație de stele fioroase în noaptea din junglă, apoi leul a înaintat încet spre gard, unde toți negrii, excluzându-l pe unul singur, ședeau ghemuiți lângă foc, tremurând de groază. Când singurul paznic dintre ei l-a văzut pe Numa apropiindu-se din nou, aruncă în el cu un alt tăciune aprins, iar Numa, ca și mai înainte, s-a retras împreună cu Sabor, de astă dată însă nu atât de departe și nici pentru atâta vreme îndelungată ca prima oară.

Aproape imediat, după ce s-au dat înapoi, s-au întors și au început să dea ocol gardului, cu privirile îndreptate neconținut spre lumina focului, pe când din gâtlejul lor ieșeau mârâituri surde, manifestând o ciudă în creștere. Dincolo de lei, străluceau ochii înflăcărați ai sateliților mai mici, înmulțindu-se din ce în ce, până când întunericul din junglă a fost împestrițat cu puncte mici de foc.

Războinicul negru arunca întruna, la mici intervale, cu tăciuni întregi aprinși, în cele două pisici, dar Tarzan observă că Numa

dădea acestor atacuri prea puțină atenție, ba chiar deloc. El cunoștea după vocea lui Numa că e flămând și în mod firesc, a presupus că leul s-a hotărât să se hrănească cu carne de Gomangani. Va îndrăzni el oare să vină atât de aproape de flăcările acestea atât de temute? Dar, chiar pe când acest gând trecea prin mintea lui Tarzan, Numa s-a oprit din mersul lui neliniștit și a rămas cu privirea ațintită spre *bomă*.

A stat astfel vreo jumătate de minut... nemișcat, în afară că și-a îndoit nervos coada de sus. După aceea a pornit hotărât înainte, în timp ce leoaica pășea fără odihnă, în locul unde a fost lăsată.

Negrul a strigat camarazilor lui că se apropie leul, dar erau prea îngroziți ca să mai facă altceva decât să se ghemuiască lângă foc și să geamă și mai tare decât înainte. Războinicul a luat o ramură aprinsă și a aruncat-o în fața lui. S-a auzit un răcnet de furie, urmat de atacul imediat al fiarei.

Carnivorul înfuriat a trecut dintr-o singură săritură, peste gardul de mărăcini, interval în care, cu o agilitate aproape egală cu a fiarei, negrul a sărit de partea opusă și preferând primejdiile probabile care îl pândeau în întuneric, a fugit spre copacul cel mai apropiat.

Numa a ieșit dintre mărăcini, aproape tot atât de repede cum a intrat, dar la plecare, când a sărit înapoi peste gard, a luat cu sine un negru care urla cât îl ținea gura.

Târându-și victima pe pământ, a mers măreț spre Sabor, care îl întâmpină, după care amândoi s-au pierdut în întuneric. Nu s-au mai auzit câteva minute decât mârâiturile lor sălbatice, amestecate cu țipetele pătrunzătoare ale negrului condamnat să piară de o moarte feroasă.

La o anumită distanță de gardul de mărăcini, leii s-au oprit, mârâiturile lor s-au întetit și după câteva clipe, în urma unui răcnet puternic al fiarei, au încetat și gemetele negrului pe vecie.

După puțin, leul s-a întors din nou în lumina focului. A mai

sărit o dată în gard și tragedia feroasă de mai înainte s-a repetat cu altă victimă omenească. Tarzan s-a ridicat în picioare pe creanga lui și s-a întins alene. Spectacolul începea să-l plictisească. Căscă și porni liniștit spre poiana în care dormeau liniștiți maimuțoi din tribul lui Ciuk.

Însă, chiar după ce și-a găsit locul lui obișnuit în copac și se așează să doarmă, somnul tot nu-l cuprindea. A stat deci multă vreme, cu ochii deschiși, pe jumătate gândindu-se și pe jumătate visând. Uitându-se în sus pe cer, a văzut luna și stelele și s-a întrebat cu mirare: ce erau acestea și ce putere le ținea acolo să nu cadă?

El avea o minte iscoditoare. Era întotdeauna copleșit de întrebări asupra a tot ce se petrecea în jurul lui, dar nu avea pe nimeni care să-i dea răspuns la întrebările sale.

Încă din copilărie a vrut să afle și fiindcă îi era răpită aproape orice posibilitate de a asimila cunoștințe, era chiar acum când a crescut mare, cuprins de o curiozitate nesatisfăcută a unui copil. El nu era mulțumit niciodată numai cu constatarea că lucrurile se întâmplă..., dorea să știe de ce se întâmplau. Dorea să știe și cauza acestor întâmplări, cine sau ce forță le îndeplinea.

Taina vieții îl interesa imens de mult. Nu putea măsura deloc miracolul morții. În nenumărate rânduri a examinat mecanismul intern al celor uciși de el și o dată sau de două ori, a deschis pieptul victimei la timp, ca să vadă inima încă bătând.

A învățat din experiență că o împunsătură de cuțit prin acest organ, producea o moarte imediată la nouă din zece, pe câtă vreme își putea împunge adversarul de nenumărate ori în alte locuri, fără măcar să-l scoată din luptă.

Astfel, a ajuns să creadă că inima, sau „lucrul roșu care răsuflă”, cum îi zicea el, este centrul și originea vieții. Despre creier și funcționarea lui nu înțelegea nimic. Cum percepțiile sale erau transmise la creier și aici lămurite, clasificate și etichetate, era ceva mai presus de putința lui de pricepere. El credea că degetele sale știu când ating ceva, că ochii știu când

văd, urechile când aud și nasul când miroase.

Considera gâtul, epiderma și părul capului ca cele trei centre principale ale emoției. Când a fost ucisă Kala, simțea în gât o senzație ciudată de înecăciune, contactul cu Histah, șarpele, dădea pielii sale de pe tot corpul o senzație neplăcută, iar apropierea unui dușman făcea ca perii de pe ceafa să-i stea drept.

Închipuți-vă, dacă vă este posibil, un copil plin de minunățiile naturii, nemai conținând cu întrebările și înconjurat numai de fiarele junglei, cărora chestiunile sale le sunt tot atât de străine ca limba chineză. Dacă l-ar fi întrebat cumva pe Gunt despre proveniența ploii, bătrânul antropoid nu ar fi făcut altceva decât să-l privească mut de uimire, o clipă, apoi să-și reia ocupația, destul de interesantă, a căutării puricilor.

Iar, dacă ar fi întrebat-o pe Munga, care era foarte bătrână și ar fi trebuit să fie înțeleaptă, despre unele flori care se închideau după ce Kudu dispărea de pe cer, iar altele se deschideau în timpul nopții, ar fi rămas surprins să vadă că Muga nu a observat niciodată aceste fenomene interesante, cu toate că ea ar fi putut spune cu precizie, până la un centimetru, unde se află ascuns vreun gândac gras sub crengi sau butuci căzuți.

Pentru Tarzan, aceste lucruri erau adevărate minuni. Ele îi puneau în jos intelectul și imaginația. Vedea florile că se închid și se deschid, vedea unele sucindu-se mereu cu fața către soare, vedea cum se mișcă frunzele când nu bate nici cea mai mică adiere de vânt, vedea vrejii plantelor agățătoare pornind ca niște lucruri vii peste trunchiurile și peste crengile copacilor, iar pentru Tarzan florile, vițele și copacii erau făpturi vii. Și le vorbea adeseori după cum îi vorbea lui Goro, luna și lui Kudu, soarele și întotdeauna rămânea dezamăgit că nu-i răspundeau.

Le puneă întrebări, dar nu-i puteau răspunde, cu toate că știa că șoaptele frunzelor sunt limba frunzelor. Vântul îl atribuia copacilor și ierbii. Credea că acestea se mișcă într-o parte și în

alta, dând ființă vântului. Nu a găsit alt chip prin care să își dea seama de acest fenomen.

În sfârșit, ploaia o atribuia stelelor, lunii și soarelui, dar ipoteza lui nu era deloc poetică și delicată. Și cum stătea acum pe creanga copacului, meditând, imaginația lui bogată a găsit o explicație și pentru stele și pentru lună. În apropierea lui, pe o altă creangă, dormea Tug, iar Tarzan s-a dus repede acolo.

— Tug! strigă el.

Maimuțoiul se trezi imediat, zburbindu-se, deoarece simțea primejdie în această chemare nocturnă.

— Uită-te, Tug! exclamă Tarzan, arătând spre stele. Uite ochii lui Numa, a lui Sabor, ai Șitei și ai lui Dango. L-au înconjurat pe Goro și așteaptă să sară asupra ei și să o ucidă. Uite ochii, nasul și gura lui Goro. Lumina care strălucește pe fața ei este lumina focului cel mare pe care l-a făcut ca să-l sperie pe Numa, Dango, Șita și Sabor. De jur împrejurul ei sunt numai ochi, Tug, îi vezi și tu! Dar nu se apropie de foc... vezi, sunt puțini ochi aproape de Goro. Le e frică de foc! Numai focul o scapă pe Goro de Numa. Îi vezi Tug? Într-o noapte Numa va fi flămând și furios și atunci va sări peste gardul de măracini din jurul lui Goro și nu vom mai avea lumină, după ce Kudu intră în culcușul său... noaptea va fi neagră ca atunci când Goro este leneșă și doarme până târziu, sau când rătăcește ziua prin cer, uitând de jungla ei.

Tug, se uită stupid la cer, apoi la Tarzan. În clipa aceea a căzut un meteor, trăgând o urmă luminoasă pe cer.

— Uite! strigă Tarzan. Goro a aruncat cu o creangă aprinsă în Numa.

Tug începu să mormăie.

— Numa este jos, zise el. Numa nu vânează pe sus pe deasupra copacilor.

Totuși, privea curios și cu teamă la stelele luminoase de deasupra lui, ca și cum le-ar fi văzut pentru prima dată. De fapt, era pentru prima dată când Tug vedea stelele, cu toate că au fost tot timpul pe cer. Pentru Tug, stelele erau ca și florile cele

mai frumoase...; neputându-le mânca, nici nu voia să știe de ele. A rămas acum neliniștit și nervos. O bună parte din noapte s-a zbatut în insomnie, uitându-se la stele..., la ochii înflăcărați ai fiarelor de pradă care-l pândeau pe Goro, la a cărei lumină dansau maimuțele, bătând în tobele lor de pământ.

Dacă Goro va fi mâncat de Numa, nu vor mai putea fi dum-dum-uri. Pe Tug îl copleși gândul acesta. Se uită cu teamă la Tarzan. De ce era oare prietenul lui atât de deosebit de ceilalți din trib? Nimeni dintre toți pe care i-a cunoscut Tug nu a avut niciodată gânduri atât de ciudate ca ale lui Tarzan. Se scărpină în ceafa și se întrebă nedumerit dacă Tarzan nu are cumva un dușman primejdios. Apoi își aminti încet, printr-o anevoioasă muncă mintală, că Tarzan l-a ajutat mai mult decât oricare altă maimuță, mai bine chiar decât cei mai puternici și mai deștepți maimuțoi din trib.

Tarzan a fost acela care l-a eliberat de la negri, tocmai când el, Tug, credea că Tarzan o vrea pe Tika. Tarzan a fost acela care a salvat viața micului „balu”. Tot Tarzan a fost acela care a conceput și a dus la îndeplinire planul de a-l urmări pe răpitorul Tikăi și a o salva.

Tarzan s-a luptat și i-a curs sângele de atâtea ori ajutându-l pe Tug, încât acestuia, deși era numai un maimuțoi brutal, i se întipărise în minte un devotament nețărmurit, pe care nimic nu l-ar fi putut clinti. Prietenia lui pentru Tarzan a devenit un obicei, aproape o tradiție care avea să dureze, atâta timp cât ar fi trăit și Tug.

Față în față însă, nu arăta nici un semn de afecțiune... mârâia la Tarzan după cum mârâia la oricare alt maimuțoi care se apropia prea mult de el când mânca: totuși, ar fi murit pentru Tarzan.

De data aceasta, Tug era foarte neliniștit și a adormit, gândindu-se la cuvintele prietenului lui. A doua zi s-a gândit din nou la ele și apoi fără nici o intenție de trădare împotriva lui Tarzan. Îi pomeni lui Gunt despre ceea ce-i sugerase în privința

ochilor care îl înconjurau pe Goro. I-a mâi povestit și despre posibilitatea că, mai repede sau mai târziu, Numa va ataca luna și o va devora.

La maimuțe, toate lucrurile mai mari din natură sunt de sex masculin, așa că și Goro, fiind cea mai mare făptură nocturnă de pe cer, era pentru ei de sex masculin... Gunt și-a smuls cu colții un ghimpe dintr-un deget și aminti de faptul că Tarzan a afirmat că copacii vorbesc unii cu alții. Mai aminti și despre Goz, care a povestit că l-a văzut dansând singur cu Șita, pantera, la lumina lunii.

Ei nu știau că Tarzan a prins fiara cu arcanul și că a legat-o de un copac, înainte de a coborî și ținea să o incite cu săriturile ce le făcea în jurul ei. Alții au mai declarat că l-au văzut călărind pe ceafa lui Tantor, elefantul.

Au mai amintit și de faptul că au adus în trib un băiat negru, apoi despre lucrurile misterioase pe care le făcea în ciudata lui vizuină de pe malul mării.

Ei nu au înțeles niciodată rostul cărților lui: iar după ce le-a arătat la unul sau doi din trib și a văzut că nici gravurile de acolo nu-i impresionează, a renunțat să le mai arate ceva.

— Tarzan nu este maimuță, conchise Gunt. Îl va aduce pe Numa să ne mănânce, după cum îl aduce pe Numa s-o mănânce pe Goro. Să-l omoram mai bine.

— Să-l omorâți pe Tarzan? Mai întâi trebuie să mă omorâți pe mine, a zis el amenințător și a pornit în căutarea hranei.

Au mai venit și alți maimuțoi să mărească numărul acelor care complotau. S-au gândit la multe lucruri pe care le-a făcut Tarzan..., lucruri pe care maimuțele nu puteau și nici nu aveau cum să le înțeleagă.

Gunt și-a exprimat din nou opinia că Tarmangani, maimuța cea albă, trebuie ucisă, iar ceilalți, cuprinși de groază din cauza poveștilor pe care le-au auzit și socotind că Tarzan plănuiește să o ucidă pe Goro, au primit propunerea cu mârâituri de aprobare.

Printre ei era și Tika, ascultând cu amândouă urechile, dar nu

ridică vocea să aprobe acest plan, nici să-l combată. Se zburli numai și-și rânji colții, după care porni să-l caute pe Tarzan. Dar nu l-a putut găsi, pentru că el cutreiera jungla prea departe de trib.

L-a găsit pe Tug, căruia i-a povestit ce plănuiesc ceilalți, iar marele maimuțoi a început să bată pământul furios cu picioarele și să răcnească îngrozitor de ciudă. Ochii lui injectați de sânge străluceau de mânie, buza de sus i s-a rânjit teribil, lăsând să se vadă colții firoși, iar părul de pe șira spinării îi stătea țeapăn.

Un iepuraș trecu repede prin luminiș, iar Tug s-a repezit după el. Părea că a uitat într-o clipă totul și că i-a trecut supărarea împotriva dușmanilor prietenului său... Câțiva kilometri mai departe, Tarzan se legăna pe ceafa lată a lui Tantor, elefantul. Îl scărpină ușor pe sub una din urechile lui mari, cu vârful unui băț și-i vorbea enormului pachiderm despre tot ce-i trecea prin cap.

Tantor înțelegea foarte puțin, poate chiar nimic din tot ce-i spunea, însă știa să asculte. Se legăna într-o parte și în alta, petrecând în compania prietenului său, prieten pe care îl iubea.

Numa a prins din aer mirosul de om și pândea cu îndemânare până a ajuns să-și vadă prada pe ceafa enormului animal cu colții de fildeș. Le-a întors atunci spetele mârâind și a pornit în căutarea altei prăzi, prin locuri mai potrivite.

Elefantul a simțit și el mirosul de leu, adus până la nările sale de adierea unui vânt și ridicându-și trompa a scos câteva note puternice de protestare. Tarzan s-a întins alene pe spate, în toată lungimea lui pe pielea groasă care-l fascina. Muștele îi mișunau în jurul feței, dar el le arunca cu o crenguță stufoasă.

— Tantor, îi zice el, ce bine e să trăiești! Ce bine este să stai la umbra răcoroasă! Ce bine este să privești verdeța copacilor și culorile luminoase ale florilor... să privești la tot ce Dumnezeu a pus în lume pentru noi. El e foarte bun cu noi, Tantor! El ți-a dat frunze și coajă fragedă și iarba, succulentă de mâncat, mie mi l-a dat pe Bara, pe Horta și pe Pisah, fructele, nucile și rădăcinile. El prevede și procură fiecăruia hrana care îi place

mai mult. Tot ceea ce ne cere este să fim destul de tari și de isteți să o putem lua de unde este. Da, Tantor, e bine să trăiești. Nu mi-ar plăcea să mor.

Tantor a scos un sunet ușor din gâtul lui și și-a întors trompa în sus, ca să poată mângâia obrazul omului din.. spinarea lui cu vârful lungului său nas.

— Tantor, zise Tarzan după puțină vreme. Întoarce-te și caută-ți hrana în direcția tribului lui Ciuk, maimuțoiul cel mare, așa ca Tarzan să poată merge acasă călare pe ceafa ta groasă, fără să se ostenească.

Colosul s-a întors și a pornit încet de-a lungul unei cărări late pe sub o boltă de crengi de copaci, oprindu-se uneori să culeagă vreo crenguță fragedă, sau să jupoaie coaja de pe vreun copac din drumul său.

Tarzan s-a întins cu fața în jos pe spatele animalului, cu câte un picior atârând de fiecare parte, capul sprijinit în palme și coatele rezemate de ceafa groasă a pachidermului. Și-au continuat în felul acesta, încet, drumul către poiana în care se aduna tribul.

Tocmai când ajungeau la trib dinspre nord, o altă făptură ajungea acolo dinspre sud: un războinic negru vânjos și bine făcut, care pășea cu grijă prin junglă, cu fiecare simț încordat împotriva multelor primejdii ce l-ar fi putut amenința în drum. Totuși, trecu pe lângă santinela cea mai de la sud, care s-a postat într-un copac înalt, de unde putea să vadă departe în lungul cărării.

Maimuțoiul l-a lăsat pe Gomangani să treacă neatins, pentru că l-a văzut singur, dar îndată ce războinicul a pătruns în poiană, s-a auzit din urma lui un „Kriiig”, urmat imediat de un cor de strigăte din toate direcțiile, ca răspuns la alarma dată de camaradul lor.

Negrul s-a oprit de la primul strigăt și s-a uitat în jurul lui. Nu a putut vedea pe nimeni, dar a recunoscut vocea oamenilor păroși din copaci, de care el și neamul lui se fereau, nu numai din

cauza puterii și ferocității acestor ființe sălbatice, dar și din cauza unei groaze superstițioase produsă de înfățișarea aproape omenească a acestor maimuțe.

Dar Bant nu era laș. Le auzi pe maimuțe peste tot în jurul său și știi, că scăparea este probabil, imposibilă. Totuși, s-a oprit cu sulița pregătită în mână iar pe buze îi tremură un strigăt de război. Își va vinde scump viața, Bant!

Tarzan și Tantor erau la o distanță foarte mică când răsună în tăcerea junglei primul strigăt al maimuțelor.

Voinicul nostru a sărit ca fulgerul din spinarea elefantului într-un copac din apropiere, pornind în direcția luminișului înainte de a se fi stins ecoul primului „Kriiig”. Cum a ajuns acolo, a văzut vreo zece maimuței dând ocol unui singur Gomangani.

Scoțând un strigăt ce ți-ar fi înghețat sângele, Tarzan s-a repezit la atac. Îi ura pe negri mai mult decât pe maimuțe și acum avea prilej să ucidă piept la piept. Dar ce a făcut oare acest Gomangani? A ucis pe cineva din trib? Îl întrebă pe cel mai aproape maimuței.

— Nu, a răspuns acesta. Gomangani nu a făcut rău nimănui. Goz, fiind de pază l-a văzut trecând prin junglă și a înștiințat tribul... atâta tot.

Tarzan a trecut prin cercul de maimuței; dintre care nici unul nu s-a montat îndeajuns pentru atac și a ajuns destul de aproape ca să-l poată vedea bine pe negru. L-a recunoscut imediat.

Abia în noaptea precedentă l-a văzut înfruntând ochii din întuneric, pe când tovarășii lui se tăvăleau la pământ, prea îngroziți ca să se apere măcar. Iată deci, un om curajos, iar Tarzan avea o mare admirație pentru temerari.

Nici chiar ura sa față de negri nu era o pasiune atât de covârșitoare ca admirația sa pentru curaj.

Ar fi avut o mare plăcere să se lupte cu vreun războinic negru, oricând, dar pe acesta nu voia să-l omoare... simțea în mod vag, că omul acesta și-a câștigat dreptul la viață prin apărarea din

noaptea trecută...; dar, nici primejdia înfruntată de acest războinic singuratic nu-i scăpă din vedere lui Tarzan. S-a întors către maimuțe și le-a zis:

— Întoarceți-vă la hrana voastră. Lăsați-l pe acest Gomangani să-și vadă de drum în pace! El nu ne-a făcut nici un rău, iar noaptea trecută l-am văzut luptându-se singur în junglă cu Sabor și Numa, servindu-se doar de foc. Este un om curajos. Pentru ce să ucidem pe cineva care este brav și nu ne-a făcut nici un rău? Lăsați-l în pace!

Maimuțele mormăită. Nu le plăcea deloc planul lui Tarzan.

— Ucide-l pe Gomangani! strigă una.

— Da, răcni alta, să-i ucidem pe Gomangani și pe Tarmangani deodată!

— Ucide-ți maimuța albă! țipă Goz. Nu-i deloc maimuță ci tot un Gomangani cu pielea albă.

— Ucideți-l pe Tarzan! răcnea Gunt. Ucide! Ucide! Ucide!

Maimuțoii, erau incitați acum până la nebunia de a ucide, dar mai mult contra lui Tarzan decât a negrului. Atunci o matahală păroasă a trecut printre ei. Îmbrâncindu-i pe aceia cu care a venit în contact, după cum un om mare ar împrăștia niște copii. Era Tug..., enormul și sălbaticul Tug.

— Cine spune „Ucideți pe Tarzan”? întrebă el. Cine îl ucide pe Tarzan, trebuie să-l ucidă și pe Tug. Cine îl poate ucide pe Tug? Tug îi va sfâșia intestinele și le va da de mâncare lui Dango.

— Vă putem ucide pe toți, răspunse Gunt. Noi suntem mai mulți și voi mai puțini.

Avea dreptate. Tarzan știa că Gunt are dreptate. Acest lucru îl știa și Tug, dar nici unul nu voia să admită o asemenea posibilitate. Nu intra în obiceiul maimuțoilor.

— Eu sunt Tarzan! strigă voinicul nostru. Sunt Tarzan. Mare vânător, mare luptător. În toată jungla nu există altul mai mare decât Tarzan.

Atunci, unul câte unul, maimuțoii adversari au povestit virtuțile și vitejia lor. În timpul acesta combatanții se apropiau

tot mai mult unii de alții. Așa se incită maimuțoi până ajung să poată începe lupta pe viață și pe moarte.

Gunt a venit țeapăn pe picioare până aproape de Tarzan și l-a mirosit cu colții rânjiți. Tarzan a scos un mormăit, surd, amenințător. Ei ar fi repetat această tactică de zecedouăsprezece ori, dar mai curând sau mai târziu un maimuțoi s-ar fi încăierat cu altul, după care întreaga ceată ar fi început sfâșierea prăzii.

Bant, negrul, a rămas cu ochii mari, minunându-se, când l-a văzut pe Tarzan apropiindu-se printre maimuțe. A auzit destule despre acest demon care umbla cu oamenii păroși din copaci, dar nu l-a văzut niciodată la lumina zilei. Îl cunoștea destul de bine după descrierea acelor care l-au văzut și pentru că l-au zărit de câteva ori cu prilejul intrării lui în satul negrilor, noaptea numai, când le făcea una dintre afurisitele lui farse.

Desigur că Bant nu putea înțelege nimic din ceea ce se discuta între Tarzan și maimuțe, dar l-a văzut împreună cu unul dintre cei mai mari maimuțoi, certându-se parcă cu restul tribului.

l-a văzut pe amândoi stând cu spatele între el și ceilalți maimuțoi, așa că își închipui, cu toate că i se părea de necrezut, că ei l-ar fi apărat. Știa că Tarzan l-a lăsat într-un rând în viață pe Mong și că i-a ajutat pe Tib și pe Mome, mama acestuia.

Deci, nu era imposibil să-l ajute și pe Bant, dar cum era să facă aceasta, Bant nu avea nici cea mai mică idee, iar de fapt Tarzan nu avea idee despre aceasta, deoarece forțele ce i se opuneau erau prea mari ca să i le poată dovedi, nici chiar el însuși nu putea găsi o soluție.

Gunt și ceilalți îi împingeau încet pe Tug și pe Tarzan înapoi spre Bant. Voinicul nostru și-a amintit de vorbele pe care le-a spus lui Tantor cu puțin mai înainte:

— Da, Tantor, e bine să trăiești. Mi-ar părea rău să mor!

Și acum știa că nu avea mult până să moară, deoarece furia maimuțelor creștea repede contra lui. Cei mai mulți l-au urât

întotdeauna și toți, fără excepție, se fereau de el. Îl știau că este altfel.

Tarzan era conștient de aceasta și se bucura că este altfel, că este OM, a învățat aceasta din cartea lui cu gravuri și se simțea mândru de această distincție. După puțin, va fi totuși, om mort.

Gunt se pregătea de atac. Tarzan cunoștea semnele. Știa că restul tribului va ataca odată cu Gunt și atunci totul se va termina repede. În verdeață pe partea cealaltă a poienii, se mișca ceva.

Tarzan a văzut mișcarea tocmai în clipa în care Gunt, cu un răcnet sălbatic, sărea înainte. Tarzan a scos din buze un sunet ciudat și s-a încordat ca să întâmpine atacul.

Tug se încordă și el, iar Bant, încredințat acum că aceștia doi se luptau pentru el, își pregăti sulita și a sărit între amândoi, ca să primească și el izbirea primului atac al inamicului.

În același timp a apărut în poiană, în spatele maimuțoilor, un colos elefant, care, cu trompa în sus, scotea sunete îngrozitoare, la auzul cărora maimuțoii s-au răspândit ca pui de potârniche, căutându-și scăparea prin copacii din jur. Tug a fugit cu ei.

Numai Tarzan și Bant au rămas în loc. Acesta din urmă își părăsi poziția, pentru că au văzut că nici demonul nu a fugit și pentru că avea curajul să înfrunte o moarte sigură și îngrozitoare, alături de acela care, după toate aparențele, a înfruntat moartea pentru el.

Dar a rămas foarte surprins, când a văzut puternicul elefant oprindu-se brusc în fața omului și mângâindu-l cu trompa lui cea lungă. Tarzan s-a întors spre negru.

— Du-te! i-a zis în limba maimuțelor, arătând cu mâna în direcția satului lui Mong.

Bant, deși nu i-a înțeles vorba, a priceput gestul și nu a pierdut vreme multă ca să asculte de ceea ce i s-a poruncit. Tarzan s-a uitat după el până a dispărut. Știa că maimuțele nu îl vor urmări. După aceea s-a adresat elefantului:

— Ridică-mă! Tarzan se duce la culcușul său de lângă apa cea

mare! strigă el adresându-se maimuțelor din copaci. Sunteți toți, în afară de Tug și de Tika, mai proști decât Manu. Tug și Tika pot veni să mă vadă, dar ceilalți să nu cumva să îndrăznească! Tarzan a isprăvit cu tribul lui Ciuk.

După aceea l-a împins la drum, cu călcâiul, pe Tantor, iar animalul docil, a traversat câmpia sub privirile maimuțoilor, până ce a dispărut în desișul junglei.

Înainte de a se înnopta, în aceeași zi, Tug l-a ucis pe Gunt, provocând o ceartă cu el din cauza atacului asupra lui Tarzan.

O lună de zile tribul nu mai văzu și nu mai auzi nimic despre Tarzan. Probabil că mulți nici nu se mai gândeau la el, dar erau printre ei care îi simțeau lipsa mai mult decât își închipuia Tarzan. Adeseori, Tug și Tika doreau ca el să vină înapoi, iar Tug s-a hotărât de zece ori să se ducă să-l viziteze la vizuina lui de lângă mare, dar era împiedicat când de o împrejurare, când de alta.

Într-o noapte, pe când Tug stătea întins, fără să doarmă și se uita la cerul înstelat și-a amintit lucrurile ciudate ce i le-a spus Tarzan: că punctele luminoase erau ochii mâncătorilor de oameni, așteptând în întunericul junglei, de pe cer, să sară asupra lui Goro, luna și să o devoreze. Cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât neliniștea îi sporea. Și atunci s-a petrecut un fapt foarte ciudat.

Chiar pe când Tug se uita la Goro, a văzut că dispare o bucățică din marginea acesteia, ca și cum cineva ar fi ros din ea.

Tot mai largă și mai largă devenea gaura din coastele lui Goro. Tug a sărit în picioare, lansând un răcnet puternic. Apoi „Kriiig”-urile sale desperate i-a adus spre el pe maimuțoii îngroziți și clăntănind din dinți.

— Priviți! Le-a strigat Tug, arătându-le luna. Priviți! S-a întâmplat după cum a spus Tarzan. Numa a sărit printre copaci și acum o devorează pe Goro. Voi l-ați ocărât și l-ați gonit din trib, dar abia acum vedeți cât de înțelept a fost. Să se ducă unul

dintre aceia care îl urau pe Tarzan. S-o ajute pe Goro. Vedeți ochii prin junglă, peste tot, în jurul lui Goro? Este în mare primejdie și nimeni dintre voi nu o poate scăpa..., nimeni, numai Tarzan. Goro va fi în curând devorată de Numa și nu vom mai avea lumină după ce Kudu se culcă. Cum vom mai putea dansa dum-dum fără lumina lui Goro?

Maimuțoi tremurau și scânceau. Oricare manifestare a puterilor naturii îi umplea de groază, pentru că nu puteau să o înțeleagă.

— Duceți-vă și aduceți-l pe Tarzan! strigă unul.

— Tarzan, aduceți-l pe Tarzan! Au începu să strige cu toții.

— Da, da, Tarzan! El o va scăpa pe Goro. Dar cine se va duce noaptea prin întuneric să îl aducă?

— Eu mă voi duce, se offeri Tug.

Și, zicând acestea, curajosul maimuțoi porni prin întunericul aproape de nepătruns al junglei, spre cabina cea mică de lângă golf.

În acest timp, tribul aștepta, urmărind devorarea înceată a lunii. Numa a mâncat până acum o mare bucată semicirculară. Desigur că Goro va fi mâncat cu totul înainte de a se întoarce Kudu.

Maimuțele se cutremurau la gândul că noaptea vor fi totdeauna în întuneric. Nici nu puteau să doarmă de aceste gânduri. Se mișcau fără odihnă de colo până colo, printre crengile copacilor, privind la Numa de pe cer și la ospățul sinistru al acestuia și trăgând cu urechea, să audă întoarcerea lui Tug. Împreună cu Tarzan.

Goro era aproape mâncat cu totul când maimuțoi au auzit trosnind crengile copacilor pe unde soseau cei doi inși atât de așteptați. După puțin au apărut amândoi.

Voinicul nostru nu și-a pierdut vremea cu vorbe zadarnice. Într-o mână ținea arcul, iar la spate îi atârna tolba cu săgeți... săgeți otrăvite furate din satul negrilor, odată cu arcul.

S-a urcat imediat într-unul din cei mai înalți copaci, sus de tot.

Aproape de vârf, până acolo unde crengile abia îi mai susțineau greutatea. De aici avea o imagine limpede a cerului.

A văzut-o pe Goro și bucata cea mare mâncată de Numa. Ridicându-și fața spre lună, a lansat cel mai înfricoșător strigăt de provocare pe care l-a scos vreodată. Slab și foarte de departe se auzi răcnetele unui leu răspunzându-i. Maimuțoii s-au cutremurat. Numa din cer i-a răspuns lui Tarzan.

Tarzan a pus o săgeată în arc și întinzând coarda, a tras în inima lui Numa, acolo unde acesta se afla, în cer, devorând-o pe Goro. S-a auzit un zbârnâit puternic când săgeata a fost slobozită spre cerul întunecos.

Tarzan a aruncat una după alta mai multe săgeți, răcnind de fiecare dată. În timp ce maimuțoii din tribul lui Ciuk ședeau ghem la un loc, tremurând de groază. În sfârșit se auzi un strigăt din partea lui Tug.

— Uite! Uite! strigă el. Numa este ucis. Tarzan l-a ucis pe Numa. Vedeți? Goro iese din stomacul lui Numa.

Și chiar așa, luna începea să iasă gradat din ceea ce ar fi mâncat-o: fie Numa. Leul, fie umbra pământului. Dar, dacă ar fi încercat cineva să convingă vreo maimuță din tribul lui Ciuk că a fost altcineva și nu Numa, acela care aproape devorase cu totul pe Goro, sau că altceva, nu Tarzan, l-a salvat de la moarte pe acest zeu strălucitor al riturilor lor misterioase, ar fi avut destul de îndurat..., poate chiar o luptă cu maimuța respectivă.

Iată cum s-a întors Tarzan la maimuțele din tribul Ciuk, iar prin reîntoarcerea lui a făcut un pas mare către conducerea tribului pe care, în cele din urmă și-a asumat-o. Maimuțele privindu-l, de acum încolo, ca pe o ființă cu mult superioară lor. Însă în tot tribul, exista o singură făptură care nu credea deloc în legenda salvării atât de miraculos a lui Goro. Această făptură oricât de curios ar părea, era Tarzan.

Am văzut apoi, apărând în calea vieții lui Tarzan pe frumoasa Jane Porter și am fost martori la peripețiile prin care au trecut datorită puternicului sentiment de iubire pe care-l simțea pentru

ea.

Iar, dacă astăzi mai trăiește și vom găsi vrednice de povestit episoadele cărora le-a fost erou, o vom face, mai târziu, din dorința de a produce plăcere admiratorilor lui.

SFÂRȘIT

CUPRINS

CAPITOLUL I - Prima dragoste a lui Tarzan.....	3
CAPITOLUL II - Tarzan în robie.....	22
CAPITOLUL III - Lupta pentru Balu.....	38
CAPITOLUL IV - Dumnezeuul lui Tarzan.....	50
CAPITOLUL V - Tarzan și băiatul negru.....	69
CAPITOLUL VI - Vraciul aleargă după răzbunare.....	96
CAPITOLUL VII - Moartea lui Mucava.....	115
CAPITOLUL VIII - Leul și pielea de leu.....	127
CAPITOLUL IX - Un vis ciudat.....	142
CAPITOLUL X - Lupta cu cartușele.....	158
CAPITOLUL XI - O glumă cu efect.....	178
CAPITOLUL XII - Luna și... salvarea ei.....	195
CUPRINS.....	214

JUNGLE TALES OF Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

THE ONLY AUTHORIZED EDITION, COMPLETE AND UNABRIDGED

Jungle Tales of TARZAN

219

Edgar Rice Burroughs

